

Емилио Салгари
Битка в океана

I. Първите сражения

През март голяма част от английската флота, намираща се във водите на Бостън, се отправи към старото море, с гарнизон повече от десет хиляди души, изморени от дългата обсада. Падането на главния град на провинцията Масачузетс беше нанесло страшен удар на английското могъщество в борбата с американските бунтовници.

Маркиз Халифакс беше взел страната на англичаните, докато барон Лелан се биеше на страната на американците.

Важна причина беше накарала барон Мак-Лелан да се нахвърли върху тримачтовия кораб, управляван от маркиз Халифакс, негов доведен брат. Момичето, което баронът силно обичаше и беше излагал на риск живота си заради него, сега се намираще на кораба на маркиза, пленено от него.

Ето защо двамата коменданти, изправени до кормилата на своите кораби, викаха с пълен глас, без да спират:

– Огън!... Удряйте!... Унищожете ги!...

Гърмежите следваха един след друг. И вместо англичаните, придружени от маркиз Халифакс, да могат да се оттеглят към старото море победени, те бяха принудени от барон Мак-Лелан да влязат в сражение.

– Долу!... Дайте още един залп!...

Боят между корабите ставаше ожесточен. Куршумите и снарядите, тези тъжни пратеници на смъртта, летяха в големи количества и огласяха въздуха със свистенето си.

– Няма да се успокоя, докато не разбия тези разбойници! – извика капитанът на артилерията на военния кораб. – Ти какво ще кажеш, малки Флок?

– Че ти, мили Каменна глава, днес си пушил много и си изпил някоя чашка повече, за да отпразнуваш падането на Бостън – отговори един моряк едва на двадесет години, но здрав и силен като млад дъб.

– Какво говориш ти, дяволе? В стомаха си нямам нищо, освен чаша подсладена вода.

– С известно количество джин.

– Лошо си осведомен. Остави ме на спокойствие, момче! Трябва да направлявам топове.

– Мери точно и убий чайката.

Докато говореха така и поставяха фитила, от тримачтника ги

изпревариха.

Вик, излязъл от двеста гърла, придружен от хиляди ругатни, последва двойния и сполучлив гърмеж. На бързоходния военен кораб беше нанесена голяма повреда, главната му мачта беше пречупена и той не можеше да се движи с пълна скорост.

– Ах, Мари!... Ти все още си загубена за мен!... Смърт и проклетие! – извика корсарят барон Мак-Лелан. – По-добре артилерията на Бостън да беше ме разкъсала.

– Дано забият всички камбани на стария Бретан! – извика Каменна глава, който беше бледен като мъртвец. – Загубени сме! И Мари Уентуърд все още е загубена!... Бедният стар Уилям.

След повредата корабът не можеше да напредва, въпреки че вятърът продължаваше да духа. Сър Уилям, изправен на борда, наблюдаваше отдалечаващия се тримачтник, който се движеше напред като голяма точка.

Капитанът Каменна глава и господин Хауърд, вторият капитан, се доближиха до коменданта.

– Сър – каза помощник-капитанът, – дайте заповедите си.

Баронът бързо се огледа наоколо. Английската ескадра, преследвана от четири пиратски кораба от корсарите на Бермудите, беше се отправила на север. Тримачтникът като бяла точка се отдалечаваше на хоризонта. Той направи отчаян жест.

– Загубена! – извика той.

Изпусна тежка въздишка и хвана главата си с две ръце.

– Всички усилия отидоха напразно. Ах, Мари!... И брат ми, който те открадна от мен!...

– Вашите заповеди, господине – повтори капитанът.

Корсарят се стресна. Прекара ръка по влажното си от студена пот чело, после запита:

– Нямаме ли дървета, с които да заменим счупената мачта, господин Хауърд?

– Да поправим колкото се може счупената мачта и да се оставим на вятъра да ни отнесе...

– Къде?

– В Бостън ще се върнем. Само там можем да поправим тежките повреди – отговори корсарят, сър Уилям.

– Не цялата английска флота е излязла, сър – забеляза помощникът. – Хоув е оставил голямо число кораби.

– Ще направим това, което Бог е определил, отиваме в Бостън –

отвърна баронът. – Ако английските кораби са много, толкова по-добре: всичко ще свърши наведнъж, мили Хауърд.

След това, като забеляза Каменна глава, който стоеше там неразделно с малкия Флок, го запита:

– Ти какво ще кажеш, старецо мой?

– Кълна се във всичките камбани на Бретан, че нашите работи отиват зле, коменданте. Със счупеното ни крило на кораба ние не можем да се мерим с англичаните.

– Ти вярваш ли, че можем да се върнем в Бостън?

– И защо не, коменданте? Корабите, които лорд Хоув е оставил в залива, за да ни нападнат, ще ни обкръжат. Но за всички камбани на Бретан ние сме все още двеста души, винаги готови да влезем в морски бой! Нашите куршуми са непокътнати и нашите саби и секири добре наострени. Може би ще умрем, но ще пием преди това английска кръв.

– Корабостроителници не липсват там сега, защото американците подготвят една ескадра. Ще поправим нашия кораб и ще тръгнем да кръстосваме океана, докато намерим този мил маркиз, кълна се във всички камбани на Бретан! Ще му изям сърцето!... По такъв начин да измъчва своя брат!... Това ме кара да се пръскам от яд, коменданте.

– Мълчи, Каменна глава – каза корсарят след дълга въздишка. – Аз съм роден под лоша звезда.

– Моят дядо винаги казваше същото; въпреки това умря на деветдесет години, стопанин на риболовни кораби, които будеха завист у всички риболовци на Маника... Не ми разкъсвайте сърцето, коменданте. Вие знаете добре, че съм готов винаги да дам живота си за вас.

– Но аз съм спокоен...

– Не, коменданте мой. Позволете на вашия стар капитан да ви каже, че в този момент две сълзи се стичат по вашите бузи.

Баронът трепна, погледна морето и слезе долу. Каменна глава поклати глава и каза:

– Какви неща стават в наши дни. Едно момиче да накара да плаче най-храбрият корсар, който познавам! На мен не ми се е случвало такава неща.

– Не ми се вярва! – каза един глас зад него.

Капитанът се обърна с вдигната ръка, но виждайки пред себе си малкия Флок, който обичаше като син, каза без гняв:

– Какво казваш ти, вечни скитнико?

– Че татко Каменна глава със своята възраст, с тези жълти зъби като на стар плъх и с тази бяла брада, която бодее по-лошо и от таралеж, не

би могъл да намери и една жена.

Каменна глава, като кръстоса ръцете си върху широките си гърди, придавайки си трагичен вид, отговори:

– Знай, нехранимайко, че когато аз бях на твоите години, бях завъртял главите на всичките момичета не само в Бетц, но също и в Роскоф. Не бих се задоволил с четиридесет... Но аз предпочетох миризмата на морето и ги изоставих всичките ... А сега ти ме остави на спокойствие, малки Флок. Корабът ни е ранен, а болницата е далеч, заплашват ни още много опасности.

Слезе долу в кабината при господин Хауърд, който с помощта на петдесет моряци се мъчеше да накара кораба да потегли. Междувременно една китоловна лодка се носеше по вълните, повредена и изоставена, и петнадесет души се спуснаха да вземат въжетата и платната ѝ, които биха послужили на кораба. В това време другите под командата на Хауърд и на Каменна глава, след дълги усилия, с помощта на куките и като забиваха клинове зад кораба, бяха сполучили да го подкарат. Бостън не беше далеч.

Опасността идваше обаче от флотилията, която лорд Хоув беше оставил в залива, за да предупреждава излезлите в океана кораби.

Въоръжението на „Гръмотевица“ беше пълно, екипажът ѝ, достоен за голям кораб, се готвеше за всякакъв риск. Решен да посрещне и най-силните нападения на английската ескадра, корабът разчиташе на старата си слава, когато всяваше ужас дори и у най-смелите.

Започваше да се смрачава, когато „Гръмотевица“ пое своя път към север. Само корабостроителниците на Бостън биха могли да изправят на крак този кръст на Северния океан, както беше казал Каменна глава при гоненето на маркиз Халифакс и Мари Уентуърд.

Духаше хладен ветрец от север, който не нарушаваше спокойствието на водата. Сър Уилям се беше изкачил на кувертата, за да управлява кораба. Той изглеждаше много ядосан; въпреки това гласът му едва се чуваше през усилвателната тръба. Въпреки повредата те се движеха към Бостън.

II. Укреплението Мултри

Луната, която приличаше на силно нагрят метален диск, светеше над океана с бледите си лъчи. Медузите и прилепите изпуснаха тук и там безброй чудни искри, изчезващи при първия удар на вълните.

Корабът, тласкан от лек ветреца, напредваше твърде бързо към север. Никаква опасност за момента не го заплашваше, тъй като ескадрата на лорд Хоув гонеше разбойниците корсари от Бермудите. Те предпочитаха да нападнат от американския бряг, за да могат после да се укрият в някое приятелско пристанище.

– „Гръмотевица“ куца, но върви – беше казал Каменна глава на втория капитан. – Какво повече бихме могли да искаме, след като излязохме от такова сражение?

Американският бряг се виждаше и се отдалечаваше ясно на светлия хоризонт със зелените си възвишения и дълбоки канали, източници на жълтата треска.

Нощта се беше спуснала, когато Каменна глава, винаги на страж на носа на кораба, забеляза силна светлина, която се насочваше към небето. В същия момент вторият капитан сигнализира на един от фаровете на Бостън.

– Кълна се във всички камбани на Бретан! – извика старият началник, хапейки сивите си мустаци.

– Не свърши ли боят още в Бостън? Какво искат впрочем англичаните? Лошо постъпват, като ни оставят да се връщаме. Може би са забравили, че ние имаме тук един палач.

Баронът, веднага предупреден, се бе изкачил на кувертата и с бинокъл наблюдаваше пристанището на Бостън.

– Можете ли да ми кажете какво гори там, господин Хауърд? – запита той помощник-капитана. – Може би градът?

– Не, светлината би била по-голяма, ако гореше градът. Гори замъкът Джулиелмо, ако се не лъжа. Може би лорд Хоув, страхувайки се от наша атака, е заповядал да го разрушат и подпалят. Жал ми е за техните топове, които англичаните бяха поставили в канала.

В този момент едно силно подухване на вятъра накара кораба да се наклони на дясната си страна.

– Бърже смъкнете платната! Не искам да изгубя и втората перка – изкомандва корсарят.

Океанът, спокоен досега, започна яростно да бучи. Големите вълни яростно се разбиваха в страните на кораба. Каменна глава, след като беше дал една дузина заповеди на моряците, се бе изкачил на носа на кораба и беше седнал върху един от топовете. Не е нужно да казвам, че малкият Флок го беше последвал веднага.

Въпреки че мърмореха постоянно, тези два морски вълка не можеха един без друг и десет минути.

– Какво търсиш, Каменна глава? – запита младежът, виждайки как капитанът се навежда напред.

– Дупка в тъмнината – отговори той. – Ние бретонците имаме очи, които не се доверяват и на най-силните далекогледци.

– Бум!... Ти преувеличаваш малко – извика младежът Флок.

– Кой пръв от всички забеляза този огън в Бостън?

– Ти, това е истина. Е, продължава ли пожарът? Колкото до мен, признавам ти, нищо не забелязвам.

– Галите са половин бретонци, но английски бретонци, и ето защо тези французи нищо не струват – отговори с важен тон и жест началникът. – Запомни го, немирнико.

– Каж ми тогава какво виждаш сега?

– Тъмнина и тъмнина.

– Това виждам и аз, без да съм истински бретонец – отговори малкият Флок, избухвайки в смях.

– Но не си способен да управляваш „Гръмотевица“ по каналите на Бостън, които вече съзирам.

– Как е възможно в тази адска тъмнина?

– Въпреки това – повтори бретонецът, ставайки.

– Къде ще се приютим, веднъж влезли в залива, ако при все това корабите, оставени от лорд Хоув, си позволят да потопят нашата черупка?

– Под прикритието на артилерията от форт Мултри ние ще накараме англичаните да разбият своите кораби в препятствията; аз ти го казвам това.

– И в тази тъмна нощ, ако полковникът, който – предполагам – командва издигнатия форт, за своя чест не предприеме бомбардировка?

– Само това ни липсва!... Мислиш ли, че нашият комендант не е взел предпазни мерки, в случай че се завърнем внезапно в тъмно? Ще пуснем три зелени ракети и ще чакаме мълчаливо... О! Ще има да се поизпотим.

Имахме късмет, че океанът не беше спокоен и се образуваха големи

вълни, благодарение на които английските кораби не биха напуснали своите удобни пристанища, за да гонят когото и да било в тази дълбока тъмнина. Но това вълнение беше опасно и за бързоходния военен кораб, тъй като му липсваше мачтата и той можеше да заседне в някоя от многобройните плитчини. Обаче корабът, управляван от своето добро кормило и под бдителността на барона, господин Хауърд и Каменна глава, въпреки постоянните удари на вълните, които го поставяха в сериозна опасност, продължаваше своя път към север на половин дузина мили от американския бряг, под светлината на многобройните лампи, светещи без прекъсване.

Половината от екипажа беше на кувертата, готова за всякаква отчаяна маневра; другата половина се беше настанила зад топовете, очакваща заповед за стрелба.

Среднощ корабът пресече канала, удряйки се в Мултри, който се издигаше върху острова, наречен Съливан. Вълните на океана, които бяха твърде големи, се разбиваха с ярост в двата бряга, създавайки голяма опасност. Едно лошо завъртане на кормилото, една закъсняла само със секунди маневра, и корабът би бил загубен.

Корсарят даваше заповедите си по усилвателната тръба. Каменна глава се беше върнал на носа на кораба с малкия Флок и с палача на Бостън, който беше станал друг негов неразделен приятел. Наблюдаваше внимателно напред. От време на време неговият силен като на стар бик глас придружаваше командите на барона. Той показваше пътя на кормчиите с такава точност, че малкият Флок не можа да се въздържи и каза:

– Положително този бретонски демон вижда по-добре и от котките в нощта!

Изведнъж се чу тиха заповед:

– Дайте залп срещу вятъра!

Корабът, който се бореше с вълните, се завъртя и застана по продължение на брега на остров Съливан.

– Ракети! Ракети! – извика корсарят.

Каменна глава, предвиждайки тази заповед, беше донесъл на кувертата касетка с патрони.

– Помогни ми, малки Флок, и вие също, господин Палач, ако не искате да опитате какъв калибър са куршумите на форт Мултри.

Три зелени огнени ленти изскочиха нависоко и се пръснаха на хиляди блестящи искри. Миг по-късно други три ракети излетяха от края на канала, придружени с топовен гърмеж.

– Котвите да бъдат готови за спускане! – извика корсарят.

Маневрата беше извършена за миг от две дузини моряци, които приличаха по бързите си действия на маймуни.

Корабът даде последен залп, после потопа котвите си с голям шум на веригите в малък залив, запазен от форта.

Едва корабът беше спрял и спуснаха подвижния мост. Много хора излязоха от форта, снабдени с фенери и пушки, за да се предпазят от всякакви изненади.

Корсарят и помощник-капитанът побързаха да слязат на земята, викайки радостно:

– Полковник Мултри!

– Как можахте да ме намерите? – запита храбрият войник, който беше помогнал за падането на Бостън. – Добър вечер, бароне; добър вечер, господин Хауърд. Пристигнахте тъкмо навреме.

– Защо, полковник? – запита корсарят.

– Защото утре английската ескадра ще завземе всички пътища и нито един кораб не би могъл да се върне.

– Мили мой, ние изгубихме главната си мачта в средата на морето.

– Маркизът избяга ли?

– Да, за жалост! Неговата артилерия ни задържа и попречи да ги настигнем.

– Една нова мачта веднага ще замени изгубената.

– А лорд Хоув?

– Избяга на север.

– Мисля, че тези хора ще създават големи неприятности във Вашингтон и около Ню Йорк. – След кратко мълчание добави: – Ако вашата „Гръмотевица“ е изгубила едната си мачта, то ви остават куршумите и храбростта ви, сър Уилям, и храбростта на моряците ви. По-късно ще открием този господин маркиз и ще го заградим. Кълна се в честта си.

– Тогава съм готов да се бия за американското право – отговори баронът с енергичен глас.

В този момент се чува виковете на часовете, поставени по укрепленията.

– Дали е неприятелят? – запита господин Хауърд.

– Не го очаквах толкова бързо; при все това ние сме готови да издържим атаката – отговори полковник Мултри.

Светли точки бляскаха в тъмната вода, сменяйки постоянно посоката си. Бяха английските кораби, които се надяваха да изненадат форта Мултри и вероятно да го разрушат. Американците, които очакваха тази

атака, бяха взели всички мерки за отбрана. Искаха да попречат на лорд Хоув, който имаше десет хиляди войници, да окаже помощ на останалите в залива.

Корсарят и неговият поручик побързаха да се върнат на кувертата, за да се приготвят за сражението, което обещаваха да бъде ужасно.

Едва беше дадена заповед да се приготвят оръдията, когато неприятелят започна да бомбардира отдалече.

– Охо, приятели! – извика Каменна глава. – Намокрете си муцуни-те, защото след малко ще ви стане топло. Ще вали, но това ще бъдат горещи куршуми, които ще паднат отгоре ви. Ако питате мен, предпочитам проливните дъждове на Бермудите. Изобилни са, но са много здравословни.

III. Американска храброст

Английската marina, разгневена, задето е трябвало да присъства, без да може да направи нещо, при падането на Бостън, започваше силна атака на форта. Той беше притиснат от корабите, дошли от Атлантическия океан, в очакване подкрепленията на лорд Клинтън, който се беше сражавал в Каролина с не много голям успех. Ескадрата бе представена от „Бристол“ и „Надежда“, кораби големи и добре въоръжени. Други по-малки корабчета следваха първите два. Положението на хората от форта беше твърде критично, тъй като той беше нападат от две страни едновременно. Полковник Мултри беше взел всички необходими мерки за защита на форта, но това беше недостатъчно, тъй като неприятелят беше по-добре въоръжен. Но тук имаше един човек, който би могъл да го запази: корсарят сър Уилям. Той беше на своя кораб в канала, по който не можеха да навлязат големите английски кораби. Той беше съоръжен с четири дългобойни оръдия, които в този момент служеха за баласт на опашката, и които можеха с аркообразните си гърмежи да разсипят английската ескадра.

Един офицер беше веднага изпратен на борда на „Гръмотевица“, която се приготвяше храбро да помага на американците.

– Двоен огън! – каза просто баронът с обичайното си спокойствие.
– Чухте ли, господин Хауърд?

– Да, сър Уилям.

– Наредете да се докарат на кувертата дългобойните оръдия, които досега англичаните не познаваха; опънете един чифт платна и вдигнете котва. Вятърът ще има грижата да ни отнесе към Лонг Айланд.

При една команда, дадена от капитанската свирка, няколко души се затичаха към макарата за вдигане на тежести, други към дъното на кораба, а някои правеха място за оръдията.

В този момент английската ескадра се раздвижи, като стреляше слабо. Това даде време на кораба да продължи своите маневри и да заеме позиция зад форта, и по такъв начин да пресече пътя на англичаните от Лонг Айланд към Съливан. Също и полковник Мултри има време да пренесе всички свои снаряди в предните укрепления, така че да може да ги изпраща в огледалната водна повърхност пред форта.

Сега гърмежите започнаха да се редуват – от едната и от другата страна. Безброй светкавици осветяваха залива и се отразяваха в

мрачните води със злокобни проблиящи.

Това, което американците предвиждаха, се случи.

Двата най-големи кораба, „Бристол“ и „Надежда“, твърде тежки, за да рискуват в тези опасни канали, се задоволиха да останат напред, за да пазят хората, които Клинтън беше събрал в Лонг Айланд. Но след няколко параходни залпа се отправиха зад пясъчните възвишения, които бяха многобройни в това място и се намираха от дясната страна на кораба. Те се връщаха веднага, като стреляха с големите си оръдия от този фланг. Въпреки всичко английският екипаж, без да обръща внимание на тъмнината на нощта и на първите куршуми, които фортът им изпращаше, спусна котва на носа и прибра платната. За късо време излязоха от затруднението и започнаха да стрелят – огънят зачести по цялата линия. Изглеждаше, че ескадрата не бързаше да се хвърли върху форта.

Беше четири часът сутринта на двадесет и осми юни, когато „Грмотевица“ започна решителна атака, обстрелвайки със снаряди и куршуми форта. Отгоре на всичко гърмеше и бързоходният военен кораб с четирите си дългобойни оръдия, като техните големи снаряди правеха великолепна парабола.

Към единадесет часа сутринта „Бристол“ и „Надежда“ и още други два кораба хвърлиха котва на петстотин метра от форта, отговаряйки на топовните залпове от другите кораби. Други три кораба се отправиха по канала, за да обиколят форта и отзад да го бомбардират. Но там намериха кораба на корсаря, който се беше заклел да се бие до края на битката. Докато гърмежите процепваха бреговете на Лонг Айланд, за да задържат войниците на Клинтън, батареите на сър Уилям гърмяха с ужасен трясък. Неговите дългобойни оръдия хвърляха големи бомби оттам през форта, които падаха върху мостовете на първата ескадра.

– Кълна се във всички камбани на Батц! – извика Каменна глава, който заедно с Флок и четирима артилериисти си служеше с любимия си топ на носа на кораба. – Какво ще кажеш ти, немирнико, за цялата тази работа?

– Аз ще кажа, че с толкова куршуми биха могли да бъдат съборени всички камбани на Бретан – отговори младият моряк, който пушеше спокойно голяма цигара.

– Тези на Полигуен, може би, но и тези на Батц, които са от камъни, по-твърди от твоята глава.

– Гледай, малки Флок, градушка.

– Предчувствам, че ще вали град, но за жалост не го виждам, освен когато пада върху кувертата на кораба. Ти, напротив, ще видиш Бретан

с Батц много добре даже през задимения въздух от бомбите, които англичаните ни изпращат.

– Да, и сега чувам тромбона, с който моят дядо свиреше, подканяйки корсарите на Джовани Барт да се качват на корабите си – каза Каменна глава. – Ех, какви времена бяха, мое момче!

– Каменна глава, ти бърбориш, докато градушката продължава. Признавам, че би ми било много неприятно, ако ти останеш с един крак.

– Никога бретонците не са ранявани в краката; винаги в главата.

– Бомбите не избират, те се пръскат както могат, като сапунени мехури.

– Ще видим.

– Но аз не искам да правя опит.

Каменна глава, който държеше фитила в ръка, очаквайки неговите помощници да напълнят любимия му топ, го огледа и като се засмя, каза:

– И аз ни най-малко. Сега трябва да пукаме главите на англичаните.

Както бяхме казали, сражението се водеше с голямо ожесточение и от двете страни. Английският адмирал Пит-Пакър и лорд Кемпъл окуражаваха екипажите, като се надяваха, че скоро ще превземат форта.

Нощта, твърде тъмна, от време на време беше осветявана от големи светкавици. Един ужасен шум се разнасяше през залива, достигайки до Бостън и Чарлстаун. Големи гранати и горещи куршуми свистяха във въздуха, оставяйки след себе си огнени дири.

Англичаните се биеха яростно, решени да преминат препятствието; но не по-слабо се защитаваха хората на полковник Мултри. Техните снаряди от голям калибър падаха по неприятелските кораби, докато леката артилерия сипеше градушка от шрапнели и избиваше много хора. Корабът на сър Уилям се насочи към корабите „Алтионе“, „Сфинкс“ и „Сирена“, които бяха хвърлили котва срещу остров Съливан и ожесточено нападаха полковника и корсара.

– Ще се пукна от смях! – извика Каменна глава между две канонади. – Ще оставим тук техните мачти и така „Гръмотевица“ ще бъде отмъстена.

Тази нощ щастието не беше на страната на английските моряци, които се бяха настанили неблагоприятно в плитките канали.

Каменна глава обстрелваше колкото можеше повече хора, изглежда, беше изоставил идеята да остави тук мачтите на неприятеля.

– Назад, малки Флок! – извика той. – В ръцете са ни тези ръмжащи кучета. Нареди да донесат друга картучница! Гледай как ще разтроша

мостовете на тези кораби.

Грохотът от тежката и леката артилерия нарастваше. Макар да бяха притиснати от истинска буря от желязо, чугун и олово, вследствие на което наоколо хвърчаха ръце, крака, глави, английските екипажи не бяха загубили своето прословуто спокойствие. Те се бяха събрали около храбрите си и способни офицери и се готвеха да изоставят на повърхността трите кораба, преди да беше дошла окончателната развръзка.

Първи от строя беше излязъл „Бристол“. От много часове той вече не отговаряше на гърмежите от форта и военния кораб. Положението му бе твърде критично. Капитан Морис, командващият го, се мъчеше да го спаси, въпреки че повечето от екипажа бяха загинали и тежко ранени.

– Удряйте навътре! – не преставаше да вика сър Уилям.

Заповедите му не отиваха напразно. За разлика от форта, който разредяваше своите гърмежи по липса на муниции, „Гърмотевица“, много щастлива през дългите кръстосвания, не преставаше да сее куршуми, бомби и снаряди.

Към седем часа на другата сутрин на „Бристол“ не бяха останали много хора; корабът се пълнеше с вода, заседнал върху пясъчен остров. Половин час по-късно капитан Морис, който се беше заклел да не сваля знамето, падна ранен от куршум в крака. Отнесоха го в каютата му.

Не след дълго той издъхна, докато корабът, почти опустял, плаваше към брега. След малко той се разби в скалите на Лонг Айланд. Не по-добра съдба имаха и другите кораби, навлезли в канала: „Сфинкс“, „Алтионе“ и „Сирена“, бяха изгубили много хора от куршумите на военния кораб. Въпреки всичко двете ескадри устояваха на защитниците на форта чак до вечерта.

Към седем часа вечерта всички кораби, повече или по-малко смазани, с почти избити екипажи, след като бяха устояли четиринадесет часа на храбростта и гнева на американците, изоставиха окончателно намерението си и поради още една причина: смелите корсари, натоварени върху малки лодки, бяха слезли, за да подновят мунициите на форта.

Към полунощ всичко беше свършено и капитан Каменна глава, след като беше останал още един път невредим след такъв ужасен бой, си позволи лукса да изпие в компанията на малкия Флок една бутилка старо вино, възседнал любимия си топ.

IV. Палачът на Бостън наказва

Една седмица по-късно след голямата победа на американците „Гръмотевица“, снабдена с нова мачта, с провизии и муниции, напусна водите на форта Мултри. Не беше сама; придружаваше я американската флотилия, състояща се от корабите „Гълъб“, „Алфред“, „Андреа Дориа“, „Себастиано Кабот“ и „Провидение“, със сто и шест топа и с повече от петстотин доблестни моряци, прекарвали повече от живота си в кръстосване на Атлантика.

Важна новина беше дошла от една малка лодка, важна за американците и неприятна за сър Уилям, който не забравяше нито за миг Мари Уентуърд и маркиз Халифакс. Комендантът на малката и здрава лодка беше разказал впрочем, че една голяма ескадра, командвана от лорд Дунморе, след като беше търсил място да слезе на брега на Виржиния, устоял на ужасните бури, се приближаваше. Освен това голям брой кораби, които лорд Хоув търсеше да заведе към Ню Йорк, поради изненада от насрещен вятър и бури, бяха попаднали в ръцете на флотата на лорд Дънмор.

Една надежда се промъкваше в сърцето на барона, че корабът на маркиза може би е сред тези, идващи от Европа, които бяха изненадани от циклона. И защо не? Каменна глава, като истински бретонец, виждаше много надалеко. Той беше предсказал, че кораба, похитил русата Мари Уентуърд, ще го намерят в това място на Атлантика. „Кълна се във всички камбани на Бретан! – беше казал той на малкия Флок. – Ще направим едно великолепно кръстосване, докато американската ескадра, това е мое мнение, прави твърде малко...“

„Гръмотевица“ едва беше тръгнала, когато от отвора на платформата се вдигна страшна врява:

– Вие се криете? Безобразници!

– Ние сме войници!

– Но какви войници!... – отговори гърмящият глас на кормчията. – Какво сте правили тук, безобразници? Искали сте да ни хвърлите всичките! Ето ви ритници. На кувертата, на кувертата, нещастници!

Каменна глава и малкият Флок, чувайки тези викове, се отправиха към отвора, последвани от барона и палача на Бостън.

Четирима души идваха към тях, удряни с юмруци и ритници, придружени с безкрайни заплашвания и псувни.

- Смърт на предателите!
- Джобовете им са пълни с английски стерлинги.
- Мошеници!
- Ще ви обесим всички на най-високите мачти.

Четиримата нещастници, почти пребити от юмруците и ритниците, които се сипеха върху тях, бутани и влачени, достигнаха най-после до кувертата на кораба.

Вик на изненада се изтръгна от устата на Каменна глава и малкия Флок, когато в лицето на единия от нещастниците познаха човек, с когото бяха станали приятели при обсадата на Бостън.

– О, майстор Хулбрик, не си ли спомняте вече за вашия кумец? – го запитаха те.

Германецът, като чу този глас, се отскубна от моряците, повдигна ръцете си към небето и извика:

– Патре, тези палачи искат да ме обесят!

– Патре бях в Бостън, но не и тук. Не ще ви плащам вече опушените луканки.

Каменна глава направи един заповеднически жест на моряците да престанат да бият тези четирима нещастници, които изглеждаха повече умрели, отколкото живи. В този момент сър Уилям, придружен от своя помощник, се яви на кувертата.

– Бунт ли има на борда? – поставяйки ръцете си на двата пистолета, които носеше винаги на колана си.

След това, като забеляза четиримата души, държани здраво от моряците, запита:

– Какво правят тия немци на борда на моя кораб? Говори, Каменна глава.

– Засега зная по-малко от вас, коменданте. Един от тези дебели и червендалести тевтонци, натъпкани с наденици и бира, е един стар наш познат.

– Кой е?

– Патре!... – извика в този момент Хулбрик, дърпайки се, за да се хвърли отново към бретонеца.

– А! Човекът, който ти беше съблякъл, след като го беше напил – каза корсарят, смеейки се.

– Да, коменданте. Бяха хубави времена, когато този здравеняк, капитан Таверна, ни уверяваше, че ни предлага отлежало вино от петнадесет години...

– От своя умрял пиян баща – каза малкият Флок. – Този кръчмар

беше един голям негодник.

– Не говори лошо за майстор Таверна. Без него ти не би бил сега на борда на кораба.

– Впрочем ще престанете ли най-после? – запита корсарят нетърпеливо. – Какво търсят тези немци на моя кораб? Сигурно нямат добри намерения: истина ли е, майстор Хулбрик?

– Позволете аз да отговоря, сър – каза един моряк, като излезе напред.

– Говори по-бързо.

– Току-що бяхме поправили преградната стена на кораба, когато тези галантони излязоха. Но ми се струва, че не са могли да се отдалечат от Света Барбара.

– Дявол да ги вземе всички луканки на майстор Таверна! – извика Каменна глава. – Те са искали да ни изпратят във въздуха, ако...

– Мълчи, дяволски бърборко! – извика корсарят. – Сега, майстор Хулбрик, какво правехте в моя кораб със своите приятели?

– Говори, кумец пира-пира – каза бретонецът, който не можеше да мълчи дори пет минути.

Бедният Хулбрик беше пребледнял. Повдигна два-три пъти ръце към небето, като че ли искаше да призове невидими свидетели, после пробърбори: – Уверявам ви, че се качихме на кораба, за да се върнем къщи. Стига война.

– И ти избяга върху моя кораб? – запита корсарят сър Уилям.

– Не видяхме друг в онази нощ.

– В коя нощ?

– През нощта, когато бомбардираха форта Мултри.

– Но къде бяхте вие?

– Върху кораба, наречен „Бристол“.

– Този, който беше в средата на канонадата?

– Я, патре.

– А, безделнико! – извика Каменна глава, като изблъска другите и размахна юмруците си. – Моят комендант твой баща?... Ти не си, доколкото зная, син на пруски принц, за да се надяваш толкова.

– Ти ли си господарят – избърбори нещастникът.

– Аз съм друг човек, мой мили пира-пира; аз не съм барон...

– Успокой се, старче – извика корсарят сър Уилям.

– Ако аз съм стар, то нека ме хвърлят в морето – отвърна бретонецът. – Кълна се във всички луканки на майстор Таверна и във всички камбани на онзи свят! Ето как свършват верните моряци, които са

излагали толкова пъти кожата си, за да спасят своя комендант и неговия кораб!

– Старче мой – каза сър Уилям с голяма нежност в гласа, – стига си бърбил, върви да провериш тези господа да не са поставили някоя мина до Света Барбара.

– Кълна се...

– В пира-пира!... – извика малкият Флок, тръгвайки подир капитана, който беше придружен от моряци със запалени фенери.

Страхът от възможността да бъде разбит корабът и да бъдат хвърлени във въздуха всички хора беше смразил екипажа. Дори господин Хауърд беше пребледнял и гледаше вторачено сър Уилям, като че искаше да го запита дали „Гръмотевица“ е обречена да свърши своите дни. Но баронът, винаги спокоен, хвана с една ръка немца и го накара да седне върху един от топовете и го запита:

– Е, ти, Хулбрик, сега разкажи ми всичко от началото. Внимавай добре, защото на борда ни е палачът на Бостън... Струва ми се, ти го познаваш.

– Я, я.

– Говори, впрочем, ако искаш да си спасиш кожата.

– Аз искам да се върна в Германия.

– Но моят кораб не отива в Европа, мили мой.

– Това не е важно, аз искам да напусна Америка.

– Казаха ми, че джобовете ти са пълни със стерлинги. Англичаните плащат много щедро на наемниците, които събират от малките градове на Германия.

– Покажете ги веднага! – каза корсарят, насочвайки единия от пистолетите си.

Немецът изплашен изтърси джобовете си. От тях изпада истински дъжд от монети.

– И вие – каза корсарят, обръщайки се към останалите.

Тримата нещастници се приближиха и се отърваха от това толкова компрометиращо злато.

В същия момент Каменна глава, малкият Флок и две дузини моряци изпълниха кувертата около мачтата, вдигайки шум и олелия до небето. Между всички гласове баронът долови само една дума:

– Бомба!

– Тихо! – извика корсарят. – Викате, като че ли сте осъдени на смърт и не ще видите утре да изгрява слънцето над Атлантика... Каменна глава, остави твоите възклицания и говори бърже.

– Една бомба, коменданте.

– Къде беше скрита?

– Близо до вълнолома на Света Барбара, с филтър, дълъг два метра. Кълна се... щяха да ни хвърлят във въздуха, ако вие не ни бяхте казали да проверим.

– Беше ли запален фитилът?

– Не още.

– Ще платим на предателя.

Като стискаше майстор Хулбрик така силно, че костите му изпращаха, той направи знак на господин Хауърд.

– Сега, майстор Хулбрик – каза корсарят, седейки на едно буре, – развържи езика си и внимавай какво ще кажеш.

– Патре... – промърмори немецът.

– Остави настрана „патре“. Не съм човек, когото можеш да трогнеш. Кой ви снабди с тази бомба и фитил?

Немецът почеса едното си ухо, после другото и погледна върховете на обувките си.

– Кълна се в една камбана и тридесет рога от бизон на майстор Таверна! – извика Каменна глава. – Не бих му дал и една глътка вода, докато не каже всичко. Щях да му дам и бира и суджуци, но то какво излезе.

– Патре...

– Какъв небесен баща!... Бърже, говори! Комендантът иска да знае всичко.

– Лорд Клинтън... – отговори накрая немецът след дълга въздишка.

– За да разбие моя кораб? – запита корсарят със стиснати зъби.

Немецът кимна утвърдително.

– Не влиза ли в този заговор и предателят маркиз Халифакс?

– Чух лорд Клинтън да говори за маркиза.

– Ах, куче проклето! – изръмжа корсарят с искрящи от гняв очи. – Не му стига, дето открадна годеницата ми!... А и праща предатели да ме убият.

Обиколи три-четири пъти около бурето, после се спря и запита немеца:

– Колко са ви дали?

– Сто стерлинга.

– И за една такава мизерна сума, вие, безделници, щяхте да изпратите двеста души във въздуха!?

– Не хора, патре. Само корабът. Аз не бих си позволил да оставя да

умре моят приятел с твърдата глава.

– Ти си дошъл да ми предложиш една лодка – каза бретонецът – и да изпратиш всички мои приятели на онзи свят! Ах! Лакомец за луканки!...

– Отведете бърже този човек – извика корсарят.

– Един момент, коменданте – каза Каменна глава. – Искам майстор Хулбрик да ми каже дали неговият брат, който ми помогна да мина в замяка в Оксфорд, се намира още на кораба на маркиза.

– Да, патре... – отговори Хулбрик.

– Кълна се...

– Долу камбаните, Каменна глава – каза малкият Флок, – така ще бъде по-добре за всички ни.

– Чухте ли, сър Уилям, неговият брат се намира на тримачтовия кораб? – изненадан запита бретонецът. – Аз познавам този младеж.

Баронът не отговори. Обърна се към своя помощник и каза:

– Господин Хауърд, откачете една лодка и се отправете към корабите на американците. Съобщете им за това, което се случи, и ги предупредете да прегледат добре своите кораби и около пристанището. Защото лорд Клинтън не би се спрял пред нищо, само и само да разруши най-добрата американска флота.

– Веднага, коменданте – отговори помощникът. – Вятърът е слаб. Ще имам достатъчно време, за да изпълня мисията си и да ви настигна.

Корсарят остана няколко минути върху мостчето, гледаше разсеяно моряците, които спускаха голямата лодка, въздъхна дълбоко и влезе.

– Буря! – извика бретонецът, който го беше проследил с поглед. – Тази руса мис ще го накара да полудее.

– А майстор пира-пира? – запита малкият Флок.

– Положението е сериозно! Този младеж не ще види вече Германия. По дяволите, би трябвало да спася Хулбрик... Да го спася! Но как?

Изведнъж той така силно се удари по челото, че малкият Флок помисли, че пистолет гърми.

– Какво има, капитане? – запита шегобиецът малко изплашен. – Искаш да се убиеш ли?

– Една идея...

– С този силен удар би разбил челото на всеки човек, който не е бретонец.

– Една великолепна идея, слушай: спомняш ли си как спасихме барона, когато англичаните искаха да го обесят?

– Спомням си много добре. Ножът на палача от Бостън му попречи

да счупи костите на врата си.

– Иди и повикай този добър човек да дойде тук. Бързо, малки Флок.

– Като катерица – отвърна смешникът.

Капитанът пое с отворени уста морския въздух, погледна платната и мачтите и извади историческата си лула, която заедно с притежателя си беше преживяла много приключения, натъпка я добре с тютюн и след като я запали, отиде и седна върху своя топ.

– Може би ще реша един голям проблем – мърмореше той, като изпускаше облак от пушек. – Баронът ще се сърди, но...! На стария капитан много неща се прощават.

V. Четирите смъртни присъди

Пет минути по-късно малкият Флок изскочи на носа на кораба, придружен от един човек на средна възраст, с брада и видимо много силен: това беше палачът от Бостън, когото читателите на „Корсарите от Бермудите“ не биха го забравили.

– Мой бедни приятелю – каза Каменна глава на симпатичния човек, – аз ви бях обещал, че ще ви запиша в числото на моряците на кораба, като по този начин ще оставите завинаги на спокойствие вашите бесилки; но се случи така, че и сега ние се нуждаем от помощта ви.

– Знаем за какво се отнася – отговори палачът с усмивка. – Малкият Флок ми разправи всичко.

– С коменданта не бива да се шегувате и бъдете готов утре, за да вземете отново стария си занаят.

– Кажете: позорен занаят.

– Не е моментът за обсъждане. Във вашата стая сигурно има няколко въжета.

– Седем или осем.

– Четири са достатъчни. Трите да бъдат толкова здрави, че да могат да изпратят на онзи свят тези, които ще увиснат на тях, а четвъртото да се скъса, щом човекът почне да се задушават, както стана онзи път с господин Мак-Лелан. Какво ще ми отговорите, господин палач на Бостън?

– Не ме наричайте повече така.

– Ще ви наричам майстор Обеско. Бива ли така?

Палачът повдигна рамене и като се усмихна, каза:

– Ще направя каквото искате. Но няма ли да се сърди комендантът?

– За това не се грижете: когато този беден младеж падне от бесилката, мисля да изпрося неговото опрощение. Брей, дяволе!... Този лаконик ни помогна твърде много при обсадата на Бостън и затова заслужава да го спасим. Ако всичко мине благополучно, обещавам да ви възнаградя: моята заплата за един месец.

– Вие ми предлагате пари? По-добре ги хвърлете на рибите, Каменна глава – извика възмутено брадатият човек.

– Ще ги изпием тогава в компанията на малкия Флок. Рибите не се нуждаят от монети.

– Съгласни сме – отговори майстор Обеско. (Отсега нататък и ние

ще го наричаме така.)

Стисна ръката на Каменна глава и се отправи към каютата си, изгубвайки се в мрака.

– Пфию!... – изсвири младият шегобиец, когато останаха сами. – Ти предприемаш едно приключение, което не знаеш как ще свърши.

– Ако комендантът знае за това мое хитруване, ще ме застреля, няма да ме обеси – отвърна бретонецът, натъпквайки лулата си. – Но аз познавам барона и съм сигурен, че ще се усмихне... Ето лодката на господин Хауърд се връща. Дали утре и върху американските кораби ще увиснат хора като гроздове?

– Лорд Клинтън, големият приятел на маркиз Халифакс, беше сигурен, че „Гръмотевица“ заедно със страшния корсар и целия екипаж ще бъдат потопени в Атлантика.

– Няма да има много работа майстор Обеско – каза Каменна глава на малкия Флок. – Сигурно са само тези подлещи на маркиза, които вече открихме. Ах, проклет човек! Ако ми падне в ръцете!... Не знаеш ли, че флотата на лорд Дънмор е била потопена от бурята, която се е развила в северната част на Атлантика?

– Какво ни интересува ескадрата на лорд Дънмор?

– Интересува ни, защото с нея плавал и корабът на маркиз Халифакс. Той искал да се присъедини към корабите на лорд Хоув, като е търсил начин да избяга било на север или на юг. Разбра ли?

– Не съм глух.

– Тогава да отидем да изпием по една капка в моята каюта и после ще отидем да намерим майстор пира-пира.

– Или по-добре пака-пака – каза шегобиецът. – Той ще ти се отплати добре в кръчмата „Тридесет бизонов рога“!

– От всичко това не ще стане ни по-богат, ни по-беден отпреди.

Тихо прекосиха кувертата, пазена само от една моряшка група, тъй като вятърът беше слаб и не се предвиждаше никаква маневра.

Те слязоха в каютата, в която бяха затворени четиримата нещастници, пазени от четирима въоръжени моряци. На краката и ръцете им имаше вериги. Голямата стая се осветяваше от фенер.

– Приятели, позволете ми да попоказвам с този човек – каза бретонецът, посочвайки майстор пира-пира, който седеше окован във верига на едно ниско столче.

Като не знаеше каква изненада му готви съдбата, както и на неговите приятели, които бяха напуснали отечеството си и близките си, без да са сигурни, че някога отново ще се върнат живи, той седеше отчаян.

Хулбрик, като видя пред себе си бретонца, разтвори широко очи, с лъч на надежда в тях.

– Ти, патре, направи добре, дето дойде да ме намериш – каза той.

– Защо? – запита Каменна глава.

– Аз утре ще бъда мъртъв. В джобовете си имам триста стерлинга, давам ти ги, патре. Аз не ще видя вече моето русо момиче – добави нещастникът след дълга въздишка. – Моето сърце вика, вика нейното име... Бедна Рита! Аз щях да се ожена за нея след войната: сега всичко пропадна. Оловна нощ, тъмна нощ, с прилепи, които крещят: Хулбрик е мъртъв!

– Беден младеж! – въздъхна малкият Флок.

Каменна глава искаше да се покаже твърд, но той трябваше да положи големи усилия, за да не подражава на малкия шегобиец. Тези двама бретонци имаха златни сърца, които нито ужасната война, нито страшните корабкрушения можеха да променят.

Немецът за момент замълча с наведена глава, като че ли искаше да преглътне сълзите си, и после продължи:

– Аз никога не съм се страхувал от смъртта: напуснах родината си и тръгнах на война. Оставих майка си и моето русо момиче, защото не съм се надявал, че ще ги видя отново... Войната не щади никого. Но да умра обесен!... Ужас!... Застреляйте ме.

Каменна глава се наведе към него и му каза нещо на ухото. Лицето на немеца изведнъж просия.

– Значи не ще виждам повече грозните и черни прилепи – каза с половин глас.

– Не, прилепите са на онзи свят и се надявам, че и ти няма да ги виждаш повече – отвърна бретонецът.

– А моите камаради? – запита Хулбрик.

– Не мисли за тях: аз не мога да правя чудеса. Ще се видим на разсъване. Не се страхувай от майстор Обеско, остави го спокойно да постави въжето около врата ти, без да протестираш. Ще паднеш положително в моите ръце.

– Благодаря, патре.

Каменна глава и малкият Флок, не по-малко развълнувани, се затвориха в кабината на бретонца, за да се ободрят с няколко чашки джин. Корабът се движеше тежко, натоварен с цялата си артилерия, и тъй като вятърът беше слаб, американската ескадра беше останала половин миля на запад.

Баронът беше на кувертата и нервно се разхождаше по нея, като

правеше заплашителни жестове.

– Виждаш ли колко е нервиран от това предателство? – запита бретонецът Флок. – Може ли да се каже, че в тези двама души, наричани Халифакс и Мак-Лелан, тече еднаква кръв?

– Но къде е господин Хауърд?

– На кормилото. Това значи, че когато буря бушува в сърцето на нашия комендант, той не се интересува от нищо, но затова пък нашият помощник-капитан си знае работата и го замества. Ти остани тук!

– Какво ще правиш?

– Ще се разхождам с корсаря.

– Ще предизвикаш някой дяволски ураган.

– Аз съм от Батц и имам почти бяла кожа, немирнико! – каза Каменна глава. – Той не ще изяде своя стар и верен капитан, който управлява топовете на кораба. Аз съм твърде необходим за борда на този кораб!

Бретонецът направи зигзаг и се изпречи между двете мачти, където се разхождаше баронът. Той не го забелязваше, но когато се изпречи пред него, той го видя.

– Коменданте – каза бретонецът, скачайки на една страна, – извинете ме, ако ви безпокоя.

Мак-Лелан замълча за малко, като гледаше верния моряк, после каза:

– Къде беше, старче мое?

– В долната част на кораба, коменданте.

– За да приказваш с Хулбрик?

– Кълна се във всички камбани! На борда на „Гръмотевица“ има шпиони – извика бретонецът, разтреперан от яд.

– Не, аз те видях.

– Ако имаше някой шпионин, аз щях да му разбия черепа. Аз винаги съм презирал шпионите.

– Не растат ли по бретонските земи?

– Не, коменданте.

Сър Мак-Лелан обиколи още два-три пъти палубата между мачтите, след това сложи ръцете си върху раменете на капитана.

– Какво ти каза този човек, който утре няма да бъде в числото на живите? – го запита той.

– Говори ми за своето русо момиче, за което щях да се ожени след свършване на войната.

– Едно русо момиче!... – извика корсарят.

– Да, коменданте: немките, както и англичанките, почти винаги са руси, вие го знаете по-добре от мене.

Корсарят гневно махна с ръка.

– Чума! – извика той.

– На кого, коменданте? – запитва Каменна глава.

– На теб и на всички бретонци по света!

И започна отново разходката си, както ураганът се обръща в циклон. След като направи няколко крачки, той се върна при бретонца, който го очакваше.

– Той ти каза, че ще се ожени за едно русо момиче? – запитва с учудване.

– Да, коменданте.

– Този човек, който е сгоден за русо момиче, няма да умре!

– Този предател?

– Войната си е война – отвърна корсарят, повдигайки рамене. – Има и силни, и подли средства. Как се казва русата годеница на немца?

– Мари, струва ми се – излъга веднага бретонецът.

– Мари?

– Да, коменданте.

– Дали е руса като Мари дьо Уентуърд?

– Руса и добра – каза той със своя развален език.

– Е, добре, този човек няма да умре. Русите коси на неговата любима ще му спасят живота.

– Вие сте милостив към този човек, който ни послужи при обсадата на Бостън.

– Преди всичко искам да остане случайност. За обесване има четирима, но на единия ще се скъса въжето и той ще падне, както паднах аз. Помисли си и отивай да се уговорите...

– С майстор Обеско?

– Тъй ли го кръсти този нещастник?

– За да не се обижда, коменданте, преди...

– Когато Хулбрик падне, ти и целият екипаж ще искате да го помилвам. И така този дявол ще се спаси.

Каменна глава отиде доволен при малкия Флок, който го чакаше, седнал върху един топ.

– Немецът е спасен – му каза той. – А, тези бретонци от Батц!... Не казвай на коменданта, че русата любима на немца се казва Рита, вместо Мари, внимавай добре! Комендантът е добър и една малка лъжа няма да му навреди. Върви, предупреди и Хулбрик.

– Отивам веднага – каза веселият младеж.

Нощта бавно отстъпваше място на деня и звездите една по една започваха да бледнеят.

– Нещастните! – промърмори капитанът, изпускайки гъст дим от лулата си.

Корсарят продължаваше своята нервна разходка между двете мачти. Изведнъж се спря пред бретонеца и го запита:

– Всичко готово ли е?

– Да, коменданте.

– Поставете четири бесилки на мачтите и внимавай твоят немец да не си счупи краката.

– Ще бъда готов да го прегърна.

– Кажете да бият барабаните и доведи осъдените на кувертата.

– Веднага, коменданте.

Моряците французи, като чуха ударите на барабаните, веднага се приготвиха и изкачиха на кувертата, въоръжени с карабини и ножове, като преди атака.

Дълбока тишина тегнеше над кораба. С изгрева на слънцето вятърът беше утихнал напълно. Само двата барабана биеха все по-печално.

Корсарят се беше изкачил на комендантския мостик и както винаги се разхождаше нервно, без да гледа никого в лицето. Господин Хауърд, който беше все още на кормилото, пушеше спокойно голяма цигара, скривайки се зад облак от пушек.

Два по-дълги удара на барабаните и осъдените се явиха на кувертата, водени от Каменна глава и от майстор Обеско, и пазени от едно отделение. Всички бяха бледи и измъчени, облечени в дълги бели ризи и боси. Никой от тях не беше вързан.

Хулбрик се приближи пръв; следваше го дебел рус мъж, с къса брадичка; третият беше висок, мургав мъж със сини очи, който вървеше с глава, наклонена към гърдите, и с отпуснати покрай тялото ръце. Не гледаше никого; нито фаталните въжета, нито моряците. Четвъртият беше едър мъж с голяма глава и очи като на заек. Изглеждаше най-смел, защото гледаше студено ту висящите въжета, ту моряците. Безсилният му гняв се изразяваше в нервно движение на челюстта. Като се приближи до примките, той се спря и се загледа в знамето на корсаря. Червеният му цвят като че ли го беше омагьосал.

В този момент слънцето се издигна нависоко, позлатявайки водите на океана. Животът започваше, докато двата барабана продължаваха своя печален концерт.

По даден знак от майстор Обеско шест моряци, водени от Каменна глава, който не изпускате от очи Хулбрик, се приближиха към осъдените и им вързаха здраво ръцете на гърба и ги накараха да се покачат на фаталните бурета.

Корсарят все така нервно се разхождаше по пиратското мостче, гледайки далеч в океана, като че не искаше да види нищо, и господин Хауърд продължаваше да пуши, като че ли нищо не беше се случило. Майстор Обеско сложи примките около вратовете на осъдените, а те по инстинкт, усещайки въжето около врата си, се опитаха да се освободят от него, но с напразно усилие, тъй като ръцете им бяха завързани здраво.

По заповед на майстор Обеско буретата бяха търкулнати и четиримата нещастници увиснаха във въздуха. Тогава се чу шум: тялото на Хулбрик се откъсна от фаталното въже и се намери в ръцете на Каменна глава.

Веднага между моряците се чу вик:

– Милост, капитане, милост!

Баронът, който беше прекъснал разходката си, при този вик погледна кувертата и видя, че Каменна глава без заповед възвръщаше към живот немца, заедно с малкия Флок.

– Милост за този човек – викаше екипажът.

– Така да бъде! – каза корсарят след миг.

В това време другите трима безпомощно ритаха във въздуха, докато един по един станаха неподвижни.

Корсарят почака няколко минути, после, като се обърна към своя помощник, каза:

– Господин Хауърд, дайте нареждане да се очисти кувертата: ето гробницата на моряците. – И той посочи океана.

– Другия не ще ли го обесите повторно, сър Уилям?

– Засега не – отговори сухо корсарят. – Направете това, което ви казах.

VI. Фантастичната флота

Два дни подир тази тройна присъда малката ескадра се приближи до бреговете на Виржиния, но в това време океанът започна да се вълнува и рояци птици прехвърчаха с грозно грачене, което показваше, че се приближава голяма буря. И наистина, не след дълго светкавици и гръмотевици започнаха да процепват въздуха. Всички птици, крякайки, полетяха към брега, за да потърсят там сигурно скривалище.

Всеки друг кораб, виждайки усилването на бурята, би последвал примера на тези крилати предвестници. Корсарят, напротив, беше заповядал неговият кораб да посрещне бурята в открито море.

Един ден преди това малко корабче беше предупредило барона и комендантите на американската ескадра, че корабите на лорд Дънмор, подгонени от бурята, която се разразяваше, се бяха отправили в открития океан, за да търсят сигурно убежище на север. И сега, знаейки, че корабът на маркиза, останал твърде назад от корабите на Хоув, за да възстанови може би ненадейните загуби от битката с „Гръмотевица“, беше попаднал на тази ескадра, която американците наричаха призрак, се беше решил на един отчаян опит, докато бурята се усилваше.

Бяха взети предпазни мерки за големия морски бой, който военният кораб предвиждаше. Топовете и картечните бяха приготвени за стрелба.

Каменна глава и малкият Флок, винаги заедно, наблюдаваха от високата наблюдателница на кораба, а на няколко крачки от тях беше седнал върху куп въжета немецът, дълбоко замислен.

– У-у!... – изръмжа бретонецът, клатейки глава и стискайки юмруци. – Това се казва лошо море. Щом като морските птици, които от нищо не трябва да се страхуват, бягат, то хората би трябвало да ги последват.

– „Гръмотевица“ е направена да устоява на бурите и сраженията! – отговори младият шегобиец.

– Кълна се във всички камбани на Бретан! На мене ли го казваш това? Тя е здрава, силна, издръжлива, но когато океанът се вълнува, трябва добре да се внимава.

– Ще нападнем ли ескадрата на Дънмор в тази ужасна буря?

– Изглежда, че подобна мисъл е завладяла нашия комендант. Не би искал да изпусне кораба на маркиза, който може би се намира в

ескадрата – призрак.

– Но това е твърде опасно, Каменна глава, и струва ми се, този път ще заспим под водата.

Бретонецът набръчка чело, после каза:

– Нима моряците не са родени, за да умрат в морето и рано или късно да бъдат изядени от акулите? Също моят дядо бил изяден от една акула.

– И после се съживил, за да си напълни историческата лула.

– Ти си истински бърборко – отговори Каменна глава.

В този момент страшна виелица се изви над кораба. Всички моряци бяха готови и очакваха заповедите на своя комендант.

Корсарят и господин Хауърд, снабдени с усилвателни тръби, даваха своите заповеди, които достигаха до моряците, придружени от гръмотевици и светкавици.

Бурята се усилваше и нощта ставаше все по-тъмна и тъмна, „Гръмотевица“ едва успяваше да се движи заедно с четирите американски кораба.

Каменна глава, както преди, беше на наблюдателницата, държеше много да забележи пръв английската ескадра. Той мразеше топчията от противниковия кораб и не искаше да бъде изненадан от него.

– Как бих искал да насоча моите любими топове към тях – каза той.

– Но как можеш да мериш в тази буря?

– Остави за това аз да мисля! Немирнико! Аз съм от Батц!

Към полунощ, когато луната се намираще между два огромни облака, се чу гласът на Каменна глава:

– Кораби пред нас! При топовете и картечниците!

Корсарят и господин Хауърд се бяха изкачили при бретонца, който продължаваше да се взира и да дава команди. Много светли точки танцуваха по пенестите вълни на океана и после изчезваха под водата.

– Не може да бъде друга, освен ескадрата на лорд Дънмор – каза бретонецът на господин Хауърд.

– Тази на Хоув е избягала към пристанището на север – отговори помощник-капитанът.

– Какво ме съветвате да направя? – запита Мак-Лелан.

– Аз мисля – каза господин Хауърд – да дадете сигнали на американските кораби, за да ги пуснат пред нас да минат, и после да ги нападне. По такъв начин ще можем да заградим кораба на маркиза и не ще го изпуснем.

– Имате право, господин Хауърд – отговори баронът с въздишка. –

Каменна глава! – извика той. – Сигнализирай на американските кораби да пропуснат английските и после ще ги подгоним.

– Значи, няма да се бием тази нощ?

– Не, старче.

– Жалко, аз мислех тази нощ да ги изпратим на онзи свят.

– В такова лошо море? – додаде господин Хауърд.

– О, ние бретонците не се страхуваме, че високите вълни ще ни намокрят обувките.

– Дай сигналните фенери, Каменна глава – заповяда баронът. – Сини, червени, жълти и бели светлини, всяка на мястото си.

После размени още няколко думи с помощника си и се отправи бързо към своите хора на палубата, които въпреки лошото време, бяха всички по местата си.

Каменна глава съобщи заповедите на корсаря на четирите американски кораба, после слезе при своя любим топ на носа, където малкият Флок го очакваше. В това време английската флота се приближаваше в голям безпорядък. Американците я бяха нарекли „флотата призрак“ и не се бяха излъгали. Тя беше излязла преди два месеца от ирландските пристанища и лорд Дънмор се надяваше да помогне на лорд Хоув, не знаейки, че Бостън е паднал. Щом узнали, че Бостън е превзет, се отправила към Вирджиния, но тук била изненадана от залпове и куршуми. Отправила се отново в открития океан, хората ѝ измирили със стотици, припасите били наводнени, а тези от екипажа, които останали живи, от ден на ден отслабвали.

Ако морето беше тихо и слънцето високо, тогава за ескадрата на корсарите би било много лесно да се справят с неорганизираната флота.

– Кълна се в една висока камбана, колкото кулата на Вавилон.

– Каква е тази Вавилонска кула?

– Ти, малки Флок, си имал за учител едно магаре.

– Аз никога не съм учил, приятелю! Помагах на семейството си, както можех: събирах раци, ловях риба; хлябът, както казваше моят дядо, не расте върху чиновете на училището, за да храни моряците.

Каменна глава си постави ръцете върху хълбоците, после, прикривайки усмивката си, каза:

– Нашата страна е твърде бедна, защото рибата не е достатъчна, за да изхрани населението. Кълна се във Вавилонската кула!...

– Има ли камбана тази кула?

– Откъде да знам! – отговори капитанът. – Спомням си, че един ден старият енорийски свещеник ни разказваше историята на тази

величествена кула, която достига до небето. Къде се намира тя, върви я търси ти, защото аз наистина не знам, а сега стига сме бърбили, малки Флок... Да отидем при моите топове.

Корабът на барона и четирите американски кораба пропуснаха да минат англичаните и после ги подгониха. Това беше ужасен лов. На сутринта към три часа тъмната нощ беше заменена с огнена нощ – светкавици разрязваха небето и гръмотевици падаха наоколо. Мирис на сярна пълнеше въздуха.

Сър Уилям и господин Хауърд, снабдени със силни бинокли, търсеха от наблюдателницата кораба на маркиза, тъй като не бяха сигурни, че той се намира в английската ескадра. Въпреки лошото време продължаваха да стоят на наблюдателницата и да търсят кораба, а това не беше лесно, защото, както казахме, тъмната нощ беше заменена с огнена нощ.

Корабът, следван от четирите американски кораба, гонеше флотата на лорд Дунморе, старайки се да се докопа до кораба на маркиза, който може би сега се носеше по вълните на яростния океан като орехова черупка. Нощта започна да се стопява, когато гласът на корсаря, този металически, рязък глас дойде от най-високата наблюдателница между гръмотевици и светкавици:

– Корабът!

Каменна глава се завъртя два пъти като фърфалак и извика:

– Кълна се във Вавилонската кула! Корабът! А!... Този път този проклет топчия ще си разчисти сметката с мен!

– Бих предпочел един морски бой – каза малкият Флок.

– В такова време?

– Ще ги ударим отзад.

– Ще отидем всички в устата на акулите. Не можем да се надяваме на някакво чудо.

– Моят баща беше риболовец.

– Също и риболовците могат да бъдат коменданти, стига да имат студена кръв и здрава ръка за кормилото... Но стига бръщолевци! Да пуснем в действие артилерията! Вълните ни дебнат и вятърът ни следва. Ще направим добра стрелба. Кълна се във всички камбани и кули на Бретан! Искам да върна удара на кораба, който имам да му давам...

– Искаш ли очила?

– Върви по дяволите! Ти си истински нехранимайко!

VII. Морски бой

Английските кораби продължаваха да бягат на север, гонени от бурята, търсеха пристанище, където биха могли да се спасят, но това не беше лесно, тъй като американците ги следваха навсякъде.

Корсарят беше дал изведнъж тревога и заповед:

– Всички при топовете! Правете, каквото можете!

– После прибави, обръщайки се към господин Хауърд.

– Ще трябва да направим всичко възможно, за да отдалечим тримачника. Другите не ме интересуват. За тях ще мислят американците.

– И аз мисля за това, сър Уилям – отговори помощникът. – Най-напред тримачтовия кораб трябва да отделим от другите.

– Но да внимаваме да не се намерим в средата на ескадрата, защото се страхувам от топчията на тримачтовия кораб, който ни счупи мачтата. Бих искал да знам откъде го е намерил моят брат.

– Позволете ми да ви кажа открито, сър Уилям – каза поручикът. – Аз също се страхувам от този топчия.

– Но и нашият капитан топчия Каменна глава също цели добре. Ба! Ще влезем в бой и свършено! Маркизът ще ми отстъпи моята Мари... На кормилото, господин Хауърд! Надзиравайте внимателно оттам хората.

Американските кораби, предупредени с флагчета за смелата заповед на корсаря, следваха отблизо „Гръмотевица“, готови да ѝ се притекат на помощ в подходящия момент.

Топът на Каменна глава гърмеше на интервали на всяка половин минута, най-голямата бързина за това време, въпреки това ядосаният бретонец се кълнеше във всички камбани на света. Думите излизаха наполовина от стиснатите му устни:

– Едно корабно платно е продупчено! Едно странично въже на мачтата е разкъсано! Добре направено! Искрах друго, моя мила главо!... Много си стара вече!

– А-а! Забеляза ли най-послед? – каза малкият Флок, който му помагаше със своите шест картечници.

– Кой дявол те донесе обратно от ада, немирнико! В този момент сър Уилям дойде на предната част на кораба, за да присъства лично на стрелбата.

– Как е, стари приятелю? – каза той, обръщайки се към бретонца. –

Още ли не са свалили мачтата?

– Морето е лошо, коменданте.

– Стреляй към тримачтовия кораб.

– Това правя и аз.

– Американските кораби ще се погрижат за другите. Изпрати един такъв залп, Каменна глава, който да учуди топчията на тримачтовия кораб.

– Ох, ако знаех къде е той сега, бих го разкъсал на парчета.

– Върху предната част на кораба е.

– Така предполагам и аз. Готови ли сме, малки Флок?

– Да, капитане – отговори младежът.

Бретонецът се наведе над топа, провери няколко пъти мерника и започна да наблюдава океана, който силно се вълнуваше, и в този момент беше издигнал своя кораб толкова високо, че той господстваше над всички кораби. Моряците бяха отгатнали проекта на корсаря и всички се бяха натрупали на палубата, очаквайки стълкновението между корабите. Куршуми падаха от време на време на палубата, но не причиняваха големи повреди. Напразно Каменна глава гърмеше с двата топа от носа на кораба.

Господин Хауърд, много умел моряк, с дълга палубна стрелба от всичките си картечници покоси английската ескадра.

Нито един кораб не би могъл да противостои на такава смела атака, а още и защото американската ескадра следваше „Гръмотевица“ и не пестеше куршумите.

Корсарят се приближи отново към Каменна глава:

– Счупи им едно крило, старче, на тази нещастна чайка, после ще ги предизвикаме на бой.

Бретонецът изтри с опакото на развитата си като на маймуна ръка потта, която обливаше челото му, след това направи отчаян жест:

– Много бързо остарях, коменданте! Сложете ме резерва.

– Твоите снаряди падат върху кораба. Какво искаш повече в това море!

– Искам да разтроша кораба като малка лодка.

– Когато разстоянието намалее и ти бъдеш подпомогнат от артилерията, ще видим тогава как ще се измъкне моят брат. Може би ще убие момичето, за което аз рискувам живота си.

Една светкавица проблесна в този миг върху издигнатата част на кораба и един снаряд от голям калибър премина, свистейки наляво от голямата мачта, продупчвайки двете долни платна.

Каменна глава беше преbledнял като смъртник.

– А! – извика той. – Ето, страшният топчия излиза на сцената. Кълна се във всички камбани на света! Сигурно и този път боят ще свърши зле за нас!

– Какво бърбориш, старче! – запита го корсарят. – Остави на мира камбаните и намери начин да им повредим кораба.

Каменна глава даде един залп и извика от удоволствие, защото платното до мачтата беше разкъсано и падна върху палубата.

– Кълна се в една камбана! – извика бретонецът. – Приближавам се към мачтата... Ах!... Още малко и този топчия ще усети моето отмъщение.

Тримачтовият кораб, който беше в пълна скорост, изгубвайки мощта на това платно, направи голямо отклонение, от което господин Хауърд се възползва, за да атакува.

Американските кораби ги подкрепяха твърде успешно, разпръсквайки на разни страни английската флота. Звънливият глас на сър Уилям прокълнтя ясно, както винаги:

– Готови за ръкопашен бой!

Петстотин души, въоръжени със саби и пистолети, се качиха на кувертата, приготвяйки си бързо куките.

Сега тримачтовият кораб на маркиза не би могъл да избегне една страшна атака, въпреки че се беше отдалечил от ескадрата на лорд Дънмор, доверявайки се на своята бързина и на своя фамозен топчия. Бретонецът гърмеше без да престава. Още малко усилие и „Гръмотевица“ се намери на тридесет крачки от тримачтника. Господин Хауърд беше приготвил всичко за атаката. Английските кораби, гонени от американските, не можеха да помагат на маркиза.

– Доближете кораба до техния, господин Хауърд – каза баронът.

Корабът пресече две големи вълни и се доближи до тримачтника.

– В атака!

Всички моряци се покатериха по кувертата, викайки:

– Смърт на англичаните!

Куките бяха хвърлени, обаче вълните бяха толкова силни, че беше съмнително дали ще издържат.

– Отгоре, малки Флок! – извика бретонецът, след като беше засипал с куршуми мостика на тримачтника. – На нож, кълна се в камбаните...

И бърз като катерица, въпреки многото пролети, които беше видял да прецъфтяват, прескочи двете прегради на корабите, следван от младия шегобиец и немца, чийто брат беше на неприятелския кораб.

Почти в същия миг огромна вълна раздели двата кораба. В това време се чу страшен крясък и от високата част на тримачтника се надигна гъст дим. Страшният топчия на маркиза беше дал един залп, както и предишния ден, мерейки мачтата на кораба на барона. Атаката за момента беше осуетена, обаче неприятелят не би могъл да се измъкне, тъй като четирите американски кораба продължаваха да го преследват, стреляйки непрестанно. Каменна глава, малкият Флок и немецът, изкачили се на палубата на неприятелския кораб, стояха като вкаменени от този неочакван обрат на събитията. Англичаните, учудени от такава смелост, не бяха се сетили веднага да ги нападнат.

– Чудесна картинка представляваме тук! – рече бретонецът, като погледна печално към „Гръмотевица“, която сечеше вълните с мачтата си, която още не беше паднала.

– Струва ми се, че сме обградени, капитане, нали? – запита хлапачът. – Не бихме ли могли да издържим сражението?

– Трима срещу двеста и повече? Луд ли си?

В този момент един морски офицер, придружен от десет въоръжени стрелци, се приближи към тях, като им извика:

– Предайте се или ще ви убием!

– Няма нужда да викате толкова силно, господо! – рече Каменна глава. – Не сме глухи.

– Предайте се! – повтори един млад офицер, заплашвайки ги с пистолета си.

– Ето ви нашето оръжие.

– Откъде попаднахте тук?

– Сигурно не сме паднали от небето – отговори Каменна глава, – не сме албатроси.

– Войници от военния кораб ли сте?

– Да, господине.

– Вярвам, че не ще го видите вече.

– Войната ще реши това, господине. Но аз искам да ви кажа, че този човек не е корсар, той е немски войник, който се намираще на нашия кораб като пленник.

– Истина ли е? – запита офицерът Хулбрик.

– Да, господине, аз съм немец и в Бостън се биех заедно с лорд Хов. Моят брат е тук.

– На този кораб ли?

– Да, господин офицер.

– Как се казва?

– Волф Хонфург.

– Познавам го. – И обръщайки се към един от войниците, той каза: – Доведете немца Волф. Ще го намерите в кабините долу, той е вярното куче на мис Уентуърд.

Половин минута по-късно един пълен червендалест младеж, русокос, със сини очи, който по това се различаваше от другите войници на кораба, се яви на палубата. Едва беше зърнал тримата пленници и възкликна от почуда, тъй като беше познал двамата бретонци.

– Истина ли, Волф, че този човек е твой брат? – запита го офицерът.

– Моят мил брат – отговори Волф, прегръщайки Хулбрик.

– А другите познаваш ли ги?

Един бърз жест от страна на Хулбрик го накара да прехапе език и после, поклащайки глава, той отвърна:

– Никога не съм виждал тези хора.

– А брат ти защо се е намирал на техния кораб?

– Не знам.

– Ще кажа на господин маркиза.

После се обърна към двамата бретонци, които бяха хвърлили оръжието си, и им каза важно:

– Последвайте ме!

– Къде? – запита Каменна глава. – Бих отишъл доброволно в кухнята, защото днес няхамхе време да обядваме. Моите мили топове мислят само за себе си.

– В кухнята ли?! Най-напред ще отидете в каютата на коменданта, господине... Как се казвате?

– Каменна глава, капитан на екипажа на „Гръмотевица“, роден в Бретан... не си спомням в коя година, но това малко ви интересува.

– Достатъчно, господин Твърда глава – отговори офицерът, смеейки се.

– Не, господине, казах ви – Каменна глава.

– Корсар на барон Мак-Лелан.

– В служба на американската република.

– Вие сте корсари?

– Ние сме пленници от войната, а корсари сме всички днес, като започнем от вас.

Офицерът направи знак на войниците да вървят зад пленниците, като оставиха Хулбрик и Волф да си по-бъбрят на палубата.

– Как попадна тук? – запита Волф, който още не можеше да се

освободи от учудването си. – И защо си с тези хора?

– Които ние ще спасим, братко, може би и от бесилката.

– Луд ли си, Хулбрик?

– На тях дължа живота си... Но кажи ми преди всичко дали младата мис с русите коси и сини очи е все още на борда?

– Винаги и навсякъде е пазена от мен.

– Тогава всичко е наред – извика Хулбрик.

– Какво ще правиш, братко?

– Ще помогна на пленниците да избягат заедно с мис Уентуърд.

– А нашият живот?

– Не се страхувай, ще успеем да се спасим.

– Впрочем барон Мак-Лелан още ли не се е отказал от русата мис Уентуърд?

– От всичко друго – да, но от нея – не. Влюбен е до уши и ще направи всичко, за да я има отново.

– Приключението, което замисляш, е твърде рисковано – рече Волф.

– Може би повече, отколкото предполагаш. Лодка, тъмна нощ, безшумно спускане в морето, четири удара на веслата и ето освобождение то на всички. Какво ще кажеш, мили братко?

– Опасно е!

– Можеш ли винаги да влизаш свободно в каютата?

– Във всеки час на деня и нощта, тъй като аз съм натоварен да пазя мис Уентуърд.

– Върви да ѝ кажеш, че на борда са капитанът и младият смешник на барона. Кой знае, може и тя да измисли някакъв план.

– Добре, братко.

Докато тримачтникът се отдалечаваше, избягвайки куршумите на американските кораби и на кораба на барона, „Гръмотевица“ се беше наклонила на една страна като ранена птица в крилото, защото фамозният топчия на тримачтника пак беше улучил мачтата ѝ.

На залез слънце корабът на барон Мак-Лелан и четирите американски кораба едва се забелязваха на хоризонта. Тримачтникът продължаваше да бяга и да бяга, отдалечавайки все повече и повече от нещастния барон младата мис с русите коси. За щастие, на борда му беше Каменна глава, който беше способен да омотае маркиз дьо Халифакс.

VIII. Бягството на бретонците

- Кълна се в една камбана!
 - Кълна се във всички жаби на света!
 - Защо забъркваш и жабите в този хаос, малки Флок?
 - Не ти ли се струва, че сме в блато? Засега жабите мълчат, но може би ще чуем да пеят тази вечер.
 - И ще ги изядем. Тези господа англичани знаят, че сме гладни, но се правят на ударени. Трябва да счупим нещо, за да се сетят за нас.
 - Как е възможно с тези железа?
 - Ще се помъчим да ги счупим, а после да намерим русата мис.
 - Трябва някой да ни помогне.
 - Забравяш ли двамата германци?
 - Хм, аз малко вярвам на тези немци.
 - Грещиш – те са добри момчета.
 - Значи ти се надяваш да видиш Хулбрик?
 - Също и брат му.
 - Хм!...
 - Е, хапливо хлапе, няма ли да престанеш? Аз съм още капитан на „Гръмотевица“, кълна се във всички камбани! Докато ти не си друго освен един най-прост моряк от втори разряд!
 - Бретонецо!
 - Не зная какво ме задържа да не ти ударя една плесница.
 - Опитай се!
 - Ако не бяха тези вериги, щеше да я получиш!
- За жалост бедният капитан не беше в състояние да направи нищо. Англичаните бяха затворили двамата пленници в една тъмна стая, широка едва метър и дълга два, бедна на светлина и въздух. Каменна глава се опита да счупи веригите, които стягаха вените му, но извика, смеейки се:
- Дявол да ги вземе! Истинска английска стомана. Ще си запазя правото на плесница за някой друг път.
 - Кажй, какво ще правят с нас тези вагабонти?
 - Ще ни обесят.
 - Казваш го сериозно или искаш да ме изплашиш?
 - Мили мой, аз не съм маркиз Халифакс.
 - А „Гръмотевица“?

– Пак е със счупено крило! – въздъхна Каменна глава. – Истинско нещастие преследва този кораб. Винаги му счупват главната мачта.

– Не забравяй американските кораби!

– Те й помагат много, но нас не могат да покровителстват. Много са тежки, за да гонят този тримачтник.

Едва произнесе последните думи, когато голямата ключалка изскърца и вратата се отвори, за да пропусне двама души с фенери.

– А!... Кумец пира-пира! – извика весело старият бретонец. – Дошли сте за да ни обесите ли?

– Аз да обеса добрите си приятели? О, никога! – отговори Хулбрик. – Ще си спомням винаги за саламите, за бирата, за стерлингите и преди всичко за това, че ви дължа живота си.

– Не на нас, а на палача от Бостън, майстор Хулбрик.

– Това, че още съм жив и можах да видя моя брат Волф, го дължа на вас...

– А, и вашият брат е тук! Какво искате, да не би да сте заговорници? – И после, обръщайки се към малкия Флок, добави: – Гледай им лицата!

– Не ми се виждат весели – отговори шегобиецът.

– Приятели мои, послушайте ме. Излапайте най-напред тези бисквити. Англичаните са ни оставили да ви пазим.

– А, ето аз винаги съм твърдял, че този немец е добър момък – рече бретонецът.

– А аз съм ви донесъл това – и извади от джобовете си бисквити и една бутилка.

– О, това е истински лукс, но как ще ядем с тези вериги?

Волф постави фенера на земята и с един английски ключ освободи двамата пленници от веригите.

– Не се ли страхувате, че можем да бъдем изненадани? – запита бретонецът.

– Аз съм вашият пазач.

– Много любезен пазач.

– А сега послушайте ме, верни приятели!

– Говори, докато ние ядем.

– Аз ще се опитам да доведа мис Уентуърд.

– Тя знае ли, че ние сме тук?

– Аз й разправих всичко – отговори Волф.

– И после?

– Не остава нищо друго, освен бягството, мис ще ви придружи.

Малтретиранията от страна на маркиза нямат край и тя предпочита да умре в морето, отколкото да остане на борда.

– Да бягаме с една жена!... Това е много мъчно, приятелю Волф!

– Англичаните са все пияни и не ще предприемат нищо. Аз съм подготвил всичко и брат ми ще ви придружи.

– А помислихте ли, че с това излагате живота си на опасност?

– Още когато напуснахме Германия, ние бяхме решени на всичко. Оставихме родината си, без да се надяваме, че ще се върнем. Войната си е война – казаха двамата братя, след като си бяха разменили погледи.

– Ето двама мъже, които заслужават поздравления! – рече Каменна глава и стисна ръцете на двамата братя.

– Кога ще бягаме? – запита той.

– Тая нощ след смяната в полунощ – рече Волф.

– Има ли приготвена лодка?

– Да, с оръжия и припаси – отговори немецът. – Имайте ни доверие.

– Отлично. А сега имате ли малко тютюн?

– Цял пакет, едва отворен.

– Кълна се във всички камбани! – извика Каменна глава. – Дори в Бретан не биха се намерили толкова добри младежи. Приятелю Волф, дайте тютюна – моята лула чака.

– Заповядайте, господа.

– Какво ще кажеш, Флок?

– Че бретонците са родени под щастлива звезда.

– И аз така мисля – додаде капитанът, пълнейки лулата си.

Двамата немци постояха още малко и после си отидоха, като обещаха да дойдат в полунощ.

– Това се казва късмет, малки Флок – каза Каменна глава. – Страхувам се, че мис ще има неприятности!

– Каква изненада ще бъде за корсаря, когато му заведем мис Уентуърд.

– Охо, не бързай толкова, още не сме напуснали тримачтника, нито пък сме открили нашия кораб, могат да се случат хиляди непредвидени неща!

– Ти не си смелият едновременшен моряк!

– На мен ли казваш това? Внимавай, сега съм без вериги и един добър ритник ще ти покаже как трябва да говориш на един офицер.

– Ще удариш твоя малък Флок? О, Каменна глава, аз винаги ще си спомням отсега нататък това – каза с подигравателен тон Флок.

– Ти си един непоправим шегаджия! – заключи бретонецът.

Океанът се беше поуспокоил малко и корабът плаваше леко, без да се клатушка. Къде отиваше тримачтникът? Дали да настигне корабите на Дънмор, или търсеше начин да се спаси сам? Ето кое искаше да знае Каменна глава. Двата германци не се явиха повече, те не желяеха да ги забележи никой, че приказват с тези опасни затворници. Ето защо Каменна глава беше оставил своята лула да пуши и беше притворил очи да подремне малко. Тогава изведнъж вратата се отвори и Волф, който изглеждаше малко изплашен, каза:

– Бързо да ви поставя веригите, маркизът иска да ви разпита.

Каменна глава ритна малкия Флок, който хъркаше:

– Ставай, тръгваме да чуем какво иска този разбойник.

– Последвайте ме – каза Волф, след като им беше поставил веригите.

– Този тиранин! – изпъшка бретонецът.

Немецът си придаде вид на строг пазач и ги поведе към кувертата, където с още шестима моряци, които ги заградиха веднага, ги представи на маркиза. Той седеше на един топ върху кувертата, но като видя двамата пленници, стана. Изучава ги няколко минути мълчаливо и после рече:

– Никога не съм се надявал да срещна тук фамозния капитан на благородния Мак-Лелан. Не сте ли вие страшният бретонец?

Тези думи бяха произнесени с такъв тон, че би трябвало Каменна глава да го удари по муцуната, но той се въздържа и отговори с досада:

– Да, милорд, аз съм същият. Не съм хубав наистина, но съм груб като орангутан.

– Охо, капитане, не се шегувайте! – каза маркизът, набръчквайки чело. – Кой ви е обучил така?

– Вашият брат.

Маркизът скочи на крака.

– Какъв брат? – извика той. – Аз нямам брат. Има само един Халифакс в цяла Англия и в цяла Америка.

– Може би тогава барон Мак-Лелан е ваш далечен роднина?

– Не се занимавайте с тайните на моето семейство.

– Тайна, за която цяла Европа говори, милорд!

– Е, какво се говори за мен?

Каменна глава, като си придаде вид на невежа, каза:

– Аз не знам нищо, защото слухът ми е увреден.

– Кой дявол ви изпрати на господин Мак-Лелан?

– Ние сме от Бретан, господине, от една земя богата с камъни, с

твърди глави и с безстрашни моряци.

– Последното го забелязах – каза маркизът. – Вие сте мой пленник, вие сте корсар и аз мога да ви обеса без никакъв военен съд и въпреки всичко се шегувате.

– Ние имаме добрия навик да не си разваляме настроението от нищо.

– Дори от въжето около врата?

Каменна глава повдигна весело рамене и отговори:

– Дали ще умра обесен, или раздробен от някоя граната, все ми е едно.

Маркизът го погледна с възхищение.

– Наистина вие ли сте капитанът на артилерията на „Гръмотевица“?

– Да, милорд.

– Искате ли да минете на служба при мен с вашия приятел?

– Аз?... Ние?...

– С добра заплата и с добро отношение към вас.

– А ако откажем?

– Утре сутринта ще ви обесим на най-високата мачта.

– Много е висока, милорд, ако се скъса въжето, ще си счупим краката и още нещо.

– Е, тогава?

– Какво ми предлагате, господине?

– Заплатата на поручик на кораба.

– Не е зле! – отговори бретонецът. – Зная, че англичаните плащат добре на своите офицери.

– Приемате ли?

Каменна глава помисли един миг и после отговори:

– Ваш съм тялом и духом. В края на краищата оставам на служба в същата фамилия.

– Не ми говорете за Мак-Лелан.

– Както обичате, милорд.

Маркизът направи знак на Волф да им свали веригите и обръщайки се, додаде:

– Внимавайте добре, че на моя тримачтник не липсват въжета и високи мачти за бесилки. Сега можете да отивате в кухнята.

Двамата бретонци поздравиха и се отправиха към кухнята. Поискаха от черния готвач да им даде от храната на маркиза и добре задоволиха stomасите си, като ги поляха с по една бутилка старо вино.

Нощта, тъмна и облачна, се беше спуснала, когато те се отправиха

към своята каюта. Един човек им пресече пътя, това беше Волф. Той тихо им събщи, че всичко е готово за тяхното бягство и че брат му с лодка, снабдена с оръжие и хранителни запаси, под предлог, че лови риба, ги очаква около кораба. Когато в полунощ след смяна на стражата чуят вика: „Един човек в морето!“, да се спуснат в лодката.

– А мис Уентуърд? – запитва Каменна глава.

– Тя е предупредена и ще се присъедини към вас.

– Но кой ще скочи във водата?

– Някой ще се хвърли във водата – за това не питайте!

– Вие ли?

– Може би – отговори немецът, отдалечавайки се. Двамата бретонци продължиха пътя си.

IX. Една мъчителна нощ

Нощта продължаваше да бъде облачна и тъмна. Хулбрик, който ловеше риба край кораба, едва се забелязваше като сянка. Двамата бретонци, вместо да отидат в каютата, останаха на палубата, за да чуят по-добре кога стражата ще се смени.

- Приготвям си юмруците за кормчията – каза Каменна глава.
- Този кормчия изглежда здрав човек – отговори малкият Флок.
- Не ще устои на моя удар. Колко ли е часът?
- Полунощ приближава.
- Тупти ли ти сърцето?
- Нищо подобно – спокоен съм.

В този момент се чу заповедта, с която се сменяше стражата.

- Стига си бърбил, малки Флок, от теб човек не може да чуе нищо.
- Аз ли бърбя? Ти си, който не можеш да замълчиш нито за миг.
- Сега ще мълчим, за да чуем вика на Волф. Когато човек падне зад борда, и то нощно време, екипажът се обърква и не знае какво да предприеме.

Изведнъж светкавици започнаха да прорязват небето и далечни гръмотевици нарушиха нощната тишина.

– Че ще трябва да вземем с нас и мис Уентуърд, и то в такава нощ, ето кое ме безпокои – мърмореше Каменна глава. – Не е лесно да се бяга в такава време, и то с жена... Ще видим!

След като престана да пуши кръстоса ръцете си, за да му починат мускулите. Приближи се към кормчията, който изглеждаше, че дреме пиян.

Внезапно вик надвиши шума от бурята:

– Човек зад борда!

Нито един моряк не може да остане неподвижен при такъв вик. Гласът на офицера от стражата издаде веднага заповед:

– Спуснете лодка!

Петнадесетина души побързаха да изпълнят заповедта. Каменна глава се доближи до кормчията, който беше полузаспал, и със силен удар го повали на земята. Малкият Флок, използвайки бъркотията, която беше настъпила на кораба, бързо хвърли едно въже на Хулбрик, който го улови и доближи лодката до кораба.

– А мис Уентуърд? – запита Каменна глава, който след като беше

зашеметил и повалил на земята кормчията, се беше доближил до малкия Флок. Вместо отговор се чу в това време гневният глас на маркиза:

– Кълна се в една камбана! – извика Каменна глава. – Мис е била изненадана, когато се е готвела да бяга. Заговорът ни е разкрит! Да отплаваме бързо, докато не е станало късно!

За щастие нощта беше много тъмна и нищо не се виждаше, дори на малко разстояние.

– Поеми руля – каза капитанът на малкия Флок.

– Знаеш ли пътя?

– Не го знам, но най-важното сега е да се отдалечим.

Вятърът люшкеше лодката и я отнасяше все по-далеч и по-далеч от кораба.

На борда на тримачтника бяха забелязали вече бягството на двамата бретонци, защото след-няколко минути в тъмната нощ се чуха гърмежи от пушки във всички страни, а после загърмя и артилерията на кораба.

– Твърде късно! – каза Каменна глава.

Тримачникът едва се забелязваше вече, а лодката плаваше все подалеч.

– Спасихме си кожата, но не и мис Уентуърд! – рече младежът, който управляваше лодката. – Дали маркизът я е изненадал, когато се е промъквала към стълбата?

– Така предполагам и аз.

– Какво ли ще прави бедният Волф?

– Той не е глупав и ще съумее да се оправдае. Нали така, майстор пира-пира, ти какво ще кажеш?

– Аз не се безпокоя – отговори немецът. – Волф е доверено лице на маркиза.

– Е, приятелю, натоварил ли си на лодката оръжие и храна?

– Две пушки и храна за три-четири дни.

– Твърде малко, защото ние не знаем кога ще достигнем до нашия кораб или до американските брегове. Напредваме като костенурки.

– Мълчи!

– Друга канонада!

– Сигурно корабът още ни преследва. Не трябва да се оставим да ни уловят, Каменна глава, защото този път маркизът ще ни накара да танцуваме последния танц с въже около шията.

– Надявам се да избягаме. Благодарение на тъмнината ще можем да се укрим.

– Каква ли посока има тримачтникът?

– Откъде да знам! Открий го ти, защото си по-млад и имаш по-силни очи от моите.

– Но не са така проникателни като твоите.

– Да, това е вярно – отговори капитанът. – Дявол да го вземе!... Аз съм от Батц! Внимавай на кормилото, немирнико!

Вълните започнаха да стават все по-големи и по-ярошни. Далечните гръмотевици се приближаваха.

– Буря иде – каза Каменна глава.

– Ти като албатросите отдалеч усещаш урагана.

– Да, немирнико, а ти внимавай за посоката!

Една водна планина ги издигна и понесе, като че ли Атлантикът искаше и тази плячка; сякаш на дъното си имаше малко жертви от бурите и ураганите.

– Дали няма да свършим, нагълтвайки се с морска вода? – каза малкият Флок.

– Ти си магаре! Аз се надявам да достигнем кораба ни. Но къде ли е той сега и кога ли ще го настигнем, ето какво искам да знам – отговори капитанът. – А ти, майстор пира-пира, защо не говориш? Как ти е стомахът?

– Е, наводнен – отговори немецът, усмихвайки се.

– Натъпкал си се със салами и бира от английския тримачтник.

– Допре, допре! – отговори германецът, който произнасяше „п“ вместо „б“ и затова бретонците го закачаха, като го наричаха „майстор пира-пира“, вместо „майстор бира-бира“.

Друга вълна накара всичко в стомаха на Хулбрик да се разбърка и нещастникът не знаеше какво да прави.

– Не трябваше да ядеш от тези червиви английски салами – каза Каменна глава.

– Но аз видях, че вие...

– Нас ти не ни гледай! Ние сме моряци и не страдаме от морска болест – подхвърли Каменна глава.

Той постави ръцете на ушите си и се послуша.

– Какво има? – запита с безпокойство младежът, докато Хулбрик се свиваше от болки в стомаха.

– Гърмят още – отговори капитанът.

– Аз не чувам нищо.

– А аз ти казвам, че чувам канонада.

– Да не би да е нашият кораб?

Капитанът наведе глава като обезкуражен и рече:

– Аз не се надявам наистина да го срещнем отново.

– Е, тогава защо избягахме?

– Защото не ми харесва да бъдем обесени върху мачтите на тримачника.

Друга вълна разклати лодката и предизвика проклятие в устата на немеца. След миг се чуха в далечината страшни гръмотевици, които трещяха и се разбиваха в далечните брегове, след това две светкавици процепиха тъмнината.

– Лошо! – извика капитанът. – Ето ураганът!

– Ако това е лошо за нас, то не е хубаво и за тримачника на маркиза.

– Той е голям, докато нашата лодка е малка.

– Но може да устои прекрасно на пристъпите на морето.

– Това ще видим по-късно – добави Каменна глава, все още обезкуражен.

Като всички бретонски риболовци и той носеше един малък компас на веригата на часовника, от който не се разделяше никога. При светлината на една светкавица той се ориентира за посоката и каза на малкия Флок и на немеца:

– Вие се заемете с платната, а аз ще управлявам лодката.

Той се опита да напълни своята фамозна лула, но в този миг една голяма вълна се разби в лодката и бе последвана от гръмотевици и светкавици.

– Започваме сражение с Атлантика – рече капитанът, като сложи отново лулата си в джоба. – Ние сме родени моряци и не ще се оставим да бъдем лесно победени от този страшен ураган. Внимавай за платната, малки Флок!

Х. Върху скалите

Докато Каменна глава управляваше най-старателно лодката и малкият Флок оправяше платната, Хулбрик, който се беше разболял от морска болест, се свиваше на задната част на лодката, притискайки корема си. Цялата нощ тримата храбреци се бориха отчаяно, без да могат да си отдъхнат. Към четири часа сутринта страшен гръм ги заглуши.

– Това пък какво е? – попита малкият Флок.

– Връхлитаме върху скалите! – отговори капитанът, изправяйки се предпазливо, без да изоставя кормилото.

– Върху кои?

– Мене ли питаш? Или мислиш, че имам може би морска карта? Не усещаш ли шума, с който се разбиват вълните в скалите? Искаш да знаеш кои са. Добре, ще видим след малко. А сега внимавай добре за платната, защото вятърът продължава да бъде силен и ние се носим стремително към скалите на неизвестните брегове. Хулбрик, моето момче, помгни и ти!

– Не мога, патре – каза немецът, който продължаваше да бъде измъчван от морската болест.

– Слушай: когато някой от нас се разболяваше от морска болест и почваше да повръща, то той си напълваше отново стомаха. Няма по-добро лекарство от това. Ти обичаш саламите, намери някой и го изяж.

– Не мога, патре.

– Тогава продължавай да повръщаш.

Лодката се носеше като орехова черупка по развълнуваното море и младият шегобиец напразно се взираше със силния си поглед, като добър далекоглед, да открие къде е брегът. Нищо не се виждаше. Пълен мрак покриваше всичко наоколо, само шумът на разгневеното море буцеше в ушите на нещастниците.

– В ръцете на Господа сме! – каза Каменна глава. – Ако нашият последен час е ударил, то ние ще умрем като истински моряци. Малки Флок, готов ли си да управляваш платната под моя команда?

– Да, капитане – отвърна младежът, който беше запазил самообладание, неприлягащо на възрастта му.

Една водна планина, черна като мастило или като катран, се нахвърли върху лодката и ги повлече с шеметна скорост.

Каменна глава нададе вик:

– Свали платната! Или всички ще се разбием в скалите, или всички ще бъдем спасени!

Платната бяха веднага смъкнати, обаче вятърът продължаваше да духа със същата сила и да ги носи напред.

– Каменна глава! – извика младежът, вкопчвайки се в мачтата.

– Патре! – извика немецът между две хълцания. – Страх ме е! Това не е война.

– Смелост, момчета! – отговори бретонецът след дълга въздишка. – Това е велико изпитание!

Едва-що беше изрекъл тези думи и с всичка сила морето ги изхвърли върху скалистия бряг, след това сред морския рев се чуха три човешки гласа, които вятърът отнесе на крилете си далеч, далеч.

* * *

Изминаха няколко минути, в продължение на които океанът удряше с ярост скалистия риф. Големи птици с бели пера, наречени албатроси, се натрупаха около мястото, където тримата бегълци бяха претърпели корабкрушение. Изведнъж един грамаден албатрос започна да се върти и да грухти като прасе, сякаш искаше да кацне между две скали.

– Ах, канала! Също и ти!... Но аз още не съм умрял, кълна се в камбаните на Бретан! – чу се един вик.

Птицата поиска да се издигне, удряйки отчаяно с широките си криле, но след кратък бой падна, като изпусна последното си грухтене. Ножът на Каменна глава бе съкратил дните му. Как този особняк не беше си разбил костите в твърдите скали? Известно е, че по бреговете на океаните се натрупва морска трева, която образува между скалите истински меки легла, както ги наричат моряците. Каменна глава, който беше роден под щастлива звезда, след като беше полетял върху скалите, бе попаднал точно върху такова меко легло. И сега не можеше да се оплаква от съдбата си.

Въпреки здравето си като стомана тяло и твърдата си като камък глава, след падането се беше зашеметил и кой знае дали не би умрял, ако не беше този албатрос, който искаше да го изяде, взимайки го за мърша.

– Кълна се във всички камбани на света! – извика той, след като си поразмърда хълбоците. – Какво летене!... А другите? Дали са се разбили върху скалите? Бедни малки Флок! Бедни пира-пира! Хайде, Каменна глава, повикай всичката си сила на бретонец от Батц и върви да ги търсиш.

Той се повдигна с мъка и се учуди, че машината му работи още. Започна бавно да обхожда брега и да се навежда зад камъните, за да търси двамата си другари.

– Не виждам нищо друго, освен вълни и морски птици – каза той с известно безпокойство в гласа си. – Дали са умрели? Малкият Флок не е от Батц, но е бретонец, и немецът също има здрави кокали: трябва да ги намеря.

Един слънчев лъч проби тъмните облаци, които покриваха всичко наоколо, и освети скалите, където беше Каменна глава. Той извика силно. На двадесет крачки от себе си той видя лодката, закачена на две скали да стърчи с разбити страни.

– Трябва да са вътре! – извика. – При такъв удар не биха могли да останат живи!

Забърза се натам и излагайки се така повече от двадесет пъти на риска да бъде отнесен от вълните, които се удряха в скалите, той достигна до лодката.

Тя беше изхвърлена с такава сила, че всички части, които не бяха от желязо, бяха изпочупени, а железните части бяха изкривени и кормилото – отскочило настрана. Бретонецът погледна с безпокойство вътре и не видя нито малкия Флок, нито немеца. Припасите по странен и необясним начин бяха останали по местата си, без да бъдат изхвърлени навън от противоудара.

– Защо морето ми открадна малкия Флок? – крещеше бретонецът, заканвайки се с юмрук на океана, който бучеше с адски шум... – Но невъзможно е да са умрели. Както аз се спасих, може би и те са имали щастливия късмет и са се спасили. Напред, напред, малодушни Каменна глава! Докато имаш сила, търси ги и ги намери – говореше бретонецът, който и в най-голямата си тревога не можеше да мълчи.

Взе една старинна пушка и една секира и се отправи отново да ги търси. На едно място забеляза, че албатроси и други морски птици се вият над едни скали. Каменна глава познаваше отдалече тези лоши птици и затова гръмна, без да бъде сигурен, че ще уцели.

– Там има приятел! – извика той. – Където има умрели, тези канали се натрупват.

Прицели се и пак гръмна.

Гърмежът се смеси с шума на морето. Бретонецът се отправи по посока на гърмежа, той бързаше колкото му позволяваха силите, като не изпускаше брега. Камъните се набиваха в краката му, но той не спираше. На петнадесет-двадесет крачки той се наведе над едно легло от

морска трева, което беше толкова широко, че можеше да побере няколко души. Човешко тяло лежеше върху тревата.

– Хулбрик! – извика бретонецът. – А малкият Флок?... Да помислим за този сега.

Върна се бързо към лодката, взе една бутилка джин и се върна веднага към бедния Хулбрик, който изглеждаше пребит.

– Ох, майстор пира-пира – извика той.

Чувайки този добре познат глас, Хулбрик отвори най-напред едно от си око, после другото и каза:

– А, патре!... Аз съм много зле!

– Счупен ли ти е гръбначният стълб?

– Не ми се вярва.

– Тогава няма да умреш. Видя ли някъде малкия Флок?

Смях отговори на това запитване. Младият шегобиец, винаги весел, се беше изправил бързо от едно меко леговище и си разтриваше изтръпналите хълбоци.

– Нищо счупено, а, момче?

– Не знаеш ли, че бретонците са еластични като рибите? – отвърна малкият Флок.

– Бретонците не умират от друго, освен от топовни снаряди.

– Лодката как е?

– Разбита.

– Тогава ние сме затворници.

– Засега – да!

– И как ще живеем?

– Не се безпокой напразно. Както виждаш, аз съм въоръжен. В лодката също има още една пушка, после сме запасени с един албатрос, който току-що убих. Той е твърд като пиринейско магаре, но когато стомахът ти е празен, всичко е добро и апетитно. Можете ли да вървите?

Хулбрик и младежът се погледнаха и после напругайки всичките си сили, последваха капитана, накуцвайки. След пет-шест минути достигнаха до лодката. Прегледаха какво бе останало в нея и което можеше да се използва, извадиха навън.

– А сега да ви предложи нещо, момчета – каза Каменна глава. – Да похапнем.

XI. Мистериозният кораб

Беше истинско чудо, че и тримата се бяха спасили и можеха да ходят, вместо да отидат на дъното на Атлантика и да са станали вече храна на рибите.

Започна отново да вали, а морето продължаваше да бъде все така лошо около скалите. Планини от вода се разбиваха една след друга със страшен рев. Малкият Флок, подпомогнат от Хулбрик, преместиха останалите припаси на сухо, като не забравиха и няколкото литра вино, което можеше да се нарече оцет.

– Каква мизерия! – мърмореше старият бретонец, който се беше настанил под един импровизиран покрив върху сухата трева. – Не бихме изтраяли дълго с тези провизии.

Той остави двамата младежи да подредят лагера, а сам отиде да прибере убития албатрос, който беше голям на вид, но лек, понеже беше с много перушина.

Настанени под покрива на сухо и под рева на морските вълни, те седнаха да обядват, но това не беше ядене, а разкъсване на твърдото месо от албатроса със здравите им и силни зъби.

– Какво хубаво време за ловене на риба – рече бретонецът, който беше потънал в мекото легло под навеса. – Няма ли да престане да вали? То, океанът като се разгневи, продължава със седмици. Малки Флок, дай да прием, бързо!

Малкият Флок му подаде бутилка шампанско, чиято тапа отхвъркна настрана под силния удар на ножа на Каменна глава. Скъпоценната течност бе готова да избяга, но предвидливият капитан, който беше свалил предварително шапката си, запуши отвора на шишето.

– Истинско шампанско! – извика младият хитрец.

– Също такова, каквото моят дядо донасяше някога – каза Каменна глава и надигна бутилката.

– Остави и за нас по малко, и ние заслужаваме да опитаме тази бутилка.

– Вярно е! – отговори капитанът. – Аз съм истински егоист. Пресушете всичко, което е останало, приятели!

– Аз благодаря, не искам да пия – рече немецът.

Малкият Флок изпразни бутилката до дъно, страхувайки се да не би Каменна глава да му я отнеме.

– Какво ще кажеш за това вино?

– Че не съм пил никога по-хубаво – рече младежът.

– И аз ще потвърдя същото. Моят дядо...

– Този, който ти беше оставил историческата лула ли? – прекъсна го шегобиецът.

Вик се изтръгна от устните на Каменна глава при спомена за лулата. Той я беше забравил и сега започна трескаво да я търси из джобовете си. От удара при корабокрушението лулата се беше сплескала. Капитанът прокара ръка по оросеното си от пот чело и промърмори с развълнуван глас:

– Пушил съм с нея тридесет години! Баща ми и дядо ми са изпушили с нея планини от тютюн. Спасявал съм я при всички корабокрушения, а сега е счупена завинаги.

– Ти се заблуждаваш, Каменна глава, все пак можеш да пушиш от хубавия тютюн.

– Да, но не с тази лула, донесена от Батц.

За тяхно щастие тютюнът, подарен от Волф, не се беше измокрил. Те пушиха известно време с особено удоволствие, когато изведнъж малкият Флок забеляза едно бяло-сивкаво петно в морската далечина.

– Кораб! – извика младежът, който беше оскубал убития от Каменна глава албатрос и се изправи на крака сред облак от перушина. – Какво ли ще стане, ако това се окаже неприятелският тримачтник? Господ да ни е на помощ!

С два скока той се намери при Каменна глава, който беше успял да заспи и сега хъркаше, стискайки между зъбите си строшената историческа лула.

– Ставай, сънливецо, или искаш да те обесят! – извика той.

– Кой говори за въжета? – запита капитанът сънливо.

– Аз, малкият Флок. Струва ми се, че тримачтникът се приближава.

– Кълна се в сто хиляди камбани! Този проклет лорд още продължава да се интересува от нашите кожи. Но обясни ми какво си видял.

– Един кораб, който идва към нашите скали, тласкан от вятъра.

– Сигурен ли си, че това е тримачтникът?

– Не, затова ми трябва бинокъл.

– На добрия моряк бинокълът не му служи за нищо. Къде го забеляза?

Младежът простря дясната си ръка напред, за да покаже далечната точка. Каменна глава постави най-напред лулата си в джоба, след това сложи ръцете си на очите и се загледа напред.

- Това не е тримачтникът – каза той след дълго наблюдение.
- Не се ли лъжеш?
- Аз?... Един риболовец от Батц?...
- Когато си пил шампанско, може би не виждаш добре...
- Ти ще си умреш магаре, синко мой. Колко жалко! Ти впрочем си един несравним нехранимайко!
- Благодаря, приятелю!
- Е, ти забравяш винаги, че съм ти началство.
- Моят дядо...
- А, и ти ли си имал дядо?
- Моят баща не е роден от орангутан.
- Отлично! И какво е направил твоят дядо?
- Той ми остави една връзка, която аз...

Каменна глава не го слушаше вече. Той наблюдаваше внимателно кораба, тласкан от вълните и вятъра точно към скалите, върху които те се бяха спасили.

– Какъв тримачтник? – извика изведнъж той. – Това е търговски кораб.

- Виждаш ли хора на борда му?
- Никакви, малки Флок.
- Но къде ли е изчезнал екипажът му?
- И аз не зная.
- Какво ли ще ни предложи този хубав кораб?
- Взemi счупената мачта от лодката и събуди Хулбрик, защото корабът се приближава.
- Имаш право, капитане, аз ще си умра магаре. Каква съобразителност!

– Ей, немирнико!... Слушай!

– Веднага, коменданте!

Той отиде при Хулбрик и му затисна носа. Младият немец се събуди и седна.

– Знаеш ли да плуваш? – го запита капитанът.

– Аз съм роден на брега на голяма река и съм пропътувал много морета.

– Тогава всичко върви добре. Едно плуване от две хиляди метра би те уплашило, нали?

Хулбрик направи жест на отрицание.

– Колко смели са тези немци – каза бретонецът.

Те отново се загледаха в приближаващия се кораб. Явно беше, че

на кораба нямаше моряци. Той плаваше, без да бъде направляван. Платната му бяха смъкнати.

– И ти правиш сметка да се покачим на него?

– Нямам намерение да си оставям кокалите на този скалист остров. Обаче сега ме занимава едно нещо – как да спасим нашите провизии, нашите две пушки и мунициите ни? По някакъв начин трябва да ги спасим.

– И албатроса ли? – запита малкият Флок.

– Остави го него тук да изгние. Върху този кораб се надявам да намерим нещо по-хубаво.

Натъпкаха джобовете си с каквото можаха и взеха по един вързоп, толкова голям, че да не им пречи при плуването. Слязоха до водата, като стискаха двете пушки в ръце. Корабът приближаваше, но тъй като нямаше кой да го управлява, той изви наляво.

– Нямаме време за губене, момчета! – извика капитанът, когато корабът беше на разстояние от километър и половина. – Скачайте във водата.

Тримата нещастници скочиха във водата и заплуваха бързо към тайнствения кораб. Вълните бяха грамадни и бученето на морето заглушаваше всякакъв друг шум. Бяха преплували половин километър, когато Хулбрик извика.

– Какво има, синко? – запита Каменна глава. – Умори ли се?

– Не, патре.

– Тогава защо крещиш така силно?

– Едно животно плува до мен.

– Но какво животно?

– Не мога да го видя под водата.

– Може би е морско куче?

– Ще ме изяде ли?

– А, не. Ще се задоволи само с единия ти крак.

Старият бретонец беше избързал напред, обаче той не се страхуваше от нищо, ето защо се върна малко назад към Хулбрик с изваден нож, призовавайки на помощ всички камбани на света.

Скоро достигна до немца, който плуваше спокойно, колкото може да бъде спокоен човек, застрашен всеки момент да бъде изяден.

– Да разгледаме малко – бърбореше смелият моряк, мушвайки се под водата. – Една акула може да разреже на две човек като цигара. – Удряше водата на разни посоки и като не откри нищо, извика:

– Към кораба! Към кораба!

Търговският кораб се беше приближил много към тях и те скоро
можаха да се заловят за него.

– Покатерете се нависоко! – извика Каменна глава. – Спасени сме!

XII. Плячка на диви зверове

За един миг тримата корабокрушенци се намериха на палубата на кораба и побързаха да оставят двете пушки и припасите, които бяха донесли, но не бяха успели да ги запазят от водата.

Както бяха предвидили, корабът беше изоставен.

– Никой няма! – извика капитанът. – Нито живи, нито умрели!

Страшен шум от мяукания и от рев го накара да замлъкне веднага. До тях достигна ревът на мечки, ягуари, кугуари и вълци.

– Кълна се в камбаните на Батц! – извика бретонецът, който беше отворил веднага своя нож. – Какви са обитателите на този кораб? Не са хора, но са диви зверове. Как ги е натоварил техният капитан?

За по-голяма предпазливост малкият Флок заедно с Хулбрик взеха пушките и припасите и се покатериха на високата наблюдателница. Каменна глава с отворен нож се приближи до отвора на кувертата и погледна надолу, но изведнъж отскочи назад и побърза да се присъедини към приятелите си.

– Е, впрочем, Каменна глава, можеш ли да ни кажеш имената на нашите нови приятели? – запита малкият Флок.

– Ах, безделнико! Приятели – така ли имаш куража да ги наречеш? Върви за малко да опиташ техните зъби! Искаш да знаеш имената им ли? Добре, ще ти ги кажа веднага: ягуари, кугуари, бизони, мечки сиви и черни, плюс змии.

– Струва ми се, че би било по-добре да бяхме останали върху скалите.

– И аз мисля така.

– Но как са попаднали тези зверове на кораба?

– Сигурно търгуват с тях. Отнасят ги в Германия. Нали така, Хулбрик?

– Хамбург е пълен с лоши животни и жителите му не могат да спят от техния рев, когато пристигнат от Африка и Азия.

– И ти казваш, Каменна глава, че те са излезли от клетките?

– Видях няколко сиви мечки и три-четири ягуара да се разхождат долу – отговори капитанът.

– Има също и змии, казваш?

– Да, но те още не се разхождат.

– Аз не се страхувам от дивите животни, които имат дълги нокти,

но змиите винаги са ми причинявали голям страх. И не бих могъл...

Той прекъсна изведнъж, за да извика:

– Добър ден, господине! Готови сме да се запознаем с вас отдалеч. Имате ли билет за визита?

Тези думи, произнесени от младия шегобиец, бяха така комични, че Каменна глава и Хулбрик не можаха да сдържат смеха си.

Господинът, когото младежът беше поздравил, беше една голяма сива мечка, която, може би тормозена няколко дена от глад, беше излязла на палубата, с надежда да напълни с нещо стомаха си. Тя обикаляше по кувертата, като катурваше бурета и сандъци с муцуната навсякъде, и поздравяваше свободата си със страшен рев.

– Кой би се осмелил да я накара да се върне долу и да стои мирно? – запита старият капитан.

– Аз сигурно не – отговори младият бретонец, който гледеше огромните челюсти, снабдени с дълги и жълти зъби.

– И аз не мога, патре. Краката ми треперят – добави Хулбрик.

– И пушките ни са безполезни, тъй като мунициите ни се измокриха, когато плувахме. Ето защо сивата мечка ще се разхожда свободно и ще изяде всички хранителни припаси, които екипажът при напускане на кораба не е успял да прибере със себе си. Остава ни да направим само едно нещо: ти, малки Флок, отрежи едно парче от платното и постави на него мунициите ни да изсъхнат. Слънцето е доста високо и те скоро ще бъдат сухи.

Хулбрик показа сивата мечка на капитана и го запита:

– Може ли да се катери?

– Когато са млади, могат, обаче когато пораснат, затлъстяват и не могат вече.

Мечката беше отворила едно каче със сланина и лакомо нагъваше.

– Ах, разбойник такъв! – извика Флок. – Нищо няма да остави за нас.

– Не се безпокой, когато нашите пушки ще могат да стрелят, ние ще я убием и ще спасим припасите за нас – успокояваше го бретонецът.

– Но ти казваш, че долу има и други животни? Няма ли да се покатерят те на наблюдателницата?

– Да, наистина долу има още много свирепи животни и за тях не би представлявало голяма трудност да се покатерят на наблюдателницата, която не е много висока. Ние ще трябва да я изолираме от всички околни предмети и да си оставим едно въже, по което ще се спуснем покъсно.

В това време мечката бързо гълташе бисквити, които навярно предпочиташе пред другите лакомства.

– Добър апетит! – извика й младежът.

Но мечката изглежда не се трогна от тази учтивост, защото гневно изръмжа, като отвори широките си челюсти.

– Какво го прихвана това животно! Какво ще кажеш, капитане?

– Доколкото знам, сивите мечки не ходят на училище и ето защо не са възпитани. Но да я оставим да реве, колкото си иска, не колкото си иска, а докато барутът ни изсъхне и можем вече да стреляме.

В това време от дъното на кораба започна да се вдига страшна врява: мучене, мяукания, рев.

– Боже мой! – извика малкият Флок, като си запушваше ушите. – Каква музика!...

На палубата се появиха две нови животни. Те представляваха красива гледка със своите изящни тела. Едното беше млад индийски тигър, другото – малко по-голямо от него – беше американски лъв.

– Какви хубави животни! – извика Хулбрик.

– Хубави са, но нищо не би им попречило да си вкусят от твоето розово месце – отговори му старият бретонец.

– Скачат ли?

– И още как!

– Ще ни достигнат ли?

– Може би. Малки Флок, изсъхна ли барутът?

– Почти.

– Тогава бързо напълни пушките!

– Веднага! – отвърна смелият младеж, който изглежда не се шегуваше вече с дивите животни, които завладяваха палубата.

– Дай тук пушките. Сигурен ли си, че барутът е сух? – запита Каменна глава.

– Не отговарям. Ако не последва гръм, хвърлете ме на животните.

Бретонецът взе една от пушките и когато се приготви да гръмне, каза:

– Засега няма нужда да си хабим куршумите. Бедната сива мечка!... Ще се намерим натясно с двама така силни неприятели.

Ягуарът и кугуарът се приближаваха от две страни към мечката с явното намерение да ѝ отнемат вечерята.

– Ще наблюдаваме твърде интересна сцена. Битката обещава да бъде ожесточена.

Мечката досега ядеше спокойно, обаче когато подуши миризмата

на дивите зверове, се изправи на задните си крака и беше готова да брани до последен дъх плячката си.

Трите звяра се нахвърлиха един върху друг. Очите им искряха, а между острите им зъби излизаше яростно ръмжене. Кръв се стичаше на струи по тях и по кувертата. Малкият Флок се изправи, за да не изпусне нищо от тази битка. Сивата мечка се бореше ту с ягуара, ту с кугуара. Ноктите се забиваха, зъбите хапеха. И от трите звяра висяха парчета от кожа и кръвта продължаваше да се стича от раните им. Битката не трая дълго. Ягуарът и кугуарът паднаха окървавени, като изпуснаха последен сърцераздирателен рев. Красивите им тела бяха обезобразени и се гърчеха в предсмъртни конвулсии. Мечката се огледа наоколо и като видя, че противниците ѝ бяха обезвредени, нададе пронизителен рев в знак на победа, обаче и нейните сили не издържаха повече и тя се строполи като пакет от мокри дрехи.

Каменна глава, който никога не изневеряваше на здравето си чувство за хумор, каза:

– Малки Флок, няма ли тук един ветеринарен лекар, който да превърже раните на бедната сива мечка? Тя ще умре скоро от кръвоизлив.

– Да я оставим да умре, ще изядем нейните бутове без никакъв риск.

Едва бяха произнесени тези думи и от долната част на кораба долетя страшен рев и изведнъж на кувертата излязоха много диви зверове, които се бутаха и ръмжаха.

– Кълна се в камбаните на света! – извика Каменна глава. – Загубени сме!

XIII. Изтреблението

Как бяха излезли всички тези животни? Най-напред мечката бе разкъсала своите вериги, благодарение на силата си. Бяха я последвали ягуарът и кугуарът. Кой знае? Важното е, че на кораба без мачта се намираха заедно три или четири ягуара, една черна мечка, три кугуара и повече от половин дузина сиви вълци. Едва бяха излезли на кувертата тези животни и се пръснаха в различни посоки, ревейки ужасно. Скоро обаче мирисът на прясна и топла кръв привлече вниманието им и всички се спуснаха към мястото, където сивата мечка агонизираше.

– Отваряйте си очите! – каза Каменна глава. – Ще последва сцена, която малко хора могат да си представят.

– Ще изядат бедната сива мечка и после е наш ред, така ли? – запитал малкият Флок.

– Те не биха се задоволили и с това, но ще видим. Щом като изолирахме наблюдателницата от всичко, не би трябвало да се страхуваме от никой друг, освен от черната мечка, която е добър катерач, но за нея ще бъдат първите куршуми, в случай че успее да се изкачи по наблюдателницата.

– Да стреляме, патре – предложи Хулбрик.

– Добре, щом не искаш да почакаш, то мери се в черната мечка, която е най-опасна.

– Аз съм добър мерач.

И наистина Хулбрик, като всички германци, беше добър стрелец. Той коленичи в наблюдателницата, мери се дълго и най-после гръмна.

Черната мечка, която беше се обърнала с гръб към стрелеца и дояждаше бисквитите от една касетка, беше сразена право в гръбначния стълб. Нещастната черна мечка не беше по-щастлива от своята сестра. Изправи се на задните си крака и въртейки отчаяно глава, нададе последен рев и се сгромоляса на пода. Ягуарите, кугуарите и вълците се нахвърлиха веднага върху нея и я разкъсаха на парчета.

– Какво ще кажеш, патре, за немските стрелци?! – запитал Хулбрик.

– Кълна се във всички камбани на света, че вие сте много добри стрелци, но и бретонците не ви отстъпват, въпреки че ние предпочитаме тежката артилерия и макар пушките да са много леки за нашите ръце, гледай: аз ще се прицеля в този страшен ягуар, който гложди главата на повалената от теб мечка.

Той се прицели и гръмна. Улученият ягуар подскочи във въздуха и се строполи мъртвъв на палубата.

– Убит! – извика Каменна глава. – Както виждаш, Хулбрик, и бретонците не оставаме по-назад и можем да си служим също така добре с топовете, както и с пушките и с карабините.

– Добър изстрел, патре! – отговори немецът.

– Колко патрона имаме още, малки Флок? – запита капитанът.

– Повече от сто.

– Значи ние сме богати и можем да си позволим лукса да направим чудесен лов сред океана.

Дивите зверове се нахвърлиха и върху убития ягуар.

– Трябва да очистим палубата от тези каналии – каза Каменна глава. – Защото в противен случай не биха останали хранителни припаси за нас.

– Вярвате ли, че ще намерим нещо, като слезем долу? – запита малкият Флок.

– Да, защото видях една лодка пълна с каси, която корабкрушенците не са успели да отнесат със себе си и която, може би, ще ни послужи по-късно. А сега да се отървем от неприятните ягуари, а по-късно ще се занимаем и с вълците.

И те започнаха да стрелят с двете пушки, като се сменяха и се мереха добре, за да не хабят напразно патроните. Животните падаха едно след друго по палубата. Един ягуар, който беше останал последен, се отправя към наблюдателницата. Каменна глава и малкият Флок, които се бяха спречкали за някаква дреболия, се помириха бързо, като последният призна, че Каменна глава му е началство.

– А сега да се заемем с този звяр, който е под наблюдателницата и всеки момент може да се нахвърли върху ни, защото ни очаква и друга опасност зад гърба ни, ураган пристига – заключи Каменна глава.

– Пак ли ще има буря? – запита немецът.

– Сега се подема и привечер ще ни накара да я усетим, и нашият кораб ще се разтроши.

– Казвате всичко това така спокойно? – осведоми се малкият Флок.

– Моето момче, ние с тебе двамата сме моряци, а Хулбрик е войник и няма защо да се безпокоим от тази новина, тъй като ние неведнъж сме се излагали на опасността да се удавим или да бъдем разкъсани от граната, или да бъдем продупчени от куршум. А още повече, че аз съм вече твърде стар...

– Но аз не съм! – прекъсна го младият шегобиец. – Аз съм едва

двадесетгодишен!

– Ти ще преживееш повече от сто и една година – каза важно Каменна глава. – Имаш на челото си една подобна линия на тази, каквато имаше папа Каргук, най-старият моряк в Батц.

– И е умрял...

– Да – столетник.

– Заради тази черта?

– Така казват.

– Тогава няма да се страхувам повече, ако ще и да ме глътне някоя акула, ще имам куража да вярвам, че ще изляза читав.

– А сега да свършим с тези животни, които са останали.

– Да, ще гръмнем още седем пъти за седемте звяра и после ще останем господари на кораба – каза Хулбрик.

След това заключение те взеха пушките си и започнаха да повалят едно по едно дивите животни. След пет минути последният ягуар и последният вълк лежах, облени в собствената си кръв.

– Свършено? – запита Каменна глава.

– Не виждам други – отговори малкият Флок.

– Дали няма в долната част на кораба?

– Ще се спуснем долу, за да проверим. Аз и Хулбрик не се страхуваме повече от животните. Да слезем ли?

– Най-напред напълнете пушките си – каза Каменна глава.

Хвърлиха въжето, което бяха оставили на наблюдателницата, и слязоха на палубата предпазливо, като очакваха оттам да изскочи някое животно.

– Не се ли чува нищо? – запита Каменна глава.

– Изглежда, всички са избити.

Разгледаха внимателно клетката, която сивата мечка, благодарение на своята сила, беше счупила и избягала, последвана от другите животни. Каменна глава гледаше намръщено небето и предсказваше буря.

– Градушка ли ще има? – запита Хулбрик.

– Не, но силен дъжд, мой бедни Хулбрик, и ще прекараме лоша нощ, помни ми думите.

– Корабът ни ще издържи ли?

– Ще се строши, а същото ги очаква и главите ни – каза бретонецът, смеейки се.

След това те прегледаха внимателно целия кораб, за да се уверят, че не е останало нито едно животно. В това време гръмотевиците се чуваха все по-близо, а вятърът се усилваше. На кораба не беше останало

почти нищо за ядене. Корабокрушенците обаче се успокоиха, като се надяваха, че в лодката, която беше привързана за кораба и съдържаше няколко затворени сандъка, ще намерят нещо за ядене. Освен това и мечешките буюве не бяха лоши за бифтеци.

Малкият Флок, който продължаваше да тършува из кораба, внезапно се натъкна на една голяма черна мечка, която се беше скрила в една кабина. При тази среща младият шегобиец отскочи назад. Той не беше успял да насочи пушката си, когато звярът се нахвърли върху му. С един силен ритник, който учуди дори Каменна глава, младежът я отстрани от себе си. Окървавена и настървена, мечката ревеше страшно и се мъчеше да го докопа.

– Ах, разбойнико! – изкрещя Каменна глава със силен глас и се хвърли напред с отворен нож. – Ще ти одера кожата!

И той заби ножа си до дръжката в животното. В това време Флок се беше съвзел и заедно с Хулбрик дадоха два изстрела. Последва ужасен рев и мечката падна в локва кръв.

– Сега, надявам се, че свършихме окончателно с тези животни – рече Каменна глава. – Момчета, да се приготвим да посрещнем идващата буря!

Големи вълни започнаха да тласкат на разни страни и без това повредения кораб.

– Ето, веселият танц започва – извика Каменна глава. – Внимавайте да не загинем в морето.

XIV. Едно ужасно корабокрушение

Когато започнат бури в Атлантическия океан, те продължават седмици и тежко и горко на моряците, които се случат в такова време в открито море.

– Накъде плаваме? – запита малкият Флок, който беше измокрен от главата до петите.

– Може би ще се разбием някъде.

– И тогава всичко ще бъде свършено?

Капитанът не отговори. Той наблюдаваше внимателно океана, който се осветяваше от светкавиците.

– Какво търсиш? – запита младежът.

– Знаеш ли, че нещо се носи бясно срещу нас?

– Кораб?

– Отгатни какво е!

– „Гръмотевица“?

– Слез веднага от лодката и го доближи. Внимавай да не е тримачт-никът на маркиза.

– Възможно ли е?

– Гледай също и ти. Имаш силни очи. Виждаш ли там?

– Да, Каменна глава, виждам един кораб с разкъсани от бурята платна.

– Не ти ли прилича на тримачтника?

– Да, какво ще стане сега?

– Не се страхувай, и те ще се разбият, както предполагам, в скалите на Флорида, както и ние.

– Но какво ще правим на този тъжен полуостров, населен с жестоки индианци?

– Ще опитаме удоволствието от мъките на стълба.

– И ми го казваш така хладнокръвно?

– Един моряк, мили мой, никога не трябва да се надява, че ще остарее.

– Не можем ли да пресечем пътя на тримачтника по някакъв начин?

– В тази буря? Ти си луд. Но аз мисля за начина, по който ще спасим русата мис.

– По какъв начин?

– Кой дявол донесе всички любопитни от ада? – каза разгневен

капитанът. – Стой близо до мен, гледай и мълчи. Не можеш ли? А ти как си, Хулбрик?

– Боли ме стомахът – отговори Хулбрик.

– Повръщай спокойно. Морето ще измие всичко.

Тримата насядали около макарата замълчаха и продължиха да наблюдават урагана. Атлантикът се бе превърнал в страшна развълнувана маса. Вълни, по-високи от десет метра, тласкаха от всички страни кораба, който подскачаше високо и караше да се разбърква стомахът на Хулбрик. Тримата се бяха уловили за макарата за вдигане на тежести и не изпускаха от очи тримачтника, който по странен начин следваше техния разнебитен кораб.

Изведнъж силен удар разклати кораба из основи. Каменна глава извика.

– Към дъното ли отиваме? – запита младежът.

– Не, този път се отървахме като по чудо.

– Е, тогава защо извика?

– Защото тримачтникът няма кормило и се носи от урагана, вместо да се постарее да го избегне.

– Ние не бихме ли могли по някакъв начин да избягаме от този проклет кораб?

– Сега, когато знам, че не може да бъде управляван, не желая и да избягаме от него.

– Харесва ли ти възможността да попаднеш в ръцете на маркиза и да опиташ здравината на английските въжета?

– Аз вярвам, малки Флок, че този път ще можем да измъкнем от ръцете на този маркиз русата мис. Имам една идея, която ми се струва великолепна.

В този момент търговският кораб получи такъв силен удар, че всички тела на убитите животни, които бяха останали на палубата, подскочиха и бяха отнесени от голямата вълна, която беше причинила удара. Същата участ би сполетяла и тримата нещастници, ако не бяха се заловили здраво за макарата. Около кораба се образуваха големи вълни, които се разбиваха сякаш в някакви препятствия с голям шум.

В някакви препятствия, но какви? Дали бяха скали, или пясъчни дюни?

– Достигнахме ли вече брега? – запита с безпокойство младежът.

– И аз не мога да забележа, тъй като светкавици не прорязват тъмната нощ.

– А тримачтникът?

– Дявол да го вземе, този маркиз има още късмет. Ето че светлината на техния кораб се отдалечава към север. Изглежда, че са успели да си поправят кормилото.

– Ще се спасят ли, или ще се разбият?

– Това бих могъл да ти кажа по-късно.

– Ас нас какво ще стане? Ще можем ли да си послужим с лодката?

– В такова море? Но ето че сме съвсем близо до брега. Смелост, момчета! Сигурно още един път ще се разбием в скалите и дали ще останем живи, никой не знае!

Само на няколко мили от тях започнаха да различават някаква земя, но коя беше тя? Може би Флорида? Така казваше старият капитан.

Още една голяма вълна и корабът връхлетя върху скалите. Силен трясък заглуши корабокрушенците. Изпадаха и малкото предмети, които бяха останали върху палубата. Вълни достигнаха чак до пътниците и ги опръскаха с пясък, след това пак се върнаха и сляха с водите на океана.

– Свърши ли се танцът? – запита малкият Флок, търкайки очите си, пълни с пясък.

– Така ми се струва.

– Дали корабът се е разбил?

– Никога не съм чувал такъв трясък, въпреки че съм моряк от шестгодишна възраст.

– Дали ще можем да се измъкнем?

– Почакай, момче! Вълните помитат всичко от носа на кораба до задната му част.

– Въпреки всичко не можем да останем завинаги тук.

– Измъчвани от глад – добави Хулбрик.

– Ах, ти, лакомнико! Нищо не е останало от зверовете, които убихме – каза Каменна глава. – Вълните отнесоха всичко.

– Но аз съм много гладен.

В този момент една друга вълна обля кораба, обаче не можа да достигне до пътниците.

– Добър знак е, щом вълните намаляват – каза капитанът. – Ела, малки Флок.

Слязоха в долната част на кораба, но веднага се върнаха назад, тъй като водата нахлуваше в многото пробити места и обещаваше корабът скоро да бъде наводнен.

– Корабът се е натъкнал на скалите и е неподвижен, като че ли е закотвен с много котви – каза старият бретонец.

– Изглежда, че корабът тук ще свърши своите дни – обади се младежът.

Още няколко вълни една подир друга заливаха кораба със страшна сила, като носеха със себе си и пясък, но корабът не се помръдваше.

– Каменна глава – каза малкият Флок. – Мъртви ли сме?

– Струва ми се, че съм още жив.

– Засега...

– Също и за по-късно, надявам се. Заседнали сме върху едни скали и корабът не ще се помръдне.

– В такъв случай ние ще го напуснем.

– Ти си луд! Ще трябва да почакаме малко и едва по-късно ще напуснем кораба, както можем.

Той се покачи по стълбата и като подаде глава навън през отвора на палубата, нададе вик от ужас.

Никой, колкото и смел да бъде той, не би могъл да се придвижи напред.

XV. Акулите

Едно страшно зрелище се откри пред младия шегобиец. Цялата куверта бе покрита от телата на кръвожадни големи акули, които бяха подушили кръвта на убитите животни и бяха наводнили палубата.

– Видя ли, малки Флок? – запита Каменна глава.

– Ох, сърцето ми престана да бие.

– От толкова малко ли се изплаши? Нали имаме още куршуми, ще се отървем от тези проклетници. Донесете пушките и ти, малки Флок, кажи ми, виждал ли си друг път подобна гледка?

– Никога!

– А ти, Хулбрик?

– И аз не съм виждал, патре!

– Даже и аз не съм виждал никога досега. Може би моят дядо е виждал някога през дългите си пътувания.

– Не ти ли е разправял?

– Бях твърде малък, за да го разбера, а и бях много зает да гледам историческата лула.

Десет-дванадесет акули продължаваха да скачат по дърветата и по стените. Палубата приличаше на касапница с разлятата по нея кръв, която беше привлякла водните чудовища.

Хулбрик като добър стрелец започна да стреля върху акулите, като ги караше да подскочат смъртно ранени.

– Малки Флок – каза капитанът. – Помогни на Хулбрик и очистете палубата от неканените гости.

Докато Хулбрик и младежът стреляха, Каменна глава разглеждаше океана и търсеше в огромните вълни тримачтника.

– Нищо не се вижда – извика той, вдигнал юмрук. – Нещастният кораб успя да изчезне.

– Дали и те са се разбили в скалите? Какво ли е станало с русата мис? – запита с безпокойство малкият Флок.

– Кой може да знае какво е станало с тях? Може само да се предполага, тъй като тримачтникът е здрав кораб, може би е устоял на бурята – отговори Каменна глава. – Сега трябва да помислим за нашето положение. – И обръщайки се към Хулбрик, добави: – Е, Хулбрик, моето момче, както си уморен, не ще бъде зле да има бутилка бира.

– Тъй е, патре, обаче няма – отвърна германецът.

– Но аз мога да ти предложа прекрасна лула, въпреки че е малко осакатена. Искаш ли да запушиш?

Хулбрик пое лулата и самодоволно се усмихна.

– Хулбрик – каза младият шегобиец, – внимавай да не повредиш лулата от дядото на Каменна глава, донесена от не знам кои си далечни страни.

– Донесена от Азия, малко магаре – поясни капитанът.

– Може с нея да е пушил някой принц.

– Сигурно. Но какво знаеш ти за Турция!

– Моят дядо е умрял в Турция и това е достатъчно.

– Добре, нека тъй да бъде. А сега дай ми твоята карабина, защото ми омръзна да гледам как вие убивате акулите, а аз не вземам участие в тази битка.

– Защо ти е на теб пушка? Ти би могъл да излезеш срещу неприятеля, въоръжен само със секира. Твоят дядо в такъв случай не би си послужил с карабина – подразни го младежът.

– Да не би да мислиш, че се страхувам? – запита ядосано Каменна глава. – Не една акула съм убил през дългите си пътешествия! Бретонците от Батц не се страхуват от нищо!

Той върна пушката на малкия Флок и се отправи смело към едната акула, която беше останала на палубата.

– Патре, луд ли си? – запита го Хулбрик.

– Остави го. Лулата на дядо му го е побъркала – добави младият бретонец.

Каменна глава не обърна внимание на забележките им. Доближи се до животното и му нанесе решителен удар по черепа. Животното изрева от болка и се отпусна в собствената си кръв.

– Какво ще кажеш, малки Флок? – запита той, гледайки нагоре и стискайки още в ръката си окървавената секира.

– Та ти уби едно умряло животно – отговори малкият Флок.

– Ах, лъжецо!... Защо ти тогава не посмя да слезеш?

– Не си струва труда, приятелю!

– Ти си лош бретонец, но какво да те правя. Хайде, сега палубата е очистена и вие можете да дойдете без страх.

– За да вечеряме ли? – запита вечно гладният Хулбрик.

– Ако намерим нещо за ядене!

Флок и Хулбрик се приближиха по окървавената палуба.

– На лов за храна! – извика старият бретонец. – Надявам се, че няма да бъдем изненадани от някой ягуар или от някоя сива мечка, скрити

някъде из кораба. Въпреки всичко, за всеки случай, вземете си пушките!

– Не, патре, ти ми дай секирата, а аз ще ти предложа след малко два мечешки бута.

– А къде ще ги намериш, Хулбрик? Да не би да си полудял?

– Къде? Къде? – извика в този момент Флок. – Долу в килера. Не си ли спомняш вече за мечката, която ме нападна и вие я убихте?

– Кълна се във всички камбани на Бретан! Паметта ми започва да отслабва. – Флок и Хулбрик слязоха долу, а в това време Каменна глава прекоси палубата и се наведе към водата. Неговото учудване нямаше край. Лодката, която беше привързана за кораба, беше устояла на бурята и стоеше сега до кораба здрава, но с малко вода на дъното.

– Я гледай ти – мърмореше капитанът. – Не знаех, че англичаните са способни да правят такива здрави лодки. Има вода, но ние ще я изгребем, след като си напълним стомасите, които от двадесет и четири часа са празни.

На кораба имаше една желязна печка, към която се отправи Каменна глава, за да напаля огън. В това време се явиха двамата младежи, които носеха двата големи бута от мечката и една каса с бисквити. Тримата корабокрушеници се превърнаха в готвачи. Скоро по палубата се разнесе приятен мирис от печено месо.

– Жалко, че няма нито една бутилка вино или бира! – каза Каменна глава.

– Всички бутилки в килера са изпочупени. Може би ги е катурнала мечката, която ме нападна – отговори малкият Флок.

– Нищо, и без питие ще минем.

– Едно е лошо само, дето баронът не е с нас!

– Искаш да ми развалиш апетита ли? – запита капитанът, набръчквайки чело.

– Въпреки всичко, ние трябва да помислим за нашия комендант.

– Сега мълчи, момчурляко, когато се наядем, ще говорим за него.

След тези думи на капитана никой не възрази, а и тримата седнаха да си похапнат от вкусния обяд. Като си хапнаха порядъчно, Флок си поглади корема и рече:

– Сега можем да поговорим.

– Един момент – спря го Каменна глава. – Моят дядо никога не взимаше каквото и да било решение, преди да изпуши лулата си.

– Тя го е въодушевявала?

– Изглежда.

И той напълни фамозната си лула. Всмукна няколко пъти горчивия

дим.

– Знаете ли, че лодката е още с нас? – запита старият бретонец с лула в устата.

– Нима е възможно? – извика Флок.

– Да. Наистина има малко вода в нея, но ние ще я изгребем и ще се опитаме с тази лодка да намерим маркиза.

– А „Гръмотевица“?

– Сега няма да се занимаваме с барона. Ние скоро ще го видим и без това. Той без съмнение е по следите на маркиз Халифакс.

– Но какво се е случило с тримачтника? Дали и него бурята го е изхвърлила върху скалите?

– Това никой сега не може да ти каже, но ще го узнаем малко по-късно. Аз обаче не бих му пожелал да се разбие, тъй като на него се намира годеницата на нашия комендант. А сега чуйте моя план: аз искам да настигнем тримачтника и да го нападнем.

– Само ние тримата ли? – учуди се младежът.

– Един немец и двама бретонци не са ли достатъчни?

– Вярно.

– Тогава не остава нищо друго – подхвана старият бретонец, – освен да почакаме да се успокои морето и после да се прехвърлим в лодката. А сега нека използваме почивката и да подремнем малко.

Донесоха долу скъсани корабни платна и направиха твърде удобни легла за хора, свикнали да спят на голяма палуба. Каменна глава разгледа океана по всички посоки и особено на север. След това тримата легнаха един до друг и скоро заспаха.

Бурята постепенно утихваше и вълните ставаха все по-малки и по-малки. След почивката, която продължи повече отколкото трябваше, те се събудиха и чуха, че някъде отдалеч долитат топовни гърмежи.

– Е, какво ще кажете, момчета, имаме ли късмет, или нямаме? Ето, че чувам топовете на тримачтника. Да, това са те, защото аз добре ги познавам. Сигурно маркизът се намира в опасност и търси помощ.

– И ние ще му помогнем, нали?

– По-късно, мили мой, сега ще ги оставим да си погърмят, а ние ще се преместим в лодката.

Малкият Флок слезе в лодката и бързо започна да изхвърля водата от нея. Каменна глава и Хулбрик пак пренесоха оръжието и хранителните продукти, които бяха останали. Натовариха всичко на лодката. Направиха ѝ мачта и от скъсаните платна скалпиха хубаво ново платно. След тази усилена работа корабкрушенците седнаха в лодката. Тя

заплава покрай брега, тласкана от лек ветрец.

XVI. Ловът на корабокрушенци

Лодката беше в твърде добро състояние. Освен това товарът ѝ беше твърде лек, ето защо тя плаваше отлично. За по-малко от половин час корабокрушенците достигнаха до едно толкова тихо място, че лодката застана неподвижно и не можеше да продължи по-нататък.

– Слънцето ще залезе чак към пет часа, ето защо ние ще можем да слезем на този полуостров и да се снабдим с прясна вода. Внимавайте добре, защото на острова има не само ягуари и кугуари, но и отровни змии... Но чуйте! Тримачникът престана да гърми. Какво ли е станало? Нищо не бихме могли да предположим. Ще узнаем едва по-късно.

Те слязоха от лодката и започнаха да се изкачват към върха на брега. По продължение на този бряг се простираше гора, в която имаше различни дървета, разположени на групи. Едни бяха много ниски, а други достигаха тридесет метра височина.

Едва тримата корабокрушенци бяха достигнали гората, когато от всички посоки започнаха да излизат разни птици. Някои от тях бяха хубави, с разноцветни пера, а други грозни и черни като демони. Изведнъж във въздуха се чу тънко свистене. Сигурно от някоя индианска стрела. Двамата бретонци се заоглеждаха наоколо, обаче не видяха нищо.

– Тук не духа добър вятър за нас – каза Каменна глава. – Да се качим на лодката, приятели!

– Аз ще гръмна! – извика Хулбрик с решителен жест.

Чу се друго свистене и една стрела се заби в дървото, което беше на един метър от Хулбрик.

– Свали пушката! – извика Каменна глава, като улови немеца за ръката. След това, обръщайки се към страната, откъдето долетя стрелата, той извика: – Кои сте и какво искате? Покажете се!

Един висок индианец с бронзов цвят на тялото си излезе от храсталците, въоръжен с лък и стрели.

– Това съм аз: То Ко То – каза той на развален английски. И насочи лъка си към Каменна глава, като ту го издигаше, ту го снишаваше, за да се прицели добре.

– Да отстъпим към лодката – изкомандва капитанът. – Може би този червен дявол да е сам.

Тримата корабокрушенци заслизаха бързо към лодката, следвани от

индианеца, който не преставаше да вика:

– Аз съм То Ко То – и продължаваше да се прицелва.

– Ей, Каменна глава – извика, както тичаше, младият шегобиец, – откога бретонците започнаха да се страхуват от червените маймуни?

– Ти, ако искаш, можеш да отидеш в индианския рай, немирнико – отговори капитанът, като се спря за малко и се прицели с карабината. – Комедията продължи твърде много.

Индианецът слезе от брега, като продължи да вика без страх:

– Аз съм То Ко То!

– Аз пък съм Каменна глава, капитан на кораба „Гръмотевица“ – извика яростно бретонецът. – Не пращам стрели, но ще те пломбирам с един куршум.

Както винаги, така и сега Каменна глава уцели точно. Индианецът падна като покосен и извика за последен път:

– Аз съм То Ко То!

Гърмежът от карабината на Каменна глава огласи околността. Изведнъж от храстите изскочиха тридесет-четиридесет индианци, всички високи и снабдени с лъкове и стрели. Някои от тях имаха огърлици от човешки кости. Те се приближиха, подскачайки като истински маймуни, до убития индианец и нададоха страшни викове. След това започнаха да тичат към корабокрушенците, като размахваха лъковете си. За щастие тримата бяха вече близо до лодката. Хулбрик гръмна, за да ги задържи още малко.

– Бързо, бързо! – извика Каменна глава на малкия Флок, който оправяше платната, които започнаха да се издуват от появилия се вятър.

Стрели започнаха да хвърчат и да свистят над главите им. Обаче индианците не можаха да ги улучат и това даде възможност на тримата да се отдалечат с лодката.

Каменна глава гръмна още веднъж. Последваха високи крясъци.

– Къде ще бягаме, капитане? – запита младежът.

– Най-напред ще гледаме да се отдалечим от тези проклетници, а после ще се присъединим към тримачтника.

Тласкана от вятъра, лодката бързо се отдалечаваше. Индианците разбраха, че неприятелят им ще се изплъзне от ръцете, и изчезнаха в гората.

– Надявам се, че тези червени маймуни не ще ни безпокоят повече – каза малкият Флок.

Каменна глава махна с ръка в знак на отрицание.

– Ба! – рече той. – Не вярвай на тези диваци! В техните пристанища

по този бряг има много лодки. И не ще бъде учудващо, ако тази нощ ги видим да ни преследват.

Слънцето клонеше на запад. Бързо се стъмваше, както и бързо ставаше светло в тези тропически страни. Ята от птици, които бързаха нощта да ги свари в гнездата им, прелитаха и със своите крясъци изпълваха въздуха с една особена натегнатост. Хулбрик, който винаги мислеше за ядене, поиска да убие една от тях, капитанът обаче го спря:

– Не стреляй! Може би сме близо до тримачтника и гърмежът от карабината ще предупреди екипажа да бъде по-внимателен. Остави, нека си летят птиците.

– Тихо – извика в този момент Хулбрик, като свали пушката.

Нощта беше паднала и брегът едва се забелязваше. Каменна глава, който беше винаги неспокоен, се изправи в лодката. Той се взираше в тъмнината.

– Чу ли, патре?

– Да, чух сигнал.

– Сигурно тези проклети кучета ще ни подгонят по море?

– Ще видим, Хулбрик. Карабините пълни ли са?

– Да – отговори Флок.

– Добре, ще продължим да търсим тримачтника.

Те плаваха по един канал, който се проточваше успоредно с брега и изглежда, че нямаше край. Каменна глава управляваше умело като добър моряк лодката и избягваше всички препятствия. Той внимаваше да не заседне на пясъчното дъно или да не би да се разбие в скалите. И лодката се движеше плавно, като че е минавала стотици пъти по него. Изведнъж Каменна глава нададе вик:

– Ах, проклети кучета! Аз бях сигурен, че ще ни отмъстят!

В този момент лодката минаваше покрай едно място на брега, където беше запален голям огън. Искри хвърчаха на разни страни. Човешки сенки танцуваха около огъня, като махаха в различни посоки ръцете си. Играеха военен танц. Пламъкът освети една дълга индианска лодка-кайак. Тя излезе от пристанището и заплава бързо напред.

– Патре, индианци – извика немецът.

– Виждам ги и аз.

– Ще ги дочакаме ли?

– Не, ще избягаме! Малки Флок, залови се с платната!

Индианската лодка-кайак, тласкана от тридесет гребла, напредваше бързо към тях. Хулбрик, който следеше с безпокойство приближаването ѝ, запита:

– Патре, да гръмна ли?

– Но защо? Остави ме аз да се разправам с тях. Тези скали са добре дошли за моята маневра.

– Но не се ли опасяваш от техните стрели? – запита малкият Флок.

– Не се безпокой. Индианците нощно време не могат добре да си служат с лъковете.

Лодката продължаваше да лети между скалите, докато индианската лодка все повече намаляваше разстоянието помежду им. Хулбрик запита нетърпеливо:

– Патре, да гръмна ли?

– Няма нужда – отговори капитанът, който се реши на една чудна маневра. – Внимавай за платната, Флок, и аз отговарям за всичко.

– Но не виждаш ли, че плаваме върху препятствия?

– Знам.

– Искаш да се разбием ли?

– Нашата лодка няма, но лодката на червените кучета – да!

Индианците, като видяха, че белите не използват своите огнени пръчки, полетяха с всички сили към тях. Каменна глава това и чакаше. Той отправи тяхната лодка право към препятствията. Но тъй като лодката беше лека и здрава, само с едно умело извиване на кормилото заобиколи скалите и се намери зад тях. Малкият Флок продължаваше да направлява платната.

Индианската лодка, която беше по-голяма и натоварена с двадесет индианци, не можа да направи такава маневра. Тя връхлетя с всички сили върху скалите. Чу се силен трясък, последваха яростни викове. Лодката се беше разбила в скалите и екипажът ѝ изпопада във водата. За щастие бяха на плитко. Хулбрик не можеше повече да се въздържа и гръмна. На гърмежа отговориха два топовни салюта някъде от края на канала.

– Тримачтникът! – извика Каменна глава. – Малки Флок, да отидем да видим какво прави маркиз Халифакс. Индианците не ни интересуват повече. Да ги оставим да викат, докато си разкъсат белите дробове.

XVII. Геройството на Каменна глава

Здравата лодка отново пое своя път. Тримачтникът не беше далеч. Така предполагаше Каменна глава и не се беше излъгал. След няколко извикви на брега и тримата корабокрушенци нададоха вик:

– Англичаните!... Най-послед!...

Върху фона на осветеното от много огньове небе се очертаваше тримачтникът. Големият кораб нямаше кой знае какъв късмет и беше заседнал върху скалите, както и търговският кораб на тримата корабокрушенци. Изглежда, че екипажът усилено работеше, за да го върне отново в океана. Виждаха се много лодки, които сновяха между кораба и брега.

Капитанът доближи предпазливо лодката до брега, близо до края на една голяма гора, която хвърляше тъмна сянка наоколо.

– Ще слезем на земята и ще имаме военен съвет – каза Каменна глава. – Вземете оръжието.

– А лодката? – запита Флок.

– Кой ще се сети да я търси тук? И без това англичаните имат много работа, та едва ли ще си позволят лукса да се разхождат по брега.

Завързаха лодката за едно дърво близо до водата, а те се скриха в мрака на голямата гора.

– Тук можем да съставим план за нападението.

– План за сражение между кораби ли? – пошегува се малкият Флок.

– Моментът не е за шегички, немирнико. Отнася се за спасяването на годициката на нашия комендант. Както ми се струва, част от екипажа се е разположила на брега, вероятно, за да облекчи товара на кораба. Ние трябва да хванем един от тези пияни раци преди всичко.

– Не забравяй, патре, че брат ми е там – каза Хулбрик.

– И аз помислих за него, но дали ще го намерим, без да ни открият. Маркиз Халифакс не би ни пожалил кожата този път.

– Същото мисля и аз – допълни малкият Флок, опипвайки врата си, като че го стягаше вече английското въже. – Преди всичко трябва да откраднем русата мис.

– Най-напред аз искам да хванем един английски моряк, за да го разпитаме за плановете на маркиза.

– Един въпрос – каза Флок.

– Говори, немирнико!

– Кога ще намерим сър Уилям?

– Не си обременявай ума да мислиш сега за него. Океанът е огромен, но аз се надявам да го срещнем всеки момент. Засега ми е необходим един англичанин, за да узная къде ще отиде маркизът – дали към Антилиите, или ще се върне на север. Войната бушува около Ню Йорк и маркизът не би могъл да не вземе участие в последните сражения. Задоволи ли голямото си любопитство, момче?

– Да, Каменна глава – отговори младежът.

– Тогава напред към английския лагер.

– Далече ли е той?

– Не по-далеч от една миля – отговори старият бретонец. – Ще направим прекрасна разходка сред тази великолепна гора. Кълна се обаче във всички камбани на Бретан, че ако вие продължавате да ме питате за това и онова, ще запаля лулата си и ще остана тук.

След това заплашване от страна на стария капитан те тръгнаха на път да пресекат мълчаливо гората. Голямо беше тяхното учудване, когато чуха наблизко да бие барабан.

– Няма опасност! – каза Каменна глава. – Не се безпокойте от тези барабани. Това са един особен вид риби, които произвеждат този шум. Още много странни звуци ще чуете в тази гора, но вие не губете присъствие на духа.

– А тези проклетници ме накараха да помисля, че са английски барабанчици – каза малкият Флок.

Докато рибите продължаваха да барабанят, тримата корабокрушеници напредваха бързо, като се държаха близо до брега. Голямата гора, както беше предсказал капитанът, издаваше хиляди звуци, идващи от чудни птици и животни, жители на горите във Флорида и Каролина, където биваха преследвани от голямо число ловци, понеже месото им е много вкусно.

Пътниците продължаваха да вървят напред. Едва към полунощ те забелязаха огньовете на английския лагер. Моряци сновяха насам-натам. Едни от тях поправяха кораба, други се грижеха да го снабдят с прясна вода и с провизии.

Сигурно русата мис Мари дьо Уентуърд се намираще в лагера.

– Кълна се в камбаните на... – извика старият капитан, спирайки се на едно разстояние от триста крачки от огъня. – Каква идея имам!

– Идея сигурно на бретонец от Батц – каза с насмешка Флок.

– Остави ме да приказвам, немирнико. Аз адмирал ли съм, или не?

– Да, Каменна глава.

– Заявявам, че досега съм бил истинско магаре!

– Въпреки историческата лула на твоя фамозен дядо?
– Гръмотевици от Батц, затрещете! – извика Каменна глава. – Оста-
ви ме да довърша.

– Продължавай, патре – каза Хулбрик.
– Тримачтникът е повреден и едва след няколко дни би могъл да
продължи пътя си. Защо да не отидем и да го подпалим?

– Какво казваш? – запита малкият Флок.
– Да отидем и да подпалим тримачтника. Да не си оглушал?
– Е, защо ще направим това?
– Маркизът и неговите хора ще останат тук заедно с русата мис, без
да могат да отплават със своя изгорял кораб, докато ние ще се отдале-
чим с нашата лодка, ще отидем и ще намерим барона.

– Но къде?
– Все някъде ще го намерим, сърцето ми подсказва.
– Не те ли е лъгало това сърце никога?
– Никога – отговори капитанът сериозно. – Аз го познавам добре...
Ние ще доведем барона, след като сме премахнали от лицето на земята
тримачтника. Барон Мак-Лелан ще предизвика маркиз Халифакс на ед-
но отчаяно сражение.

– А кой ще подпали кораба?
– Кой? Кой? Аз! Дано забият всички камбани на Батц!
– Не, капитане. Този път аз ще се проявя.
– А, едно хлапе, но здраво и смело като бретонец.
– Патре – намеси се Хулбрик. – Аз не струвам ли нищо? Ти ми спа-
си живота и той трябва да ти принадлежи.

– Какви верни другари! – извика развълнуван Каменна глава. – Ако
бях жена, бих се разплакал с глас от вълнение. Случаят е благоприятен.
Моряците са заети и не биха обърнали внимание на друг моряк, който
се качва на кораба. Вярвам, че са ни забравили вече.

– Освен това всички моряци си приличаме – каза малкият Флок. И
той се приготви да тръгва.

– Къде отиваш?
– Отивам да запаля злокобния кораб, който причини толкова непри-
ятности и мъка на нашия комендант.

– А ако те хванат?
– Ще ме обесят. Един добър корсар никога не се страхува от
смъртта.

– Браво, момче! Ти не си от Батц, но си много смел и аз те
поздравявам!

– Нека отида аз, патре. На кораба е брат ми. Заедно с него ще подпалим кораба – заяви Хулбрик.

– Не, момче, ти не си сигурен дали брат ти е на кораба, или е в лагера. Не може да рискуваш... Ще отидем тримата заедно – заключи Каменна глава след кратко мълчание. – Ще видим какво ще стане. Може да ни се усмихне щастието и да откраднем мис Мари. Сега да скрием някъде карабините и мунициите. В този случай не биха ни послужили за нищо. Стига сме бърбили!

– Време е вече – каза малкият бретонец.

– Да вървим впрочем, да срещнем смело смъртта! Спряха лодката под една висока палма и в момента, когато се готвеха да навлязат във водата, една човешка сянка се изпречи пред тях с пушка в ръка.

– Кои сте вие? – извика им той.

Каменна глава, който винаги беше нащрек, решително отговори на английски:

– Магаре! Не виждаш ли, че сме моряци от кораба и бяхме на лов.

– Паролата!

– Маркиз дьо Халифакс.

Англичанинът отскочи назад и насочи към тях пушката си.

– Какво значи това? – запита Каменна глава. – Да не си пил днес повече джин.

– Вие не знаете паролата и не ще ви пусна да влезете в лагера.

– Тогава ще ни я кажеш.

– Да, като ви забия по един куршум.

– Не виждаш ли, че ние сме трима и че имаме пълна карабина?

– Не ме интересува! – и той се приготви да гръмне.

Каменна глава се хвърли изведнъж на земята и го хвана за краката. Подпомогнат от Хулбрик и Флок, той бързо го обезоръжи.

– Ах, кучета! – ръмжеше падналият, отбранявайки се.

– Стой мирен, ако ти е скъпа кожата! – каза Каменна глава. – Флок, дай ми въжето да вържа добре този господин. Той не ще се противи повече и кълна се във всички камбани на света, че ще го накараме да пее.

Малкият Флок като добър моряк носеше у себе си няколко въжета. Вързаха здраво ръцете и краката на пленника, но това им се видя недостатъчно. Ето защо го занесоха до една малка палма и го привързаха за нея няколко пъти с лиани, които им послужиха като въжета.

– Сега си отвори човката и запей. Преди всичко кажи ни паролата за влизане в лагера и на кораба.

Англичанинът си стисна зъбите и устните, но изведнъж ги отвори,

за да извика от болка. С върха на ножа си Каменна глава го беше боднал в ребрата.

– Говори, защото, както виждаш, тук няма кой да те спаси.

– Огън – отговори пленникът със стиснати зъби.

– Тримачтникът повреден ли е, или не?

– Утре сутринта ще поеме пътя към Ню Йорк, за да вземе участие в боя, който се води там.

– И не ме лъжеш, нали?

– Във ваши ръце съм.

– Още едно нещо. Русата мис на кораба ли е?

– Не, в лагера.

– А маркизът?

– Също.

– Внимавай да не си ме излъгал, защото ние пак ще се върнем тук.

– И ще ме убиеете?

– Ние сме корсари, не сме убийци. Ако си казал истината, ще те освободим.

След това Каменна глава се замисли.

– Аз се надяхах по-лесно да откраднем мис Уентуърд, но...

– Какво ще правим сега? – запита Флок.

– Ще обезвредим кораба. После ще се отправим на север, за да търсим „Гръмотевица“. А сега съблечете този англичанин, който е висок колкото мен, за да му облека дрехите. Аз ще отида сам, а вие останете тук и каквото и да се случи, не се страхувайте!

Той се облече в английската униформа, която като че беше за него скроена.

– Ти отиваш на явна смърт! – извика младежът.

– Не се безпокой за мен! Зная паролата и съм във форма на английски моряк. Никой няма да се усъмни в мен. Стойте тук. Пазете този човек да не избяга и чакайте да се върна.

– Бъди предпазлив, патре – каза немецът.

– Не се страхувайте, след половин час корабът ще започне да гори, куршум на дявола в ушите. Сбогом, приятели... Или по-скоро довиждане.

Слезе от брега и започна да плува под вода, като си показваше от време на време само носа.

Нощта беше толкова тъмна, че едва ли някой можеше да забележи човек в морето. След петминутно плуване Каменна глава достигна до кораба. Отиде в долната част, където бяха дърветата и запали една

факла. В това време в далечината се чува топовни гърмежи. Факлата падна от ръката му.

– Моите топове гърмят! – извика той. – Това е „Гръмотевица“. Той е на разстояние не повече от седем-осем мили.

Изведнъж по кувертата започна да се вдига шум от бързи стъпки и къси заповеди: бързо да бъдат разпънати платната, за да се спуснат всички лодки във водата, за да се приберат хората от брега и да отпловат, преди да се е появил този кораб, който само Каменна глава го позна.

Старият бретонец изръмжа:

– Пристигнал съм твърде късно. Ами ако русата мис загине в огъня? Но аз ще бъда тук и ще я спася. – И той се наведе и взе запалената факла.

В този момент чу пред себе си:

– Кой си ти?

Двама моряци със запалени фенери се приближаваха към него. Той забрави за паролата и че е в английска униформа и хукна да бяга. Двамата моряци бяха обаче по-млади от него и по-бързи. Настигнаха го и му извикаха:

– Предай се!

– Но аз съм войник! – отвърна той.

– Тогава спри се!

Да се спре – това значи отново да бъде в ръцете на маркиза, който няма да му прости. Да умре сега, когато чува гласа на „Гръмотевица“, о, не, той не иска. Извади ножа си. Двамата моряци се приближиха до него и се провикнаха:

– Предай се или ще те убием!

– Да се предам? Един бретонец? Никога! – И той размахна ножа си, започна страшна битка. Двамата моряци паднаха окървавени, като не преставаха да викат:

– Хванете предателя! Хванете предателя!

Каменна глава нямаше време за губене. Към тях започнаха да тичат от разни страни моряци. Той се промъкна през едно прозорче и скочи във водата. Последваха два гърмежа от два пистолета.

XVIII. „Гръмотевица“

Сега ще разберем, че този дяволски бретонец беше роден под щастлива звезда и че смъртта не го искаше още. Като избегна куршумите от двата пистолета, той се гмурна в океана и изчезна под водата, докато от кораба продължаваха да стрелят. Остана една минута неподвижен под водата. После, използвайки две вълни, започна да плува под вода, като излизаше на повърхността само да си поеме въздух. От кораба продължаваха да го обстрелват. При едно показване над водата, за да си напълни дробовете с въздух, той видя лодка. Съзирайки тази нова опасност, той заплува бързо към скалите, които се издигаха успоредно на брега и тъмните им очертания едва се забелязваха в нощта. Достигна ги и се спря под една много издадена в морето скала. Остана известно време, без да се помръдне, под скалата, но изведнъж, о, ужас! Нещо меко и студено се допря до него. Каменна глава предпочете тази нова опасност пред другата – да се изложи на куршумите на англичаните. Той не изгуби присъствие на духа. Пое въздух и пак бързо се гмурна под водата. Извади ножа си, с който не се разделяше, и нанесе страшен удар на животното. В тъмнината нищо не се виждаше, но Каменна глава усети, че тялото се отделя от него постепенно.

– Кълна се в камбаните на Батц! – мърмореше си Каменна глава. – Това беше морският дявол. Само той ми липсваше сега.

Като се отгърва от чудовището, той се показва под скалата и погледна към тримачтника. Оттам бяха престанали да гърмят. Лодката беше се върнала към кораба, за да прибере хората, които бяха останали на брега. Други лодки сновяха между кораба и земята и пренасяха моряци и войници.

Каменна глава, като видя, че пътят е свободен и че англичаните навярно са го помислили за умрял, започна да плува покрай брега. Скоро достигна до мястото, където се намираше затворникът, внимателно пазен от Хулбрик и от Флок.

– Чухте ли? – запита капитанът, като спря запъхтян при тях.

– Да, чухме канонада.

– От кого мислите, че е тази канонада?

– От твоя голям и любим топ – отговори младежът.

– Тогава да побързаме да се качим в лодката и да настигнем „Гръмотевица“, докато не се е отдалечила. Защото ако не я настигнем,

тримачтникът и този път ще ни избяга.

– Подпали ли този проклет кораб?

– Изненадаха ме точно когато подпалвах една купчина дърва.

– Много се страхувахме за теб.

– Имали сте право. Преживях неприятни минути. Но за това друг път ще говорим. Сега да се качим на лодката и да видим какво ще стане.

– А този човек? – запита Флок, като посочи вързания английски моряк.

– Ще го оставим завързан. Сега не можем да го освободим, защото от тримачтника веднага ще ни заловят. Да тръгваме.

Взеха двете пушки и тръгнаха към лодката, без да се страхуват от тримачтника, чиито моряци бяха заети с приготовления за скорошното им отпътуване. Маркизът бързаше да тръгне, страхувайки се да не бъде изненадан от този тайнствен кораб, който може би беше американски, но се страхуваше и от изненадите на голямата гора.

В далечината се чуваха виковете на завързания англичанин. Те долитаха до ушите на тримата корабокрушенци, които бързо се приближаваха към своята лодка. Виковете бяха силни като крясъка на червените маймуни, обаче пътниците не им обръщаха внимание, като вярваха, че са се отдалечили достатъчно.

Бяха близо вече до мястото, дето бяха завързали лодката, когато Каменна глава изведнъж легна на земята и долепи ухо до нея.

– Там, в хралалака, да се скрием! Бързо! – извика той.

Тримата влязоха в едни високи и гъсти хралалаци, които напълно ги скриваха.

– Защо се крием? – запита младежът.

– Ослушай се добре: не ти ли се струва, че много хора минават през гората?

Хулбрик и Флок веднага долепиха ушите си на земята и чува шум, който като че ли произлизаше от марша на цял полк войници.

– Хората от тримачтника идват – каза Флок, приготвяйки се да бяга.

– Нищо подобно. Видях ги, че всички се качиха на кораба.

– Тогава сигурно е някакво индианско племе.

– Да, ето от кое се страхувам най-много. Бих искал да знам къде отиват.

– Веднага ще проверя. Аз съм пъргав като катерица.

– Чуваш ли ги? Още минават.

– Да, Каменна глава. Трябва да са много и да са наблизко.

– Случват ни се нещастия точно когато „Гръмотевица“ кръстосва Атлантика.

– Невинаги човек може да има щастие. Но бъди спокоен – нашата звезда пак ще изгрее. Дай ми твоя нож, който ще ми послужи много повече в тези хрусталаци от карабината. Тръгвам и ви обещавам, че скоро ще се върна.

– Внимавай, ако те хванат, зле ще си изпатиш!

Младежът се усмихна. Показа ножа и се изгуби в мрака.

Каменна глава и Хулбрик напълниха карабините. Те бяха готови да се притекат на помощ на приятеля си, като не забравяха, че диваците биха се уплашили повече от гърмежите, отколкото от петстотин лъка.

– Патре – каза Хулбрик. – Къде ли отиват тези индианци?

– И аз не знам, може би нападат някое племе или пък лагера на англичаните. За нещастие, или по-скоро за щастие, идват твърде късно.

– А ние какво ще правим?

– Ще чакаме Флок.

– „Гръмотевица“ не дава залпове вече.

– Сигурно сър Уилям е забелязал тримачтника и от предпазливост не гърмят.

Екипажът на „Гръмотевица“, която се беше приближила на петстотин метра, изпадна в паника. След известно време спуснаха две лодки, натоварени с много моряци.

– Да, да, елате впрочем да ни арестувате! – мърмореше си Каменна глава. – Но затворниците ще ви бъдат много познати.

Двете лодки се приближаваха, като заобикаляха многото подводни скали.

Моряците бяха готови да стрелят с пълните и насочени напред карабини. Каменна глава се усмихна.

– Не ни ли познавате вече, приятели? – извика им той.

– Нашият славен капитан на топовете – извикаха всички моряци от двете лодки, като свалиха оръжието си.

– С малкия Флок и с верния Хулбрик!

– Откъде идвате? – запита кормчията на първата лодка.

– Не е моментът сега да разправяме историята си. Тримачтникът е някъде наблизно.

– Този път ще му отмъстиш за счупената мачта на нашия кораб.

– Няма да издъхна, докато не се намеря зад моя топ и докато тримачтникът не ми заплати за всички тревоги, които сме преживели.

– Тогава бързо на борда! – изкомандува кормчията.

Трите лодки, наредени една след друга, заплаваха към кораба.

Вълните яростно се пръскаха около тях, а океанът започваше да порозоява от първите проблясъци на зората.

ХІХ. Страшният топчия

– Всички по местата си! – извика господин Хауърд, който се беше изкачил на капитанското мостче.

Каменна глава, след като беше осведомил с няколко думи сър Уилям за всичко, което се отнасяше до тримачтника, беше застанал зад любимия си топ. Тук на носа на кораба при него беше и малкият Флок, заедно с една дузина моряци. Другите моряци се бяха наредили по места си, готови да влязат в сражение. Всички бяха ентузиазирани и уверени, че ще отмъстят на маркиз Халифакс и ще вземат русата мис. Само сър Уилям, който беше винаги песимист, се безпокоеше. Той познаваше смелостта и силата на своя противник. Ако имаше на помощ американската флотилия, би било друго нещо! Но четирите американски кораба бяха останали назад, възпрепятствани от бурята, както и английската флота, наричана флота-призрак. Барон Мак-Лелан се беше доближил до топа, зад който стоеше Каменна глава.

– Сега, стари приятелю, ние за втори път хващаме натясно тези господа. Внимавай само да не убиеш моята Мари!

– Аз се прицелвам в мачтата – отговори верният бретонец.

Тримачтникът, който се беше освободил от пясъчното крайбрежие, плаваше внимателно между подводните скали, като правеше големи завои. Той се стараеше да избегне сражение с който и да било кораб, тъй като на борда му имаше много болни и ранени.

При една маневра между скалите корсарят го забеляза и запита бретонца:

– Това ли е тримачтникът?

– Да, той минава на петстотин метра от нас – отговори старият моряк.

– Тогава поздрави ги, както ти знаеш – с топовен гърмеж!

Бретонецът се наведе над топа, за да се прицели по-добре. Настана тишина на кораба, нарушавана само от шума на платната. Всички развълнувани очакваха гърмежа на стария бретонец.

– Давам ти сто стерлинга, ако го улучиш – каза баронът.

– Благодаря, коменданте.

Силният топовен гърмеж разгърси кораба и огласи околните скали. Хиляди птици прелетяха уплашени над водата. Бесен вик се чу от тримачтника. Снарядът беше минал между двете мачти, без да закачи нито

едната, нито другата.

– Напразно! – извика сър Уилям.

– Изгубих стерлингите, но се надявам да ги получа отново. Битката едва сега започва!

Тримачникът, избягвайки този първи удар, като по чудо се закри зад скалите, които образуваха нещо като канал с брега. Сър Уилям, като разбра, че маркизът иска да избяга от сражението, даде заповед да му пресекат пътя и да започнат да го обстрелват. Всички топове от военния кораб загърмяха. Каменна глава се стараеше да спечели обещаните от великодушния комендант сто стерлинга. Отначало от тримачника не отговаряха на гърмежите. Но когато двата кораба се бяха приближили до песъчливото крайбрежие, където преди беше заседнал тримачникът, гърмежите зачестиха и от двата кораба. Не изминаха и няколко минути, когато два снаряда, точно изчислени, удариха мачтата и я повалиха на палубата. Корсарят подскочи, а екипажът изтръпна. Така можеше да гърми само страшният топчия от тримачника на маркиз Халифакс.

– Каменна глава! Каменна глава! – викаше отчаяно корсарят, докато бомби и снаряди падаха като дъжд върху палубата, а подводната част се пълнеше с вода.

– Спаси ни!

– Ето ме! – отзова се бретонецът с гърмящ глас.

– Ах, този проклет и тайнствен топчия!

И той насочи топа към тримачника. Едва бе затихнал гърмежът и от борда на „Гръмотевица“ се разнесе радостен вик. Тримачникът беше получил своето наказание. Главната му мачта бе пречупена.

– Да живее Каменна глава! Да живее Каменна глава! – викаха корсарите, които бяха забравили за малко, че и техният кораб е смъртно ранен и е заседнал в пясъчното крайбрежие.

След този щастлив удар последва страшна канонада. Разярените корсари биеха непрестанно. Сър Уилям непрекъснато ги насърчаваше.

– Огън! Огън, мои смелчащи!

И смелчаците гърмяха, а същевременно мнозина от тях падаха върху палубата, улучени от английските бомби и снаряди.

Военният кораб „Гръмотевица“ се пълнеше бавно с вода под тази буря от снаряди. Навсякъде висяха счупени дървени части и разкъсани парцали. И тримачникът скъпо беше заплатил за своята победа. Каменна глава, който се беше заклел да отмъсти на този проклет маркиз, гърмеше непрекъснато и нанасяше тежки повреди на кораба. При все това тримачникът имаше повече късмет от военния кораб. Разпервайки

всички платна и полагайки големи усилия, той успя да се отдалечи.

Един час по-късно бомбите и снарядите от другия кораб не можеха вече да го достигнат.

– Дявол да го вземе! – извика Каменна глава. – Избяга както винаги от смъртта, която не го иска, последният час на „Гръмотевица“ е ударил, нейното кръстосване завършва върху един пясъчен бряг.

– Да, но след достойно сражение – отбеляза малкият Флок, скачайки върху големия топ, за да разгледа по-добре отдалечаващия се тримачник.

Изведнъж някой извика:

– Човек в морето!

Всички се струпаха на палубата, като се навеждаха напред. Един човек плуваше енергично към тях.

– Не стреляйте! – каза корсарят, като видя, че няколко души от екипажа се раздвижиха. – Оставете го да ни достигне.

В това време тримачникът изчезваше зад крайбрежните скали. Но къде щеше да отиде с големите си рани? Сигурно не много далече...

Корсарите следяха внимателно всяко движение на плувеца, който вместо да бяга от неприятеля, искаше да го доближи. Кой може да бъде? Някой американски пленник, който беше използвал сражението, за да си върне свободата? Но не, той имаше на главата си баретка от английската марина.

Когато плувецът доближи кораба, Хулбрик изведнъж извика:

– Брат ми!

– Волф! – извика Каменна глава.

– Да, патре, той е.

– Защо ли идва тук?

– Ще го дочакаме да се изкачи на палубата и ще узнаем, дяволски бърборко – намеси се баронът.

– Може би имате право, коменданте – каза капитанът, който винаги отстъпваше, но на своя началник.

Хауърд, вторият капитан на „Гръмотевица“, беше наредил да се хвърли въже на плуващия, тъй като всички лодки бяха изпотрошени.

– Волф! Волф! – викаше с всички сили немецът. – Моят мил брат!

– Хулбрик! – отзова се плувецът, който беше стъпил вече на палубата.

Хулбрик се затича към него и радостно го прегърна.

– Оставете го на мен сега – намеси се баронът. – После го запитайте за каквото си искате, защото аз се съмнявам, че той се е изложил на

риск да бъде застрелян, само за да дойде и да поздрави брат си.

– Точно така, сър. Аз идвам по желание на вашата годеница.

Корсарят побледня, после силна червенина изби по страните му.

– Изпратен си от Мари? – каза той с треперещ от вълнение глас. –

Но жива ли е още тя?

– Да, сър, и ако ми позволите; ще ви кажа – тя винаги и само за вас мисли.

– Какво иска? Да я спася от маркиза ли, който я държи като робиня?

– Да, сър, и то колкото се може по-скоро. Маркизът се отправи към Ню Йорк, където веднага ще се ожени за мис Уентуърд.

– Но ще може ли тримачтникът, който е тъй много повреден, да достигне Ню Йорк? – запита господин Хауърд.

– Не, но когато тримачтникът не ще може да плава повече, ще направят сал и по такъв начин ще стигнат до Ню Йорк.

– Господин Хауърд, какво ще ме посъветвате да направя? – запита сър Уилям, който беше изпаднал в силно вълнение.

– Да приготвим и ние един сал и да подгоним англичаните, като пресечем Атлантика.

– Със сал ли?

– Сигурно. Надявам се, че ще направим великолепно пътуване, коменданте.

– Бедният ми кораб! – въздъхна корсарят. – Ако беше устоял още малко на английските удари, сега Мари щеше да бъде в прегръдките ми!... Но да не се отчайваме. Въпреки че Ню Йорк не е близо, там се бие генерал Вашингтон, който устоява на ударите на адмиралите Хоув и Клинтън. Каменна глава! – извика той.

Старият бретонец веднага се доближи, последван от своята неразделна сянка, малкия Флок.

– От остатъците на кораба би ли могло да се направи един сал, който да побере всички ни?

– Ще се опитаме да го направим и да продължим нашето кръстосване на океана преди полунощ.

Всички моряци започнаха усилено да майсторят сала. Денят измина в усилена работа и напрежение. Черни сенки се проточиха по скалите. Върху палубата на „Гръмотевица“ бяха натрупани купища от трески, части от мачти, от мостчета, от врати и от какво ли не още. Бяха запалили няколко факли, противно на мнението на Каменна глава, който не забравяше индианците. А за тях тези светлини бяха послужили за

прицел. Вече салът беше започнал да се оформя и работата кипеше, когато от мястото, където преди беше английският лагер, се чува няколко остри изсвирвания, които приличаха на сигнали.

– Ето това, от което се страхувах! – извика Каменна глава. – Всички на борда! Ще трябва да гърмим с топовете, тъй като картечните ни са наводнени.

Корсарят, който се беше навечерял, заедно с господин Хауърд, се яви на палубата.

– О, това са индианските флейти, оповестяващи началото на война – извика ядосано корсарят. – Аз ги познавам много добре. Те сигурно са съюзници на моя брат?

– Аз мисля противното, коменданте – намеси се Каменна глава. – Тези хора искаха да нападнат английския лагер, обаче нашето нещастие ни доведе тук... Малки Флок, да отидем при нашия топ.

В това време много човешки сенки слизаха към морето. Няваше съмнение, че тези индианци бяха същите, които двамата бретонци и Хулбрик бяха видели да пресичат гората преди двадесет и четири часа.

Хората от кораба, щом видяха индианците, веднага се приготвиха да ги обстрелват.

– Оставете ги да се приближат – извика корсарят? – Добре се мерете и не хабете куршумите!

Каменна глава се готвеше да гръмне, когато един висок индианец излезе напред и каза на развален английски език:

– Бели хора, пуснете ни да влезем във вашата плаваща къща.

– Кой си ти? – запита сър Уилям.

– Аз съм Големият Мато, великият вожд на племето Окекобе.

– Върви кажи на твоето племе, че белите хора познават много добре вашата жестокост. И за да се върнеш по-бързо, ето ти моят малък подарък.

Сър Уилям извади пистолета си и гръмна.

Човекът падна на земята, като нададе бойния вик на племето си: „Окраа!“ Повече от сто гласа му отговориха и тъппи индианци се приближиха към кораба.

– Твой ред е, Каменна глава! – извика корсарят, който нямаше доверие в никой друг, освен в своя бретонец.

– Веднага! – отговори капитанът, като започна да гърми.

Моряците го последваха. Индианците, които бяха готови да се нахвърлят върху кораба, при тези гърмежи се спряха за малко. Корсарите не преставаха да гърмят. Снаряди летяха и осветяваха тъмната нощ и

неприятеля, който даваше големи жертви. След десет минути ожесточен бой индианците, които бяха все още многобройни, започнаха да отстъпват навътре в гората. Каменна глава и другите артилеристи, като видяха, че индианците бягат, изгърмяха още няколко пъти, за да всеят ужас у бягащите. Няколко индианци бяха успели да се заловят за кораба и се мъчеха да се покатерят на палубата. Тях ги убиха моряците с прикладите на пушките си и ги хвърлиха във водата.

Победата, поне за момента, беше пълна и моряците можеха отново да започнат работата около построяването на сала.

XX. С два сала през Атлантика

Корсарят и господин Хауърд прегледаха палубата, да не би да е останал някой индианец, а моряците се заловиха отново за работа. Оставаше още малко салът да бъде готов. Каменна глава стоеше зад своя топ, за да ги запази от индианците, които може би пак щяха да се появят. И не се беше излъгал.

Едва бяха захванали своята работа и стрели долетяха от разни посоки. Докато стрелите хвърчаха над работещите, Каменна глава гърмеше със своя топ. Изведнъж в далечината се чува седем-осем топовни гърмежа. Корсарят и господин Хауърд се покачиха на наблюдателницата.

– Кой ли гърми? – запита първият.

– Дали и там стрелят също по индианци?

Каменна глава, който пълнеше отново топа, отговори, като се намръщи:

– Коменданте, аз мисля, че тези гърмежи не означават нищо хубаво за нас. Сигурно тримачникът е забелязал някой английски кораб и му сигнализира.

– Същото предполагам и аз – отговори господин Хауърд.

– Това значи, че моят брат все още има късмет – каза сър Уилям с въздишка.

– Тихо, господа – прошепна бретонецът.

Той постави отворените си длани зад ушите и се ослуша.

– Вече не се чува никакъв гърмеж. Сигурно екипажът на тримачника се е качил върху сала и се отдалечава.

– Е, тогава да побързаме да отплаваме и ние – каза корсарят. – Където ги стигнем, ще ги атакуваме.

Въпреки атаката на индианците, салът беше готов и бе много здрав. Дълъг тридесет метра и широк десет метра. Снабден с една мачта, на която бързо поставиха платното. Имаше дълго кормило във формата на гребло. Натовариха всички провизии, всички оръдия и много прибори. Теглен със здрави въжета, салът бавно се плъзна от палубата във водата. Корсарят беше започнал да дава заповеди за новото отплаване, когато индианците отново ги нападнаха. Те като че се бяха заклели да не оставят нито един бял да си замине. Малкият Флок и другите артилеристи даваха залп след залп, като пробиваха човешките тела.

Каменна глава не беше вече зад своя топ. Той управляваше сала.

Тридесет-четиридесет гребци го тласаха напред. Бяха изминали петдесет метра, когато се видяха обкръжени от много тълпи плуващи индианци, които още не се бяха отказали от сражението. Тъй като големите топове бяха останали на разнебитения кораб „Гръмотевица“, то корсарите бяха заплашени от голяма опасност.

– Оставете карабините и извадете сабите! – изкомандва сър Уилям.

Битката стана много ожесточена. Индианците, въпреки че падаха на дузини по сала и изчезваха под водата, не се плашеха, а все по-яростно нападаха. Изведнъж обаче тези, които плуваха около сала, започнаха да се връщат бързо към брега.

– На какво ли се дължи тоя страх? – запита корсарят. – Не се надявах на такова щастие.

– Погледнете, сър Уилям – каза господин Хауърд, като му показва едни светещи точки, които правеха зигзаг.

– А, акули! – извика баронът. – В този момент те са благословени.

Една дузина акули се приближаваше до сала. Те разгониха индианците и разкъсаха немалко от тях.

Корсарят и Каменна глава се питаха какви ли опасности е преживял и екипажът на тримачтника. Изведнъж силен трясък разтърси въздуха.

– „Гръмотевица“ експлодира!

– Не ще видим вече моя кораб, от всички възхваляван! – прибави корсарят, хълцайки.

Салът продължи да се движи напред, тласкан от лек ветрец. Опасност от индианците вече нямаше. Няколко акули продължаваха да придружават сала, но от тях корсарите не се плашеха. Плаваха известно време. Корсарят и някои от моряците бяха полегнали да си починат. При една извивка на брега пред смаяните моряци се появи черна маса. Двамата бретонци скочиха на крака, викайки:

– Тримачтникът! Тримачтникът!

При този вик всички корсари се събудиха и се затичаха за оръжието си, страхувайки се от някоя нова изненада. Всички гледаха този противник, който вече не можеше да плава. Снарядите, изстреляни от военния кораб, го бяха надупчили на няколко места, през които сега навлизаше вода.

– Най-последно! – извика корсарят. – Сега силите ни са равни, мой мил маркизе!

Едва беше издал заповед да го доближат, когато една човешка фигура се изправи на борда и започна да им маха с ръка.

– Човек! – извика господин Хауърд.

- Кой може да бъде и защо е останал самичък на борда?
– Скочи във водата и ела при нас – извика му корсарят.
Мъжът се хвърли във водата и с няколко замаха стигна до сала.
– Ти?! – извика учуден капитанът, когато го видя. – Не си ли ти англичанинът, когато завързахме и оставихме в гората?
– Да – отговори войникът, стискайки юмруци.
– Няма ли никой друг на кораба? – запита баронът.
– Не, никой.
– Нямате ли лодки?
– Имахме, но всички ги изпотроши артилерията ви. Сега ми кажете какво ще правите с мен?

Корсарят повика един брадат човек да се приближи към тях и обръщайки се към англичанина, добави:

– Това е палачът от Бостън, който има здрави въжета. Бих могъл да те обеса, но ако ти ни се подчиняваш и не се опитваш да бягаш, ще те оставим на кораба.

– Аз ви обещавам, господине – каза англичанинът, доволен от тази възможност.

– Освен това ние с малкия Флок ще го наблюдаваме – намеси се Каменна глава.

За по-голяма сигурност привързаха пленника за долната част на мачтата. Рано беше още да се покаже зората, ето защо всички моряци застанаха по местата си, а около сала подскачаха хиляди светещи животинки. Около два часа салът продължи да плава в улеи между скали и после излезе в открито море. Изведнъж Каменна глава забеляза една черна маса да се движи пред тях.

– Салът на маркиза! Салът на маркиза! – извика с все сила той.

Още не беше заглъхнал викът му и всички моряци грабнаха оръжието си. Салът обаче беше много далеч, та и дума не можеше да става за сражение. Англичаните също забелязаха присъствието на своите заклетни врагове. Те започнаха да махат заплашително към тях с ръце. Сър Мак-Лелан забеляза между тях една бяла фигура.

– Мари! – извика той силно развълнуван.

Момичето сякаш го чу и вдигна ръце в знак на отчаяние.

– Успокойте се, сър – каза му господин Хауърд, като видя, че началникът му пребледнява. – Те не ще ни избягат.

Корсарят седна върху едно буре и обхвана главата си с ръце. Този човек, който не беше плакал никога през живота си, сега имаше сълзи в очите си.

– Ние трябва да ви преследваме непрекъснато чак до Ню Йорк, а той не е близо – изпъшка баронът.

– Освен това могат да се случат хиляди непредвидени неща – наме- си се Каменна глава, без който нито един разговор не можеше да мине.

– На какво се надяваш? – запита сър Уилям.

– Това е моя тайна, не ме питайте сега.

В това време от английския сал излязоха няколко пушечни изстре- ла, но те не достигнаха до корсарите, тъй като разстоянието беше все още голямо. Каменна глава се върна при кормилото, където беше Флок с двамата немци. Той започна да им разказва набързо своя план:

– Който не го е страх от смъртта, нека дойде с мен. Ще преплуваме от нашия сал до другия и ще откраднем русата мис. Не казвайте никому нищо. Вземете си само ножове и да скочим във водата веднага, за да из- ползваме тъмнината, която ни обгръща, след като изчезнаха всички фос- форециращи животинки.

– Това е опасно приключение – каза малкият Флок.

– Вярно е, ето защо искам да ми отговорите: ще ме придружите ли, или не? След два часа зората ще се появи и всичко ще пропадне.

Тримата отговориха, че ще го придружат. Четиримата моряци, кои- то знаеха много да бъррят, бяха също така смели и предприемчиви. Те предупредиха набързо само господин Хауърд и скочиха в морето, без да ги забележи никой. Като много добри плувци те бързо се отдалечаваха от своя сал.

– Внимавайте само да не ви разкъсат акулите! – извика им Каменна глава.

Продължиха да плуват около един час. Когато звездите започнаха да угасват една по една, четиримата достигнаха другия сал. Каменна глава предпазливо се улови за едната му страна. Както предполагаше, техните противници бяха налягали между буретата след изчезването на медузите и на нощните птици. В средата на сала Каменна глава забеляза бялата фигура на мис Мари, която сигурно беше под наблюдението на ужасния маркиз. В мига, когато четиримата смелчаци се готвеха да вля- зат навътре в сала, някъде в далечината се чува топовни гърмежи. Сра- жаваха се кораби, като не знаеха за близкото присъствие на двата сала.

– Пропадна ни планът! – извика Каменна глава. – Нашата добра звезда угасна завинаги.

Като чува канонадата, англичаните се разбудиха и се развикаха: „На оръжие!“

– Да скочим обратно във водата и да се върнем на нашия сал. Там

ще бъдем по-добре, отколкото тук – каза Каменна глава. – Дявол да ги вземе, колко ли са тези кораби?

– Виждам само два – отговори малкият Флок. – Те се сражават и изглежда, че единият е американски, а другият е английски.

– Тихо!

Между трясъка на канонадата долетяха думите: „Долу тези от «Кабот»!“

„Кабот“, ако си спомнят читателите, беше името на един от четирите американски кораба, който помагаше на „Гръмотевица“ със своите топове в сражението край Бостън и който беше изостанал назад, възпрепятстван от бурята.

– Да отплуваме към „Кабот“ – извика радостно Каменна глава. – Бързо, момчета!

И четиримата заплуваха смело към кораба. Когато го приближиха, от кораба ги забелязаха и насочиха пушките си към тях, числейки ги за англичани.

– Оставете оръжието – обади им се Каменна глава. – Ние сме ваши приятели.

– Янки?

– Не, корсари от Бермудите.

– Можете да се качите на кораба – каза един от американските офицери.

„Кабот“ продължаваше да стреля срещу английския кораб, който, от своя страна, искаше да го потопи.

– Каменна глава! – извика офицерът, когато капитанът се показа на кувертата. – Какво се е случило? Къде е баронът?

– Не питайте за нищо сега. По-късно ще ви разкажем всичко! Барон Мак-Лелан се намира много по-близо, отколкото можете да предположите. Сега не се занимавайте с нас, а продължавайте да плавате на север и не преставайте да обстрелвате неприятеля.

Флок и двамата немци също се показаха на палубата, като се криеха до стените на кораба от куршумите на неприятеля, тъй като английската артилерия продължаваше своята адска музика. Комендантът на кораба, който нищо не разбираше от внезапното появяване на четиримата плувци, послуша съвета на Каменна глава. Продължиха пътя си на север и засипаха неприятеля с огнени снаряди. Така те достигнаха до сала на маркиза. Тук неприятелският кораб се спря, за да прибере екипажа на разбития тримачтник. В това време до ушите на коменданта на „Кабот“ достигна един добре познат глас.

– Господин Мак-Лелан! Какви странни неща се случват тук?

– Едно щастливо съвпадение, господине – каза Каменна глава. – Без да искате, спасихте всички корабкрушенци от „Гръмотевица“.

Пет минути по-късно баронът и всички моряци бяха на борда на „Кабот“. Английският кораб също беше прибрал другия екипаж и давайки два последни гърмежа, бързо се отдалечаваше на север.

– Господине – каза баронът на американския комендант. – Ще ви моля да проследим кораба чак до мястото, където ще спре.

– Знаете ли кого качиха преди малко на борда му?

– Брат ми и моята годеница.

– Още ли не сте ги заловили?

– Не, защото винаги досега, точно когато са били почти в ръцете ни, са се изплъзвали.

– И сега ли?

– Сега ще ги преследваме чак до Ню Йорк, защото съм сигурен, че в това пристанище ще спуснат котва.

XXI. Гонитбата през Атлантика

Едва баронът беше произнесъл тези думи, американският кораб засили своя ход и заплава близо до английския. Последният плаваше с голяма бързина, като се стараеше да изчезне от очите на своите преследвачи. Половин час по-късно тъмнината се разпръсна и слънчевите лъчи осветиха хоризонта. Много птици и риби показваха на слънцето своите чудно обагрени тела. Никакъв друг кораб не се забелязваше.

– Сами сме с английския кораб и с изоставените салове – каза американският комендант, като се изкачи на мостика, където баронът и Каменна глава изследваха хоризонта.

– Как този кораб е изостанал от фамозната ескадра на лорд Дънмор? – питаше се баронът.

– Аз мисля, коменданте – каза бретонецът, че цялата ескадра е била повлечена на юг от бурята и корабите са се разбили в скалите на Антилите или на Флорида. Може би този кораб е имал повече късмет. Устоял е на бурята и се е отправил на север.

– Кога срещнахте вие този кораб? – запита баронът.

– Преди два часа, когато ви търсихме, сър Уилям – отговори комендантът. – Този кораб започна да ни обстрелва в тъмнината, без да ни предупреди.

– Вашата артилерия не би ли могла да се противопостави на тяхната?

– По сила сигурно сме еднакви, но екипажът им е по-многоброен от нашия.

– Ах, как ми се иска да имам същата онази мощ, която имах при Бостън. Маркизът тогава беше в окаяно положение и само по чудо остана жив. Сега обаче не би се отървал по никакъв начин.

– Много сте жесток, сър Уилям – каза американецът. – Въпреки всичко той е ваш брат.

– Не говорете така за този незаконнороден, защото аз съм един Мак-Лелан, а не Халифакс. За друго може би бих му простил, но той ми отвлече годеницата. Вече две години кръстосвам морета, за да намеря това скъпо момиче. Не можете да си представите колко много съм страдал през всичкото това време. Претърпял съм корабкрушения, влизал съм в сражения, преживявал съм страшни бури и въпреки всичко не съм забравил Мари дьо Уентуърд!

– Маркизът не се ли е опитвал да се ожени за нея?

– Досега се е въздържал да възбуди такъв скандал, обаче сега зная, че отива в Ню Йорк за тази цел. Ако ние закъснеем, Мари ще бъде загубена завинаги!

Капитанът изтри с ръка челото си и после добави:

– Би трябвало да ги задържим, преди да достигнат Ню Йорк.

– Ще видим тази вечер – каза сър Уилям. – Може би вятърът ще ни приближи към неприятеля.

Слънцето бавно се скриваше зад хоризонта, като позлатяваше водата с последните си отблясъци. Луната скоро щеше да замени дневната светлина.

– Какво е разстоянието между корабите впрочем? – запита господин Хауърд, като се приближи към бретонеца.

– Седем мили точно. Винаги седем и това е ужасно! – каза със стиснати зъби Каменна глава.

– Дано задуха по-силен вятър и да ни помогне – каза Хауърд.

– Без полза ще бъде, защото вятърът, щом тласка нашия кораб, ще тласка също и английския.

– Значи не ни остава нищо друго, освен да продължим да ги гоним до Ню Йорк – заключи господин Хауърд.

XXII. Малка експедиция

След двадесет и шест дни в една тъмна нощ двата кораба, които се следваха винаги, се намериха във водите край Ню Йорк. Маркизът се беше спасил отново с русата мис и сега нямаше от какво да се страхува повече, тъй като английските кораби бяха многобройни по тези места. Баронът, напротив, се намираше в много критична ситуация. Той видя пред себе си много английски кораби, които идваха към тях с намерение да ги изловят и обесят, тъй като те бяха корсари.

С голяма тъга в сърцето барон Мак-Лелан трябваше да изостави своята годеница и да се отправи към генерал Вашингтон, който единствен можеше да му помогне в този критичен момент. Докато английският кораб се отдалечаваше към Сънди Хук, „Кабот“ по едно чудо избегна всички опасности и се приближи към бреговете на реката Раритон, чийто брегове бяха завзети от американците.

– Е, сега? – запита сър Уилям. – Какво ще правим?

– Ще отидем при генерал Вашингтон и с негова помощ ще догоним маркиза и ще си разчистим най-после с него завинаги сметките.

– А, но това е добра идея, обаче маркизът ще бъде още тази вечер в Сънди Хук, откъдето ще получи помощ. Всичко това научих от Волф, който е бил преди доверено лице на маркиза. Той добави още, че може би маркизът ще се венчае там за мис Уентуърд.

При тези думи баронът пребледня като мъртвец и се улови за сърцето. После промълви с прегракнал глас:

– Аз имам доверие в теб, Каменна глава, и в твоите приятели. Ще отида да потърся генерал Вашингтон, който има лагер в Лонг Айланд. От него ще поискаме английски униформи за вас и една лодка.

– Побързайте, коменданте, защото аз винаги се страхувам от някоя неприятна изненада от страна на маркиза.

Каменна глава и приятелите му останаха на кораба, за да чакат завръщането на барона от Лонг Айланд.

Не бяха минали и шест часа от отплаването на лодката, с която баронът се беше отправил към Лонг Айланд, и Каменна глава изгуби търпение. Той се обърна към помощник-капитана на „Гръмотевица“.

– Господин Хауърд, разрешете ни да се отправим веднага с лодка към Сънди Хук, за да получим нужните сведения за маркиза.

– Ти си луд, Каменна глава! – извика господин Хауърд. – С тези

дрехи, и при това маркизът ви познава много добре.

– Вие ни дайте лодката, а другото оставете на мен. След два дни ще се върнем и ще ви донесем добри сведения.

– Едва ли ще ни заварите живи, когато се завърнете.

– Защо, господин Хауърд?

– Защото тази сутрин англичаните са нападнали американските лагери. И ти можеш, ако искаш, да присъстваш на боя при Лонг Айланд, където се пролива човешка кръв.

– Аз се надявам да ви заваря всички живи и здрави, господине.

Хауърд му стисна сърдечно ръката.

След това Каменна глава, малкият Флок и двамата немци слязоха в една лодка и се отправиха безшумно към Сънди Хук. В тези води имаше много подводни скали и плаваха множество неприятелски кораби, обаче Каменна глава познаваше много добре тези места и се надяваше да достигнат Сънди Хук без особени приключения.

Англичаните, които искаха да станат преди всички господари на Ню Йорк, който беше още в ръцете на американците, нападаха ожесточено Лонг Айланд. Ето защо лодката на четиримата смелчаци се движеше предпазливо напред. Избягаха на няколко пъти от канонадата на английските кораби. Към обед навлязоха в дълъг канал, тласкани от благоприятен вятър. Стигнаха до Сънди Хук, когато новата нощ покриваше земята.

XXIII. Разузнаването

Сънди Хук е едно голямо парче земя между Стейтън Айлянд и Лонг Айлянд, провинция на Ню Йорк. В момента, когато Каменна глава и приятелите му достигнаха до пристанището, там имаше само няколко стари кораба.

– Трябва да намерим преди всичко гостилница – каза Каменна глава.

– Патре, аз ще ви заведа при един мой добър приятел, който ще ни даде подслон и храна, колкото си искаме – предложи Волф.

Завързаха лодката и се отправиха по една слабо осветена улица. Пристигнаха до малката гостилничка, чийто стопанин познаваше отдавна двамата немци. Като ги видя, той се зарадва много на тяхното посещение. Предложи храна и пиене за гостите. Като се нахраниха, Каменна глава се обърна към него:

– Познаваш ли маркиз Халифакс?

– Той пристигна тук преди три дни, но аз го познавам много преди това – отговори гостилничарят.

– Знаеш ли дали се е венчал?

– За онова хубаво момиче ли, което казвате, че бил откраднал от един свой роднина? Не още, но вярвам, че след пет-шест дни ще отпразнуват сватбата, защото маркизът е заповядал да украсят старата черква „Сан Джакомо“.

Двамата бретонци и двамата немци се спогледаха многозначително и останаха известно време безмълвни. Каменна глава изпи чаша испанско вино, за да се съвземе.

– Сигурен ли си, че сватбата ще стане след пет-шест дни?

– Така казват всички английски сержанти.

– Кълна се във всички камбани на света! – извика Каменна глава, като удари с пестници по масата. – Дошли сме тъкмо навреме. Трябва да се върнем веднага и да предупредим барона. Ако сър Уилям не използва този случай, годеницата му ще бъде завинаги изгубена за него. Къде се намира тази черква?

– Върху морския бряг на полуострова Дарк. Тя е единствената, която остана, защото американските корсари сринаха другата през една нощ с дъжд от бомби... Но какво ви интересува вас сватбата на маркиза?

Каменна глава изпусна няколко кълба дим от своята лула и отговори:

– Интересуваме се, защото искаме да поднесем подарък на русата мис от един испанец, неин роднина.

Гостилничарят се усмихна многозначително и тръгна да им приготви стаите за спане. Точно в този момент в гостилницата влезе един английски офицер, последван от двама войници. Като видя Каменна глава и приятелите му, той ги взе за английски моряци, тъй като бяха в такива униформи, и затова се обърна към тях:

– Защо не сте вече в казармата?

– Срещнахме тук приятели и решихме да се почерпим – отговори старият бретонец, който никога не губеше присъствие на духа. – Позволете да ви предложим да изпиеете с нас една бутилка.

Англичанинът прие при условие, че ще изпият само една бутилка, след което ще се отправят към казармата. Но те изпразниха не една, а много бутилки. Когато английският офицер си пийна порядъчно, пак се сети за казармата и накара четиримата моряци да го последват. Каменна глава тръгна с него, като всички се клатушкаха. Като стигнаха до една тъмна и безлюдна уличка, старият бретонец се спря, като заяви, че иска да се върне в гостилницата.

– Жадни сме още – каза той.

– Достатъчно сме пили тази вечер, сега право в казармата. Ще пиете друг ден.

– Когато съм решил нещо, правя го.

– Значи отказвате? Не сте ли сержант?

– Да, но предпочитам свободата – извика Каменна глава, като измъкна сабята си.

Приятелите му веднага го последваха и се нахвърлиха върху двамата английски войници, които придружаваха офицера и бяха въоръжени с карабини.

– Предатели! – викаше ужасен офицерът и размахваше сабята си.

Битката беше жестока и кратка. Четиримата смелчаци се нахвърлиха върху тримата англичани и ги повалиха на земята. След това побягнаха назад към гостилницата.

– Гостилничарят ще ни помогне – заяви Волф. – Знайте, че по-рано аз съм му спасил живота от индианците.

Гостилничарят ги очакваше, защото беше разбрал, че тази шега нямаше да свърши добре.

– Преследват ли ви? – запита ги той, когато влязоха запъхтени в

гостилницата му.

– Не, ние ги зашеметихме и те няма да се събудят по-рано от утре сутринта. Сега ние искаме да се върнем и да предупредим корсаря. Ще направим всичко възможно, за да доведем тук барона преди сватбата. Когато дойдем тук, ти ще ни заведеш в черквата.

След като уговориха всичко, тръгнаха към лодката. Отвързаха я и отплаваха, като оставиха на брега гостилничаря и Волф, които щяха да прегледат подземие то на черквата и когато корсарите се върнеха с барона, щяха да ги заведат там.

Лодката заплава в тъмната нощ. Някой извика от нощната стража. Чу се изстрел и после всичко утихна. Сигурно нощните пазачи ги бяха взели за риболовци и повече не им обърнаха внимание. Лодката продължи своя път по същите канали, по които и на идване беше минала.

XXIV. Победата на корсаря

Нощта беше всичко друго, но не и благоприятна за връщане в устието на Раритон и за търсенето на корсаря. Морето ревеше и големи вълни повдигаха лодката. Каменна глава накара Хулбрик да запали една факла и да осветява пътя пред лодката.

– Внимавайте за платната, а другото оставете на мен – каза Каменна глава. – Ако нямаме лоши срещи, преди утре вечер ние ще видим нашия комендант или по Раритон, или по Хъдсън. Отваряйте си добре очите, внимавайте за платната и аз ви обещавам, че ще летим напред като риболовци от Бретан.

И те плаваха напред, като изминаваха миля след миля. Едва зората се беше показала под страшен дъжд и тримата пътници се намираха на тридесет мили от Раритон, когато забелязаха една черна точка, която плаваше бързо към тях.

– Кораб ли е, или лодка? – запита капитанът, като се приготви да направи една рискована маневра.

– Лодка е – отговориха изведнъж и двамата му приятели.

– Пригответе си карабините и ще видим дали са приятели, или неприятели.

Лодката, която идваше срещу тях, бързо се приближаваше.

– Изглежда е наша тази лодка – каза Каменна глава, който се беше изправил, после, притваряйки очи, започна да брои: – Един, двама... трима... четирима... не се страхувайте. Ще дочакаме тяхната атака и ще ги победим.

В това време лодката се доближи съвсем близо до тях и те чуха познат глас.

– Палачът от Бостън – извикаха всички заедно.

Двете лодки се доближиха една до друга и палачът от Бостън им обясни, че баронът го е изпратил, за да ги посрещне.

– От Ню Йорк куриери донесоха новината, че маркизът ще се ожени след няколко дни за русата мис... – каза майстор Обеско.

– Ние се осведомихме за това и ако в четвъртък Сънди Хук не падне в наши ръце, Мари дьо Уентуърд ще бъде изгубена завинаги за нашия комендант – отговори старият бретонец.

– Но корсарят не си губи времето. Той има за съюзници американците и седем кораба и седемстотин души са на негово разположение. А

сега да побързаме да се присъединим към „Кабот“; където баронът ни очаква с нетърпение.

Те плаваха известно време под силния дъжд, който не преставаше, и изведнъж Каменна глава извика с голяма радост:

– Ескадрата на барона!

От кораба също ги забелязаха и им помогнаха да се прехвърлят на „Кабот“.

– Ти! – извика корсарят. – Връщате се от Сънди Хук!

– Заедно с лодката, която бяхте изпратили да ме посрещне, коменданте.

– Е, казвай.

– Нося ви тъжна новина, господине. След пет-шест дни маркизът ще се жени за вашата годеница. Може би се осмелява да направи това заради победата, която англичаните удържаха над американците.

– Кажете ми, видя ли я?

– Беше невъзможно, понеже се страхувахме да не бъдем изненадани и открити от маркиза, обаче ви носим ценни сведения. Сватбата ще стане в черквата „Сан Джакомо“. В деня на сватбата ние ще бъдем господари на подземие то на черквата.

– Какво ще ни помогне това?

– Волф и един негов приятел ще ни отворят подземие то на черквата и вие ще можете да влезете в нея, преди маркизът да каже „да“.

– Няма ли да ни изменят тези хора?

– Братът на Волф е тук и той не би рискувал. Освен това аз имам доверие в тези добри младежи.

– Добре, тогава тръгвайте с „Кабот“. Ти ще бъдеш комендантът му.

Аз и Хауърд ще се преместим на един от американските кораби и ще ви намерим в Сънди Хук. Щом чуете нашите топовни гърмежи, ще нападнете от подземие то на черквата. Внимавай само да не избързаш и да ви избият като мишки в подземие то.

– Всичко ще бъде точно направено, коменданте, ще ви очаквам.

Корсарят и господин Хауърд им дадоха още няколко последни съвета, след това се прехвърлиха на „Алфред“, най-големия кораб от американската ескадра, който можеше да гърми едновременно с тридесет и два топа.

Каменна глава, който беше известен на всички корсари като най-добър моряк, пое управлението на „Кабот“ и корабът бързо заплава към Сънди Хук, въпреки лошото време.

Към полунощ „Кабот“, въпреки подводните скали, се

приближаваше към брега. Забелязаха малкия фар на Сънди Хук. Каменна глава направи маневра да спре кораба на половин миля от фара, където по указанието на гостилничаря от Сънди Хук се намираше черквата.

„Сега ще видим дали си устояват на обещанието“ – помисли си бретонецът.

Корабът навлезе в един канал, който беше пред Сънди Хук, и се отпрати тихо към пристанището. В това време един голям тримачтник се очерта в дрезгавината на нощта. Каменна глава процеди през зъби:

– Щом като този тримачтник плава в тъмните канали с изгасени светлини, не може да се очаква нищо хубаво от него.

С едно бързо извиване „Кабот“ успя да се отдалечи, без да бъде забелязан.

На края на полуострова светеше голяма факла.

– Сигналът! Сигналът! – извика малкият Флок, приближавайки се към Каменна глава.

– Те удържаха думата си – отговори капитанът. – Спусни една лодка и с двадесет души моряци върви да провериш дали всичко е в ред.

Лодката беше спусната и малкият Флок отплава. Скоро той се върна и извика:

– Бързо всички лодки в морето! Подземието е на наше разположение.

– Къде е Волф?

– Той е тук заедно с гостилничаря и с един негов познат, който е клисар в черквата.

Каменна глава заповяда всички лодки да се спуснат в морето и като се качи в последната с четирима моряци, той се обърна към помощник-капитана на „Кабот“:

– Чу ли, капитан Хорс? Сватбата ще стане в черквата в шест часа следобед. Ще се върнеш с „Кабот“ и ще кажеш на барон Мак-Лелан това. Ще трябва да бъдете тук няколко часа преди сватбата. Внимавай добре да не пострадат корабът и хората, които остават на него. Добър път!

Отдалечиха се бързо в две различни посоки, защото се страхуваха да не би да се случи нещо непредвидено. Каменна глава достигна брега, където го очакваха Волф и гостилничарят.

– Няма ли никаква опасност? – запита той.

– Не, защото познат на моя верен приятел е бдял досега около черквата.

– Какво става с русата мис?

– Плаче денем и нощем, викайки барона.

– Кълна се във всички камбани на света, че ще плаче още съвсем малко – каза Каменна глава. – Корсарят скоро ще пристигне тук със седем американски кораба. Този път маркизът ще отговаря за всичко досега.

Докато говореха, моряците се строиха по четирима и започнаха да влизат в тъмното подземие, осветено само от два фенера. Подземието беше голямо. То можеше да събере четиристотин души.

– Сега да отидем и да разгледаме черквата – предложи старият бретонец.

Изкачиха се по една голяма каменна стълба и влязоха в храма. Клисарят запали една факла. При нейната светлина можеше да се разгледа добре черквата. Тя беше почистена и украсена със знамето и герба на маркиза. Всичко беше готово, за да стане венчавката.

– Сега да слезем долу и да си починем, докато чакаме определения ден – каза Каменна глава.

Слязоха при моряците, които си почиваха, пазени от четирима души.

Изминаха няколко дни, без да се промени нищо в подземие. Гостилничарят и клисарят отидоха в Сънди Хук за новини и да донесат няколко каси с бутилки.

– Тук ли е още онзи кораб, който видяхме вечерта?

– запита ги Каменна глава.

– Тук е и ще остане още, за да отнесе със себе си маркиза и неговата съпруга – отговори двамата разузнавачи.

На петия ден Каменна глава и неговите хора чуха, че в черквата се разместват столовете. Хора ходеха насам-натат.

– Ако баронът не пристигне навреме и сега, ще загуби своята годеница – каза Каменна глава. – Но ние сме тук и ще се помъчим да изтръгнем русата мис от ръцете на маркиза или всички ще умрем.

На по-малко от две хиляди крачки се виждаха шест? запалени факли.

– Корабите! Корсарят! – извикаха няколко души в подземие.

– А горе започна венчавката – каза гостилничарят.

– Ето, камбаните бият. Всички по местата си!

– Напред, момчета! – извика Каменна глава. – Скоро русата мис ще стане маркиза Халифакс.

И моряците нахълтаха в черквата с извадени саби и насочени карабини. Черквата беше пълна с офицери и войници. Започна страшна

битка. Англичаните бяха изненадани от внезапното появяване на тези корсари и се мъчеха да се спасят по някакъв начин. Те бяха без оръжие. Толкова бяха сигурни, че няма да бъдат изненадани. Черквата се покри с убити и ранени.

Маркизът обаче не се смути. Той разбра откъде идва тази изненада и здраво прегърна мис Мари, която беше ни жива, ни умряла. Така, закривайки се зад нея, той достигна вратата и започна да я дърпа към големия тримачтов кораб, който беше наблизо. Каменна глава видя всичко това, разбра, че този разбойник пак ще му се изплъзне от ръцете, остави моряците да се разправят с англичаните, а той се спусна в подземието. Качи се на една от лодките, които бяха оставили при идването си, и отплава към американската ескадра.

Сър Уилям се готвеше да отплава с една лодка към брега, когато Каменна глава се доближи до тях.

– Сър – каза той. – Ако искате да спасите годеницата си, трябва да нападнем този голям тримачтник и да го предизвикаме на морски бой, защото маркизът успя да отвлече на него годеницата ви.

Сър Уилям веднага се върна на кораба, от който току-що беше слязъл, и потеглиха веднага срещу тримачтника. Боят трая малко, обаче беше ужасен.

Американците превзеха тримачтника и сър Уилям се приближи до своя неприятел, като го запита:

– Предаваш ли се?

– Не!

– Остави Мари да се премести на един от моите кораби и после ще си видим сметките.

– Не ти отстъпвам Мари! – извика бясно маркизът.

– Без това момиче аз не бих могъл да живея.

– Нито пък аз. Още повече, че аз я обикнах преди теб. Отстъпваш ли ми я?

Маркизът се огледа наоколо, като че ли търсеше помощ от своя екипаж, но разбра веднага, че никой от неговите хора не би се осмелил да се нахвърли върху корсарите.

– Ще се бием със саби и ще видим кой ще победи – каза той сурово.

– Да се донесат факли и целият екипаж да бъде готов за бой в случай, че тези господа извършат някакво предателство срещу мен – извика корсарят.

Двамата братя се нахвърлиха един срещу друг. Баронът, който беше добър фехтовач, имаше явно надмощие. Маркизът падна ранен в

ръцете на своя секундант, мъчейки се да спре с ръка кръвта, която изтичаше от раната му.

– Господин Хауърд – каза баронът, – заведете Мари дьо Уентуърд до борда на „Алфред“.

– Тогава, довърши ме! – изкрещя маркизът.

Баронът не отговори.

В този момент на палубата се изкачи красивата мис с дългите руси коси и големите сини очи, пазена от шестима моряци, предвождани от Каменна глава. Корсарят, като я видя, разтвори обятия и я прегърна.

– О, Уилям! – извика, хълцайки, тя.

Баронът я заведе при лежащия ранен маркиз и я запита:

– Прощаваш ли му?

– Прощавам му! – отговори русата мис.

– Значи, няма какво повече да правим тук.

И той помогна на момичето да премине двете стени на корабите и когато то беше вече на „Алфред“, баронът се обърна към маркиза и му каза:

– Надявам се, че този път ще умрете, милорд!

Маркизът седна с големи усилия и го изгледа с нескрита омраза.

– Войната още не е свършила, ще трябва да се биете срещу англичаните. Ако не умра, ще се срещнем още един път! – извика той.

– Както желаете – отвърна баронът.

И даде заповед на кораба да се завърне в пристанището на Ню Йорк.

* * *

След два дни корабът пристигна край бреговете на Ню Йорк, където американците бяха пълни господари на града, но понеже тук имаше много англичани, корсарят и мис, придружени от Хауърд и двамата бретонци, отплаваха за Филадельфия.

Осем дни по-късно Мари дьо Уентуърд стана баронеса Мак-Лелан и в същия ден генерал Вашингтон обяви пълна победа на американците над англичаните.

И слънцето на американската свобода, което малко преди това беше почти угаснало, започна да блести по-силно откогато и да било, благодарение на силата и на смелостта на великия предводител.

КРАЙ

© 1991 Катя Байкушева, превод от италиански

Emilio Salgari
Straordinarie avventure di Testa di Pietra, 1915

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни, 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни, 2008 г.

Публикация
ЕФ „МАГ 77“, 1991

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8258>]